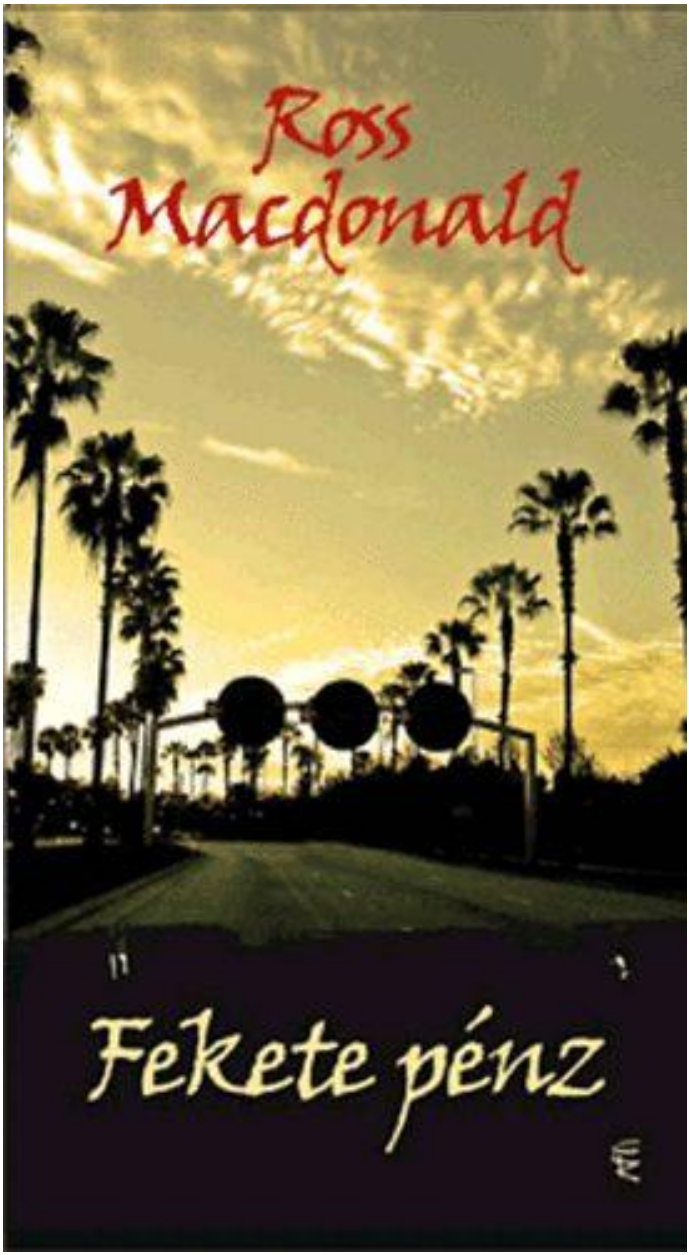
Ross
Macdonald
Fekete pénz

Ross

Macdonald

FEKETE PÉNZ

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2009

Lew Archert, a magánnyomozót különös feladattal bízza meg egy hoppon maradt, gazdag vőlegény: tudja meg, miért hűltek ki iránta menyasszonya érzelmei, és kicsoda az a nemrég felbukkant új udvarló, akibe Ginny, úgy látszik, fülig belehabarodott. Ez az idegen francia arisztokratának vallja magát ott a napfényes kaliforniai üdülővároskában, és nem is rí ki a sok pénzes amerikai közül, mert alighogy betoppant, százezer dollárt helyezett letétbe a bankban.

Eleinte mindenki elhiszi, hogy Charles de Gaulle titkosrendőrei elől menekül az ifjú gavallér, de Lew Archer mélyebbre ás, és kideríti, hogy Francis Martel nem új fiú a környéken, sőt köze van egy hét évvel azelőtti helybeli halálesethez meg egy rakás szerencsejáték-adóssághoz is. És amint a magánnyomozó közelebb jut a megoldáshoz, ismét szaporodni kezdenek a hullák...

Ross Macdonald

Black Money

Vintage Crime/Black Lizard, New York, 1996

Fordította GY. HORVÁTH LÁSZLÓ

Copyright © 1965 by Ross Macdonald

Copyright renewed 1993 by Margaret Millar

Hungarian translation © Gy. Horváth László, 2009

HU ISSN 0865-980X

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál

a közelmúltban megjelent:

ÁLDOZAT KERESTETIK
BÚCSÚPILLANTÁS

Robert Eastonnak

1. FEJEZET

Már évekkel előbb hallottam a Tenisz Klubról, de még sohasem tettem be oda a lábam. Pályái és bungalói, úszómedencéje és kabinjai meg pavilonjai a Csendes-óceán egyik öblöcskéje körül voltak kiképezve, Los Angeles megye határától néhány mérfölddel délre. Amint leállítottam a Fordot a teniszpályák melletti betonozott parkolóban, mindjárt kevésbé éreztem magam a tehetős társadalom számkivetettjének.

A főépület recepciós asztala mögött ülő dekoratív nő közölte, hogy Peter Jamieson valószínűleg a büfében van. Megkerültem az innenső végét az ötvenméteres medencének, melyet háromfelől kabinok határoltak. Negyedik oldalán maga a tenger csillogott át a tíz láb magas drótkerítésen, mint valami hálóba akadt kék hal. A medence szélén néhány napozó hevert, de úgy, mintha hipnotizálta volna őket a nap sárga szeme.

A büfé előtti napsütötte teraszon azonnal, ösztönösen felismertem leendő kliensemet. Lerítt róla a háromgenerációs vagyon. Nem sokkal múlhatott húszéves, de az arca püffedt volt és mentegetőző, egy középkorú gyerek arca. Jól szabott, drága öltönye alatt könnyen kilyukasztható páncél gyanánt viselte a hájréteget. Olyan fajta, lágy barna szeme volt, amilyen a rövidlátóké általában.

Amint elindultam az asztala felé, máris felpattant, kis híján felborítva dupla adag malátás whiskyjét. – Maga biztosan Mr. Archer.

Bevallottam, hogy az volnék.

– Nagyon örvendek. – Kinyújtotta jókora, formátlan pracliját. – Hadd hozzak magának valamit. A hétfői meleg ebéd New England-i főtt egytálétel.

– Köszönöm, már ebédeltem Los Angelesben. Egy csésze kávét esetleg.

Bement érte. A terasz egyik falát ellepő kúszófügében egy házi pirókpár családi ügyeket tárgyalt. A piros mellényű hím tovaszállt, hogy elintézzen valami megbízatást. Tekintetem követte a keretbe foglalt kék égen, aztán kiúszott a keretből.

– Szép napunk van – mondtam Peter Jamiesonnak. – És jó ez a kávé.

– Igen, jó kávét főznek itt. – Bánatosan belekortyolt a whiskyjébe, majd hirtelen megkérdezte: – Vissza tudja őt szerezni nekem?

– Nem tudom rábírni a barátnőjét, hogy térjen vissza magához, ha nem akar. Ezt már a telefonban is megmondtam.

– Tudom. Rosszul fogalmaztam. De ha nem akar is visszajönni hozzám, azt talán megakadályozhatnánk, hogy tönkretegye az életét. – Alkarját az asztalra fektetve úgy hajolt felém, mintha lovagi kötelességtudatot próbálna belém szuggerálni. – Nem hagyhatjuk, hogy feleségül menjen ahhoz az emberhez. És most nem a féltékenység beszél belőlem. Lehet, hogy nem kaphatom meg őt, de akkor is szeretném megoltalmazni.

– A másik férfitól.

– Komolyan beszélek, Mr. Archer. Úgy tudom, ezt az embert körözi a rendőrség. Azt állítja magáról, hogy francia, sőt francia arisztokrata, de igazából senki sem tudja, kicsoda, és honnan jött. Még az is lehet, hogy nem is fehér ember.

– Ezt honnan veszi?

– Nagyon sötét a bőre. Rosszul vagyok, ha csak meglátom Ginny mellett.

– Ginny viszont egyáltalán nincs rosszul tőle.

– Na igen, de ő nem tudja, amit én tudok. Ezt az embert körözik, biztosan valami gonosztevő.

– Honnan veszi?

– Egy nyomozótól hallottam. Rajtakapott... akarom mondani, figyeltem a házat tegnap este, hogy Ginny együtt tér-e vissza a pasassal.

– Maga rendszeresen figyeli Martel házát?

– Nem, csak ezen a hétvégén. Kíváncsi voltam, hogy együtt térnek-e vissza.

– A lány vele töltötte a hétvégét?

Csüggedten bólintott. – Mielőtt elmentek, visszaadta az eljegyzési gyűrűjét. Azt mondta, már nem veheti hasznát. Aminthogy nekem sem.

Belekotort az órazsebébe, és úgy kapta elő a gyűrűt, mint valami bizonyítékot. Tulajdonképpen az is volt. A gyémántszemek, melyekkel a platinakarika ki volt hányva, több ezer dollárt érhettek. Azzal, hogy ezt visszaadta, Ginny igencsak bebizonyította, hogy komolyan érez Martel iránt.

– Mit mondott magának az az ember?

Peter mintha nem is hallotta volna. A gyűrűt nézte elmerülten. Lassan forgatta a kezében, a gyémántok befogták és megtörték a napvilágot. Peter arca megrándult, mintha hideg tüzűk égetné az ujját.

– Mit mondott az a nyomozó Martelról?

– Tulajdonképpen semmi konkrétat. Megkérdezte, miért ücsörgök ott a kocsimban, én meg azt feleltem, hogy Martelra várok. Aztán afelől érdeklődött, hogy honnan jött Martel, mióta van itt Montevistában, hogyan szerezte a pénzét...

– Miért, van pénze?

– Úgy néz ki. Legalábbis úgy viselkedik. De, ahogy a pasasnak is mondtam, fogalmam sincs, honnan származik a pénze, vagy akár ő maga. Aztán Ginnyről próbált faggatni... biztosan látta őket együtt. Miután nem voltam hajlandó válaszolgatni neki, elengedett.

– Helybeli nyomozó volt?

– Nem tudom. Mutatott valami jelvényt, de nem lehetett kivenni a sötétben. Eléggé váratlanul ült be hozzám a kocsiba, és kezdett beszélni. Bőbeszédű pasas volt.

– Írja le. Fiatal, öreg?

– Középkorú, talán harmincöt. Valamilyen tweedzakó volt rajta, meg világosszürke kalap, amit a szemébe húzott. Akkora lehetett, mint én – jómagam öt láb tíz hüvelyk magas vagyok de súlyra könnyebb. Nem tudom leírni az arcát, de a hangja nem nagyon tetszett. Az elején azt hittem, valami vagány, aki ki akar rabolni.

– Volt pisztolya?

– Ha volt is, én nem láttam. Amikor a kérdezősködéssel végzett, rám szólt, hogy tűnjek el. Ekkor döntöttem úgy, hogy én is veszek magamnak nyomozót.

Az arrogáns kifejezés eszembe juttatta, hogy az a fajta ő, aki venni szokott, dolgokat, embereket. De egy kicsit mégis más volt, mint azok a gazdagok, akiket ismertem. Meghallotta önmagát, és bocsánatot kért.

– Ne haragudjon. Nem így akartam mondani.

– Semmi baj, de jó, ha tudja, hogy engem legföljebb kibérelhet. Szóval miféle lány ez a Ginny?

A kérdés elnémította egy percre. A gyűrű az asztalon hevert, barna szeme úgy fókuszált rá, hogy szinte keresztbe állt. A büféből kihallatszó edénycsörgés és zsivaj elvegyült a pirókok andalítóbb hangjával.

– Nagyon szép lány – mondta álmodozón bandzsítva és olyan ártatlan. Fejletlen is a korához képest, pedig esze az van. Szerintem fogalma sincs, mibe keveredett. Én próbáltam rámutatni, miféle veszélyekkel járhat, ha olyan valakihez megy feleségül, akiről semmit sem tud. De hiába. Azt mondta, törik-szakad, ő akkor is hozzámegy.

– Azt nem mondta, hogy miért?

– A pasas az apjára emlékezteti, ez lehet az egyik ok.

– Martel idősebb ember?

– Nem tudom, hány éves. Legalább harminc, de lehet, hogy több.

– Netán a pénze is vonzza Ginnyt?

– Nem hinném. Hozzám is jöhetett volna, sőt úgy volt, hogy jövő hónapban esküszünk. És én sem vagyok éppen szegény. – A régi

vagyonok birtokosainak óvatosságával tette hozzá: – Persze nem vagyunk Rockefellerek, de azért szegények se vagyunk.

– Az jó. Mert én napi száz dollárba kerülök, plusz költségtérítés.

– Nem sok az egy kicsit?

– Szerintem nem. Épp hogy megélek belőle. Nincs állandó munkám, és az irodát is fönn kell tartanom.

– Értem.

– Máris kérnék háromszáz dollár előleget. – Tapasztalatból tudtam, hogy utólag épp a nagyon gazdagoktól a legnehezebb bevasalni a munkadíjat.

Az összeg hallatán meghökkent, de nem tiltakozott. – Kiállítok egy csekket – mondta a belső zsebébe nyúlva.

– Előbb mondja meg, mit vár tőlem a pénzéért.

– Járjon utána, hogy ki ez Martel, honnan jött, és honnan származik a vagyona. S egyáltalán miért jött Montevistába. Ha már tudok róla ezt-azt, talán észre térithetem vele Ginnyt.

– És rábírhatja, hogy menjen feleségül magához?

– Hogy ne menjen feleségül *őhozzá.* Mindössze ennyit remélek. Azt kétlem, hogy valaha is hozzám jönne.

De azért gondosan visszadugta az eljegyzési gyűrűt a nadrágja órazsebébe. Azután kiállított egy háromszáz dollárra szóló csekket a Pacific Point-i National Banknél vezetett számlája terhére.

Elővettem kis fekete jegyzetfüzetemet. – Ginny teljes neve?

– Virginia Fablon. Az anyjával él. Mariettával, vagyis Mrs. Roy Fablonnal. A házuk szomszédos a miénkkel, a Laurel Drive-on. – Megadta mindkét címet.

– Mrs. Fablon hajlandó lesz szóba állni velem?

– Biztosan. Elvégre Ginny édesanyja, szívén viseli a sorsát.

– Mrs. Fablon hogyan érez Martellal kapcsolatban?

– Erről nem beszéltünk. Szerintem bedőlt neki, mint mindenki más.

– Hát Ginny apja?

– Ő már nincs közöttünk.

Felkavarta a kérdés. Izgett-mozgott, nem nézett a szemembe. – Mr. Fablon meghalt.

– Mostanában?

– Hat vagy hét éve. Ginny máig nem emésztette meg a dolgot. Bolondult az apjáért.

– Maga már akkor is ismerte őt?

– Egész életemben ismertem. Tizenegy éves korom óta szerelmes vagyok belé.

– Vagyis?

– Tizenhárom éve. Tudom, szerencsétlen szám – tette hozzá, úgy, mint aki gyűjti a baljós jeleket.

– Mennyi idős Ginny?

– Huszonnégy. Egykorúak vagyunk. Csak ő fiatalabbnak látszik, én meg öregebbnek.

Feltettem néhány kérdést a másik férfiról. Francis Martel saját fekete Bentleyjével gördült be Montevistába két hónappal azelőtt, egy esős márciusi napon, és amúgy bútorozottan kibérelte Bagshaw tábornok özvegyének házát. Az öreg Mrs. Bagshaw íratta be a Tenisz Klubba is. Martel ritkán teszi be a lábát a klubba, s rendszerint akkor is bezárkózik az emeleti kabinjába. A gond csak az, hogy újabban Ginny is ott szokott bujkálni vele.

– Még az iskolából is kimaradt – mondta Peter –, hogy minél több időt tölthessenek együtt.

– Melyik iskolába járt?

– A Montevistai Állami Főiskolára. Francia szakra. Mindig is bolondult a francia nyelvért és irodalomért. Aztán egyszer csak sutba vágta az egészet, így ni. – Csettinteni próbált az ujjaival: szomorú kis nyikkanó hang lett belőle.

– Talán mert az eredetihez kezdett vonzódni.

– Arra céloz, hogy az illető állítólag francia?

– Honnan veszi, hogy nem az?

– Messziről kiszagolom a csalókat.

– De Ginny nem?

– Az a pasas teljesen megbűvölte. Nem normális, nem egészséges viszony ez. Belejátszik, hogy Ginny apja is félig francia volt. Apja halálának évében vetette bele magát ebbe a francia históriába, és most kitört a gyalázat.

– Ezt nem egészen értem.

– Tudom, nem fejezem ki magam valami jól. De borzasztóan aggódom Ginnyért. Mostanában annyit zabálok, hogy már nem is merem mérni magam. Talán kétszáz fontnál is többet nyomok. – Óvatosan végigsimította a hasát.

– Egy kis úttaposás jót tenne.

Tanácstalanul meredt rám. – Hogy?

– Fusson egyet hébe-hóba a tengerparton.

– Á, túl depressziós vagyok én ahhoz. – Halálhörgésszerű hangot hallatva kiszopta a whisky-je maradékát. – Ugye rögtön munkához lát, Mr. Archer?

2. FEJEZET

Montevista amolyan alvóvárosa a mellette levő és vele összenőtt Pacific Point kikötővárosának. Egyetlen kis bevásárlóközpontja van, amely a Falutér nevet viseli. Álrusztikus boltocskái között a montevistaiak egyszerű falusiak szerepében tetszelegnek, ahogy a versailles-i udvaroncok is parasztot játszottak hajdanán.

Beváltottam Peter csekkjét a Pacific Point-i National Bank falutéri fiókjában. Az ügyletet az igazgatónak is jóvá kellett hagynia: szúrós szemű fiatalember volt, konzervatív szabású szürke öltönyben, McMinn nevezetű. Közölte, hogy jól ismeri a Jamieson családot, sőt, ami azt illeti, az idősebbik Peter Jamieson a bank igazgatótanácsának is tagja.

McMinn valami homályos módon élvezetét lelte abban, hogy erről beszélhet, mintha a pénz malaszttal járna, amiből bárki részesülhet, ha olyanokról pletykál, akiknek bőven kijutott belőle. Azzal fokoztam az élvezetét, hogy megkérdeztem tőle, hol találom a Bagshaw-házat.

– Kinn van az előhegyek között. Térkép kell hozzá. – Beletúrt asztala alsó fiókjába, elővett egy térképet, és jeleket rajzolt rá. – Azt, gondolom, tudja, hogy Bagshaw tábornok nem él már.

– Sajnálattal hallom.

– Halála szinte letaglózott bennünket itt a bankban. Helyi pénzügyeit mindig nálunk bonyolította. Mrs. Bagshaw a mai napig is így tesz, természetesen. Ha Mrs. Bagshaw-val szeretne találkozni, ő beköltözött a Tenisz Klub egyik házikójába. A saját házát bérbe adta egy Martel nevű embernek.

– Őt is ismeri?

– Látni láttam már. Pénzügyeit a Pacific Point-i központunknál intézi. – Gyors, gyanakvó pillantást vetett rám. – Ön ismeretségben áll Mr. Martellal?

– Egyelőre még nem.

Kihajtottam az előhegyekbe. A lankák még zöldelltek az esőzésektől. A bozót fehér és bíborpiros virágainak illata mintha a napfény nyugalmas lehelete lett volna.

Bagshaw-ék levélládájánál megállva ráláttam az óceánra, mely úgy függött odalenn a horizonton, mint egyenetlenül kékített ruhák sora a szárítókötélen. Csak pár száz lábnyival jöhettem följebb, de már éreztem a hőmérséklet-változást, mintha jóval közelebb kerültem volna a delelő naphoz.

A ház egymagában állt saját külön kanyonja tetején, több száz lábnyira az út fölött. Olyan aprónak tűnt, mint valami madárház. Aszfaltozott bekötőút kanyargott fel hozzá onnan, ahol parkoltam.

Recsegő sebváltójú kabrió küszködött mögöttem felfelé a város irányából. Porlepte, vén fekete Caddie húzott el mellettem, és a kocsim előtt leállt.

Vezetője kiszállt, és elindult felém. Közepes termetű férfi volt, kockás zakót viselt, és csinos, gyöngyszürke puhakalapot, melyet hetykén félrevágott a fején. Fürge, bizonytalan erőszakossággal mozgott. Kétségem sem volt felőle, hogy ő lesz Peter „nyomozója”, bár én nemigen néztem nyomozónak. Csak úgy dőlt belőle a kudarcok megsavanyodott szaga.

Elővettem fekete jegyzetfüzetemet, és belefirkantottam a Cadillac rendszámát. Kaliforniai rendszám volt.

– Mit írogat maga itt?

– Verset.

A jegyzetfüzet felé kapott a nyitott ablakon át. – Hadd lássam – harsogta minden meggyőző erő nélkül. A tekintete nyugtalan volt.

– Készülő művet soha nem mutogatok.

Becsuktam és visszatettem a zsebembe a jegyzetfüzetet. Azután tekerni kezdtem fölfelé az ablakot a karja alatt. Visszarántotta a karját, és arcát az üveghez nyomta, egy pillanatra el is homályosította leheletével.

– Látni akarom, mit firkált rólam. – Miniatűr fényképezőgépet vett elő a zsebéből, és értelmetlenül, idegesen kocogtatta vele az üveget. – Mit firkált maga énrólam?

Az a fajta helyzet volt, amit legszívesebben elkerülök, vagy pedig igyekszem minél előbb véget vetni neki. Ahogy az évszázad öregedett – és öregedett, ezt a csontjaimban éreztem –, az efféle dühös és értelmetlen összetűzések egyre gyakrabban fajultak nyílt erőszakká. Kiszálltam a jobb oldali ajtón, és elindultam feléje a kocsim orra előtt.

Amíg a kocsiban voltam, csak egy géppel ordítozott – egy Cadillac ordítozott egy Forddal. Most azonban mindketten férfiak lettünk, és ő volt az alacsonyabb meg a véznább. Abbahagyta az ordítozást. Egész személyisége megváltozott. Úgy törölte végig a száját a keze fejével, mint aki minden közösséget megtagad azzal a gonosz szellemmel, amely az imént megszállta, és ordítozásra sarkallta. Ijedség húzta csáléra az arcát, mint valami műtétileg eltávolított sebhely.

– Semmi tilosat nem csináltam, igazam van? Nem volt rá oka, hogy följegyezze a rendszámomat.

– Az majd kiderül – mondtam félhivatalos hangon. – Mit keres errefelé?

– Nézelődöm. Turista vagyok. – Fakó szeme úgy vándorolt végig a ritkásan beépített lankákon, mint aki életében nem keveredett még ki vidékre. – Ez meg közút, vagy nem?

– Bejelentést kaptunk, hogy tegnap este egy ember rendőri közegnek adta ki magát itt.

Tekintete az arcomra siklott, tovaröppent. – Az nem én voltam. Sose jártam még erre.

– Lássuk a jogosítványát.

– Ide hallgasson – mondta –, talán megegyezhetnénk. Most nincs valami sok nálam, de vannak tartalékaim. – Kopott borjúbőr tárcájából egy árva tízdollárost csippentett ki, összehajtogatta, és a mellényzsebembe dugta. – Tessék. Vegyen rajta valamit a lurkóknak. Amúgy Harry volnék.

Tudatos csáberővel elvigyorodott. De a csáberő, aminek szeretett volna tudatában lenni, rég szertefoszlott, semmivé lett. Szemfogai úgy villantak rám, mint egy pár acélvéső. Kivettem a zsebemből a tízest, kettétéptem, és visszaadtam neki.

Szétesett az arca. – Hé, ez egy tízdolláros volt! Megbolondult maga, hogy csak így széttépi a pénzt?

– Celluxszal összeragaszthatja. És most lássam a jogosítványát, mielőtt még egy bűncselekményre vetemedik.

– Bűncselekményre? – ügy mondta, ahogy egy nagybeteg ejti ki a betegsége nevét.

– A vesztegetési kísérlet és a hivatalos közegként való eljárás bűncselekmény, Harry.

Úgy nézett körbe a fényes napvilágban, mintha az hagyta volna cserben, és nem is először. Az ég egyik csücskében halvány kis hold függött, mint ujjlenyomat az ablaküvegen.

Hirtelen sokkal élesebb fény villant alá a kanyon tetejéről, s jóformán elvakított. Mintha annak a férfinak a fejétől indult volna, aki egy lány mellett állt a Bagshaw-ház teraszán. Egy pillanatig az volt a benyomásom, hogy két nagy, kerek szeme van, melyek tüzes fényt bocsátanak ki magukból. Aztán rájöttem, hogy távcsövön át néz bennünket.

A férfi és a lány olyan aprók voltak, mint díszek egy esküvői tortán. Hozzám viszonyított magasságuk és távolságuk azt a fura érzést keltette bennem, hogy valamiképp elérhetetlenek számomra, térben is, időben is.

Harry, a bűnöző beugrott a kocsijába, és megpróbálta beindítani a motort. Lassan forgott, mint halott ember a sírban. Volt időm kinyitni a másik ajtaját, és beszállni mellé a kutya rágta bőrülésre.

– Hová, hová, Harry?

– Sehová. – Levette a gyújtást, és leengedte a kezét. – Miért nem hagy békén?

– Azért, mert maga tegnap este megállított itt az úton egy fiatalembert, azt mondta neki, hogy nyomozó, és mindenféléket kérdezett tőle.

Hallgatott, és közben képlékeny arca újabb módosulásokon ment keresztül. – Bizonyos értelemben az is vagyok, nyomozó.

– Hol a jelvénye?

Benyúlt a zsebébe, nyilván valami boltban kapható pléhvacakért, aztán meggondolta magát. – Nincsen – vallotta be. – Csak amolyan amatőr zsaru volnék, egy barátomnak teszek szívességet. A nő... – nyelt egy nagyot – ...azt egy szóval sem említették, hogy ilyen zűrbe keveredhetek.

– Talán tényleg megegyezhetnénk. Mutassa a jogosítványát.

Elővette a kopott tárcát, és átadott egy fénymásolatot.

HARRY HENDRICKS
Vanowen 10750., 12-es lakás
Canoga Park, Kalifornia
NEME: FÉRFI, HAJA SZÍNE: BARNA, SZEME SZÍNE:
KÉK, MAGASSÁGA: 5’ 9”, TESTSÚLYA: 165 FONT,
CSALÁDI ÁLLAPOTA: NŐTLEN, SZÜLETETT: 1928. ÁPR.
12., KORA: 38 ÉV

A bal alsó sarkából Harry fényképe vigyorgott rám. A lakcímet és a jogosítvány számát bemásoltam a jegyzetfüzetembe.

– Minek ez magának? – kérdezte szorongva.

– Hogy magán tarthassam a szemem. Miből él, Harry?

– Kocsikat árulok.

– Nem hiszem.

– *Használtakat,* jutalék fejében – mondta keserűen. – Azelőtt biztosítási kárbecslő voltam, de a kisember manapság már hiába is versenyezne a nagyhalakkal. Sok mindent csináltam én életemben. Nem tud olyat mondani, amit ne próbáltam volna.

– Börtönben ült-e?

Megbántott tekintetet vetett rám. – Dehogy. Az előbb mintha megegyezést említett volna.

– Előbb tudnom kell, kivel van dolgom.

– A fenébe is, bennem megbízhat. Vannak összeköttetéseim.

– A használtkocsi-bizniszben?

– Azt ne higgye – mondta.

– És mit akarnak az összeköttetései Marteltól?

– *Tőle* semmit. Csak meg kell figyelnem, és ki kell derítenem, hogy kicsoda az ürge.

– Na és kicsoda?

Harry szétterpesztette tenyerét a kormánykeréken. – Huszonnégy órája se vagyok még a városban, a helyi bugrisok pedig semmit se tudnak róla. – Oldalvást rám pislantott. – Ha maga tényleg zsaru, ahogy mondja...

– Nem azt mondtam. Magánnyomozó vagyok. Ez a környék szigorúan őrzött terület. – Mindkét tény valós volt, csak éppen semmi közük nem volt egymáshoz.

Harry azonban összekapcsolta őket. – Akkor maga beszerezhetné az infót. Pénzes meló, osztozhatnánk.

– Mennyi?

– Egy százas biztosan kinéz belőle magának.

– Meglátom, mit sikerül felhajtanom. Hol szállt meg a városban?

– A Hullámtörő Hotelban. Lenn a vízparton.

– És ki az a nő, aki megbízta a melóval?

– Miféle nő?

– Akit az előbb említett.

– Ja, a feleségem járhatott az eszemben. Neki ehhez semmi köze.

– Ne szórakozzon velem. A jogosítványán az áll, hogy nőtlen.

– Pedig nős vagyok. – Ez valamiért fontos volt a számára, mintha az emberfajhoz tartozását vontam volna kétségbe. – Elszúrtam a jogsin, mert kiment a fejemből, hogy pont aznap nősültem, és...

Magyarázkodását erősödő motordorombolás szakította félbe: egy autó közeledett felénk a fejünk fölött kanyargó bekötőúton. Martel fekete Bentleyje volt az. A kormány mögött ülő férfi sötét, négyszögletes lencséjű szemüveget viselt, úgy takarta el az arca felső részét, mint valami maszk.

A mellette ülő lányon is sötét szemüveg volt. Majdnem úgy nézett ki benne, mint akármelyik hollywoodi szőkeség.

Harry előkapta miniatűr fényképezőgépét, mely alig volt nagyobb egy öngyújtónál. Átszaladt az úttesten, és odaplántálta magát a bekötőút elejére, jobb markába rejtve a fényképezőgépet.

A Bentley vezetője kiszállt, és szembefordult vele. Zömök, izmos férfi volt, angol tweedöltönyben és fűzős cipőben, ami valahogy nem illett olajbarna bőréhez. Nyugodt, enyhén idegenes hangon mondta: – Segíthetek valamiben?

– Aha. Nézheti, hogy repül a kismadár. – Harry felemelte és elkattintotta a fényképezőgépét. – Hálásan köszönöm, Mr. Martel.

– Nem szívesen. – Martel húsos szája eltorzult. – Adja ide azt a masinát.

– Frászt. Százötven ficcsbe került.

– Nekem kétszázat is megér – mondta Martel –, a filmmel együtt. Tudja, az a passzióm, hogy vigyázok a privát szférámra. – Hosszan, orrhangon nyújtotta el a „passzió” ó-ját, mint a franciák. De túl sötét volt a bőre ahhoz, hogy francia legyen.

Odanéztem a kocsiban ülő szőkére. A szemét nem láthattam, de mintha visszanézett volna rám az úttesten át. Arca alsó része mozdulatlan volt, mint aki fél reagálni a helyzetre. A márvány halott szépségét mutatta.

Harry szinte hallhatóan kalkulált magában. – Háromszázért viheti.

– *Très bien*[1] legyen háromszáz. Ha hozzácsapja a... hogy is mondják?... a nyugtát, az aláírásával és a lakcímével együtt.

– Azt már nem. – Hirtelen végigsuhant előttem Harry egész élete: egy ember, aki sosem tudja abbahagyni, amikor nyerésre áll.

A lány kihajolt a Bentley nyitott ajtaján. – Ne engedd, hogy feltartson bennünket, Francis.

– Nincs is szándékomban.

Martel villámgyors mozdulattal kikapta Harry kezéből a fényképezőgépet. Hátralépett, ledobta az aszfaltra, és rátaposott a sarkával.

Harrynek leesett az álla. – Hé, ezt nem teheti!

– De hisz már megtettem. *Fait accompli.*[2]

– A pénzemet akarom.

– Nem kap semmit. *Pás d'argent. Rien du tout.*[3]

Martel visszaült a fekete kocsiba, és berántotta az ajtót. Harry kiabálva nyomult utána.

– Ezt nem teheti! Az a fényképezőgép nem is az enyém volt! Meg kell fizetnie a kárt.

– Fizesd meg, Francis – mondta a lány.

– Nem. Eljátszotta az esélyét. – Martel újabb gyors mozdulatot tett. Keze megjelent az ablakban, egy pisztolycső kis kerek lyukával a mutatóujja fölött. – Ide figyeljen, barátom. Nem szeretem, ha ilyen *canaille*-ok[4] zaklatnak. Ha még egyszer idejön, vagy bárhol háborgatni merészel, megölöm. – Csettentett a nyelvével.

Harry elhátrált előle. Egészen a bekötőút széléig hátrált, megbotlott, és majdnem hanyatt esett. Minden szégyenérzet nélkül átiramodott a Cadillachez. Zihálva, verejtékezve huppant be az ülésre.

---

[1] Jól van

[2] Befejezett tény

[3] Nincs pénz. Egy fillér sem.

[4] Gazfickók.

– Kis híján lelőtt. Maga a tanú rá.

– Áldja a szerencséjét, hogy nem tette.

– Tartóztassa le! Rajta! Ezt nem viheti el szárazon. Csak egy piti csaló, semmi több. Ez a franciáskodása pont olyan röhejes, mint egy háromdolláros bankó.

– Bizonyítani is tudja?

– Pillanatnyilag még nem. De elkapom én az olajos képű nyavalyást. Megbánja még, hogy összetörte a fényképezőgépemet. Értékes masina volt, és nem is az enyém. – Nyüszített a hangjában, hogy lám, ezredszerre is kitolt vele a világ. – Ha maga biztonsági ember lenne, nem ücsörögne itt ilyen nyugodtan.

A Bentley kigördült a bekötőről az országútra. Egyik kereke átment a törött fényképezőgépen, és szétlapította. Martel higgadtan elhajtott a város felé.

– Muszáj lesz kitalálnom valamit – motyogta maga elé Harry.

Levette a kalapját, mintha az akadályozhatná az agyműködésben, és úgy tartotta a térdén, mint valami kéregetőtálkát. Selyembélésére az volt rányomtatva: „Kalapszalon, Las Vegas”. Bőrszalagján arany betűkkel ez állt: L. Spillman. Harry lopta a kalapját, gondoltam. Vagy pedig a jogosítványa hamis.

Úgy fordult felém, mintha meghallotta volna a kimondatlan vádat. Gondosan adagolt ellenségességgel a hangjában így szólt: – Nincs szükségem a társaságára. Nem mentem valami sokra vele.

Majd később, a szállodájában találkozunk, feleltem. Nem dobta fel a kilátás.

3. FEJEZET

A Laurel Drive olyan volt, mint egy sövényekkel szegélyezett angol mélyút. Mrs. Fablon kertjét hatalmas örökzöldbarikád rejtette el az úttesttől. A kert túlsó végében egy asszony, aki onnan, ahonnan én néztem, mintha csak Ginny nővére lett volna, egy férfival ült egy ernyős asztalnál: éppen ebédeltek.

A férfi hosszú álla megfeszült, amint felbukkantam a behajtón. Felállt, és megtörölte száját a szalvétájával. Magas volt, egyenes tartású, arca a maga csontos, erőszakos módján egész csinos.

– Már itt sem vagyok – hallottam halk hangját.

– Hová siet úgy? Nem várok vendéget.

– Én sem számítottam ilyesmire – mondta kurtán a férfi.

Rádobta a szalvétát félig elfogyasztott majonézes lazacára. Aztán szó nélkül, rám se nézve odament a tölgyfa alatt parkoló Mercedeshez, beszállt, és kigördült a köríves behajtó másik oldalán. Úgy viselkedett, mint aki alig várta már, hogy leléphessen.

Mrs. Fablon higgadtan az asztalnál maradt. – Ki az ördög maga?

– Archer a nevem. Magánnyomozó vagyok.

– Dr. Sylvester ismeri?

– Ha ismer is, én nem ismerem őt. Miért?

– Amint meglátta magát, elporzott.

– Őszintén sajnálom.

– Ne sajnálja. Az ebéd amúgy sem volt valami nagy siker. Csak nem figyelteti a férjét Audrey Sylvester?

– Velem semmiképp. Volna rá oka?

– Arra ugyan nem, hogy hozzám kövesse. George Sylvester már tíz esztendeje a háziorvosom, és a kapcsolatunk hőfoka éppen olyan magas, mint egy nyelvlapocé. – Mosolygott a szellemességén. – Maga embereket követ, Mr. Archer?

A szemébe néztem, hogy lássam, ugrat-e. Ha ugratott is, nem mutatta. Fakókék volt a szeme, pasztellszerűen áthatolhatatlan. Azért érdekelt, mert a lánya szemét még nem láttam.

Ártatlan szempár volt, nem fiatalos, de ártatlan, mintha csak jól megválogatott tényeket lenne hajlandó észrevenni. Illett gondosan festett, tejszínhabként kavart szőke hajához, mely szép koponyáján bodorodott, illett lehetetlenül jó alakjához a túlságosan fiatalos ruha alatt, és a nyílt tekintethez is, mellyel végigmért. De a nyugalma feszültséget leplezett.

– Valaki akarhat tőlem valamit – mondta halvány mosollyal. – Akar tőlem valaki valamit?

Nem válaszoltam. Azon törtem a fejem, hogyan hozhatnám szóba tapintatosan Ginnyt és Martelt.

– Én csak kérdezgetek itt – mondta –, maga pedig egy mukkot sem szól. Így működnek a nyomozók?

– Megvannak a módszereim.

– „Az Úr megannyi rejtelem leplében tesz csodát”? Gondolhattam volna. Nos, mesélje el, miféle csoda ügyében jár.

– A dolog a lányával, Ginnyvel kapcsolatos.

– Értem. – De a tekintete nem változott. – Foglaljon helyet, ha óhajt. – A vele szemben levő vasszékre mutatott. – Virginia bajba keveredett? Még sohasem történt ilyesmi.

– Éppen erre a kérdésre keresem a választ.

– Kinek a megbízásából? – csattant fel hirtelen. – Csak nem George Sylvesteréből?

– Miért gondolja?

– Mert úgy elrohant az imént. – Tűnődve méregetett. – De nem George bérelte fel, ugye? Bolondul Virginiáért... minden férfi így van ezzel... de csak nem exponálná magát...? – Elhallgatott.

– Exponálná?

Összevonta ritkás, magasan levő szemöldökét. – Maga mindenfélét kihúz belőlem, amit nem is akartam mondani. – Felszisszent. – Tudom már. Csakis Peter lehetett. Igazam van?

– Erről nem nyilatkozhatom.

– Ha Peter volt, akkor még szerencsétlenebb alak, mint hittem, ugye, Peter volt? Már egy ideje hajtogatja, hogy nyomozókat fog bérelni. Belehülyült a féltékenységbe, de azt nem tudtam, hogy ennyire.

– Ez még nem olyan borzasztó. Csak arra kért, hogy nézzek utána a férfi múltjának, akihez a maga lánya hozzá akar menni. Felteszem, hogy ismeri Francis Martelt.

– Találkoztunk, természetesen. Lenyűgöző ember.

– Bizonyára. De egy órája történt valami, ami indokolttá teszi, hogy lenyomozzam. Tulajdon szememmel láttam, a háza alatti úton.

Valaki le akarta fényképezni, Martel pedig pisztollyal kergette el. Megfenyegette, hogy lelövi.

Az asszony higgadtan bólintott. – Nem hibáztatom érte.

– Szokása gyilkossággal fenyegetőzni?

– Nem gyilkosság lenne, csak önvédelem. – Úgy hangzott, mintha idézne valakit. – Biztos vagyok benne, hogy megvan az oka annak, amit látott. Nem akarja felfedni a személyazonosságát.

– Maga tudja, ki ez az ember?

– Titoktartást fogadtam. – Karmazsinvörös ajkához illesztette ugyanilyen színű ujjhegyét.

– Ki ő – kérdeztem –, talán valami lába kelt francia trónörökös?

Szándékomon kívül sikerült ráijesztenem. Tátott szájjal bámult. Aztán eszébe jutott, hogy jobban fest becsukva, és becsukta.

– Nem árulhatom el – mondta kisvártatva. – Nagyon komoly nemzetközi következményei lennének, ha kiderülne, hogy Francis itt tartózkodik. – Megint mintha idézett volna. – Biztosra veszem, hogy maga jót akar... Peter szándékai felől már nem vagyok ennyire biztos... de arra kell kérnem, hogy hagyjon fel vele, Mr. Archer.

Már nem tréfált. Komor volt a hangja.

– Csak nem akarja bemesélni nekem, hogy ez a Martel valami politikusféle?

– Az volt. És újra az lesz, ha megérik rá a helyzet. Pillanatnyilag azonban bujdosnia kell, távol a szülőhazájától – mondta drámaian.

– Franciaországtól?

– Francia, igen, ebből nem csinál titkot.

– De nem Francis Martelnak hívják?

– Joga van ezt a nevet használni, de nem így hívják.

– Hát mi a neve?

– Én sem tudom. De az egyik legrangosabb francia család sarja.

– Van bizonyítéka erre?

– Bizonyítékom? – Úgy mosolygott rám, mint aki magából a végtelenből merítette felsőbbrendű tudását. – Az ember nem kér bizonyítékot a barátaitól.

– Én igen.

– Akkor nem lehet valami sok barátja. Látom, maga gyanakvó természet. Összeillenek Peter Jamiesonnal.

– Régóta ismeri?

Martelra gondoltam, de ő szándékosan félreértett. – Peter ide s tova húsz esztendeje alkalmatlankodik nálunk. – A nagy, földszintes ház felé bökött a háta mögött. – Minimum ennyi ideje kezdtem törölgetni az orrát. Amikor az anyja meghalt, szárnyaim alá vettem. Kisfiú volt még akkor. De hát a kisfiúk felnőnek, és ő szerelmes lett Ginnybe, amihez nem volt joga. Ginny sohasem viszonozta az érzelmeit. Peternek csakis azért sikerült letörnie az ellenállását, mert nem volt senki más a láthatáron.

Szavai ellenére úgy hangzott, kedveli Petert. Ezt meg is mondtam neki.

– Hát persze hogy megkedveli az ember azt, akit húsz éven keresztül naponta lát. Ugyanakkor meg is vetem, főként most. A lányom csodás esélyt kapott. Gyönyörű lány – felszegte az állát,

mintha Ginny szépsége közös tulajdon volna, amolyan családi örökség –, és megérdemli, hogy éljen ezzel az eséllyel. Nem akarom, hogy Peter vagy maga elrontsa az egészet.

– Semmit sem áll szándékomban elrontani.

Felsóhajtott. – Nem tudnám rávenni, hogy ejtse az ügyet?

– Ahhoz még ellenőriznem kellene ezt-azt.

– Megígér legalább egyvalamit? Megpróbál úgy eljárni, hogy ne ártson vele Ginnynek? A kapcsolata Francis Martellal eleven és csillogó, és nagyon új. Ne akarja bepiszkolni.

– Nem fogom, ha valódi.

– Valódi, higgye el. Francis Martel a lába nyomát is imádja a lányomnak. Virginia pedig egyszerűen bolondul érte.

Önáltató vágyakozást véltem kihallani a beszédéből, ezért úgy döntöttem, kizökkentem egy kicsit.

– Így hát el is ment vele valahová, hogy együtt töltsék a hétvégét.

Eddig áthatolhatatlan kék szeme most elvillant rólam. – Nincs joga ilyeneket mondani. Maga nem úriember, hallja?

– Bezzeg Martel az?

– Elegem van magából és a célozgatásaiból, Mr. Archer. – Felállt. El voltam bocsátva.

4. FEJEZET

Átmentem a szomszédba, Jamiesonékhoz. Jókora, spanyol stílusú ház volt, piszkosfehér falú, meddő intézeti légkört árasztó.

A nő, aki ismételt csöngetéseimre végül ajtót nyitott, csíkos szürke ruhát viselt, lehetett volna uniformis is, de mégsem egészen az volt. Csinos, sötét bőrű teremtés, az a fajta fensőbbség sugárzott róla, ami általában egy nagy ház egyetlen nő lakójának sajátja.

– Nem kell megállás nélkül nyomkodni. Először is hallottam.

– Akkor miért nem nyitotta ki?

– Mert jobb dolgom is volt – vágott vissza. – Éppen a libát dugtam be a sütőbe. – Lepillantott zsíros kezére, és beletörölte a kötényébe. – Mit akar?

– Peter Jamiesonnal szeretnék beszélni.

– Az öregebbikkel vagy az ifjabbal?

– Az ifjabbal.

– Ő még lenn lesz a Tenisz Klubban. Megkérdem az apjától.

– Talán beszélhetnék Mr. Jamiesonnal is. Archer a nevem.

– Talán. Meglátjuk.

A homályos hallban várakoztam, egy magas támlájú spanyol széken, amelyet Torquemada készíthetett a saját két kezével. Végül visszatért a házvezetőnő, és némi csodálkozással közölte, hogy Mr. Jamieson hajlandó fogadni. Csukott tölgyajtók mellett vezetett el a tölgylambériás könyvtárszobához, melynek mély, lőrésszerűen kiképzett ablakai a hegyekre néztek.

Az egyik ablaknál, karosszékbe süppedve, egy férfi olvasgatott. Szürke volt a haja, és majdnem ugyanilyen színtelen volt az arca is. Amikor levette az olvasószemüvegét, és felpillogott rám, láttam, hogy homályos, kifejezéstelen a tekintete.

Fél pohár szódás whisky állt mellette egy alacsony asztalkán, odébb, egy nagyobb asztalon pedig egy palack bourbon és egy korsó

víz. Elkaptam a házvezetőnő szúrós pillantását: úgy méregette a poharat és a palackot, mintha soha semmit nem gyűlölt volna annyira. Vad fekete szeme volt, és úgy néztem, igencsak tud gyűlölni.

– Mr. Archer – jelentett be.

– Köszönöm, Vera. Üdvözlöm, Mr. Archer. Foglaljon helyet. – A vele szemben levő karosszék felé intett. Keze szinte áttetsző volt a fényben. – Kér egy italt, mielőtt Vera kimegy?

– Még korán volna, köszönöm.

– Én sem iszom mindig ilyen korán. – Észrevettem, hogy fordítva tartja a könyvét. Nem akarta, hogy csak úgy, iszogatva találjuk. Becsukta a könyvet, és letette az asztalra. – A *Halottak könyve.* Egyiptomi vallás. Elmehet, Vera. Egyedül is el tudom szórakoztatni Mr. Archert.

– Igenis – mondta Vera kétkedő hangon, és berántotta maga mögött az ajtót.

– Vera igen erős asszony – mondta Jamieson. – Ő az én életem keresztje, de egyben áldása is. El nem tudom képzelni, hogyan menne nélküle ez a vircsaft. Anyja helyett anyja volt szegény fiamnak. Tudja, a feleségem évekkel ezelőtt meghalt. – Szeme körül összegyűrődött a hús, mintha az asszony halála újból lesújthatna rá. Nagyot kortyolt az italából, hogy kivédje.

– Biztos, hogy nem iszik egyet?

– Munka közben soha.

– Úgy hallom, a fiamnak dolgozik. Kikérte erről a tanácsomat. Azt mondtam neki, csak rajta.

– Örülök, hogy tud róla. Így nem kell kertelnem. Ön is szélhámosnak tartja Francis Martelt?

– Bizonyos fokig mindnyájan azok vagyunk, nem? Vegyünk például engem. Mint látja, én zugivó vagyok. Minél többet iszom, annál jobban szeretném titkolni. Csakis úgy őrizhetem meg az önbecsülésemet, hogy nyíltan iszom, és szembenézek Peter meg persze Vera szemrehányásaival.

– A lelkén ezzel könnyített – mondtam mosolyogva - de Martelról nem tudtam meg sokkal többet.

– Nem is olyan biztos. Amit én az emberekről megtanultam, azt többnyire önvizsgálat révén tanultam. Lassú és fájdalmas procedúra – mondta merengve. – Ha Martel tényleg szélhámos, akkor elég nagy kockázatokat vállal.

– Találkozott vele?

– Nem. De bármennyire is elzárkózva élek, azért kapok jelentéseket a külvilágból. Martel sokaknak felbirizgálta itt a kíváncsiságát.

– És mi az általános vélemény?

– Két táborra oszlanak. Mindig így megy ez. Ez a legrosszabb a demokráciában: hogy minden kérdésről muszáj két véleménynek lennie. – Úgy beszélt, mint aki szomjúhozza a hallgatóságot. – Azok, akik ismerik és kedvelik Martelt, vagyis többnyire a nők, elfogadják annak, aminek mondja magát: előkelő, vagyonos ifjú franciának. Mások szimpla csalónak tartják.

– Kóklernek?

Felemelte áttetsző kezét. – No nem. Művelt európai volta felől nincs komoly kétely.

– Afelől sincs, hogy tehetős ember?

– Aligha. Történetesen tudom, hogy a helyi banknál hat számjegyű összeggel nyitott számlát.

– Úgy hallom, ön tagja a bank igazgatóságának.

– Szóval *engem is* lenyomozott – mondta némi nehezteléssel. – Igazán megtisztelő.

– Véletlenül értesültem róla Mr. McMinntől, amikor beváltottam egy csekket. Ki tudná deríteni, honnan származik Martel pénze?

– Mindenesetre megpróbálhatom.

– Lehet, hogy kölcsönpénz – mondtam. – Ismertem olyan kóklereket, akik kölcsönpénzzel, néha maffiapénzzel alapozták meg helyi tekintélyüket.

– De hát mi végre?

– Legalább egy embert ismertem, aki egy település egész buszközlekedését kivásárolta, aztán kizsigerelte, és csődöt jelentett. Néhány éve már bankokat is szokás kivásárolni.

– Martel eddig tudtommal semmit sem vásárolt itt.

– Csak Virginia Fablont.

Jamieson összeráncolta a homlokát. Fogta a poharát, s látva, hogy majdnem üres, felkelt, hogy töltsön magának még egyet. Magas volt, de sovány, törékeny. Öregesen mozgott, pedig nem lehetett sokkal idősebb nálam – legfeljebb ötvenéves.

Amikor új italát elkészítette, s egy részével máris megvigasztalódva visszatelepedett a bőr karosszékbe, megkérdeztem:

– Van pénze Ginnynek?

– Annyi aligha, hogy egy szélhámost kísértésbe vigyen. Különben sem az a fajta lány ő, akinek pénzre van szüksége ahhoz, hogy bárkit kísértésbe vigyen – ami azt illeti, valószínűleg több férfinak adott már kosarat, mint ahányról egy fiatal nő álmodni merne. Őszintén szólva csodálkoztam, amikor igent mondott Peternek, azt viszont egyáltalán nem csodáltam, hogy felbontotta az eljegyzésüket. Tegnap este megpróbáltam elmagyarázni ezt a fiamnak. Amíg még középiskolás az ember, addig semmi baj. De egy gyönyörű fiatal feleség nagy csapás lehet egy átlag férfi számára, főleg, ha elveszíti. – Megint összeráncolódott a hús a szeme táján. – Tudja, veszélyes dolog, ha megkapjuk, amit akarunk. Könnyen tragédiához vezethet. De az én szegény fiam nem érti ezt. A fiatalok képtelenek okulni az öregek megpróbáltatásaiból.

Kezdett szószátyárrá válni. Elnézve mellette a hegyek felé, a valószerűtlenség érzése kerített hatalmába, mintha a napsütötte külvilág elérhetetlenül messzire távolodott volna.

– Fablonékról beszélt az imént, meg a pénzükről.

Jamieson látható erőfeszítéssel összeszedte magát. – Igen, persze. Nincs valami sok nekik. Valaha volt, de Roy nagyrészt elkártyázta. Hírek szerint ez volt az egyik oka annak, hogy öngyilkos lett. Szerencsére Mariettának van egy kis privát jövedelme. Megélnek belőle, de ahogy mondtam, egy hozományvadásznak ez édeskevés. Pláne egy olyan hozományvadásznak, akinek százezer dollárnyi készpénze van.

– Ez a százezer a bankban elegendő volt hozzá, hogy Martelt felvegyék a klubba?

– A Tenisz Klubba? Dehogy. Ahhoz legalább egy tag ajánlása szükséges, és a döntést a felvételi bizottság hozza meg.

– Ki ajánlotta be őt?

– Azt hiszem, Mrs. Bagshaw. Általános szokás, ha egy tagunk bérbe adja a házát. Ezt nem lehet a bérlő rovására írni.

– De a javára sem. Ön elhiszi, hogy Martel valamiféle politikai menekült?

– Könnyen lehet. Őszintén szólva már csak azért sem beszéltem le róla Petert, hogy felfogadja magát, mert én is kíváncsi vagyok rá. No meg azt sem bánnám, ha végre kiverné a fejéből Ginnyt. Jobban fáj neki ez a dolog, mint hinné. Én az apja vagyok, látom. Lehet, hogy nem vagyok egy mintaapa, de ismerem a fiamat. És ismerem Ginnyt is.

– Nem szeretné, ha Ginny lenne a menye?

– Ellenkezőleg, ő minden háztartást felvidítana, még a miénket is. Csak sajnos attól tartok, nem szerelmes az én szegény fiamba. Attól tartok, azért döntött úgy, hogy feleségül megy hozzá, mert megesett rajta a szíve.

– Mrs. Fablon is valami ilyesmit mondott.

– Tehát beszélt Mariettával?

– Futólag.

– Sokkal komolyabb nő, mint amilyennek mutatja magát. Akárcsak Ginny. Ginny mindig igen komoly ifjú hölgy volt, már

gyerekkorában is. Egész hétvégeken át üldögélt a dolgozószobámban, és olvasott.

– Például a *Halottak könyvé*-t?

– Egyáltalán nem volnék meglepve.

– Említette, hogy az apja öngyilkos lett.

– Igen. – Jamieson zavartan fészkelődni kezdett, és a poharáért nyúlt, mintha az abban rejlő kis halál homeopatikus ellenszerül szolgálhatna a rá váró nagy halálra. – Az utóbbi tíz esztendőben borzasztóan megtizedelődtek a barátaim. Az ellenségeimről nem is beszélve.

– Roy Fablon melyik volt, barát vagy ellenség?

– Roy a barátom volt, régebben nagyon jó barátom. Természetesen módfelett helytelenítettem, amit a feleségével és a lányával művelt. Ginny csak tizenhat-tizenhét éves lehetett, igen megviselte a dolog.

– Miért, mit művelt?

– Egy éjjel ruhástul belegyalogolt az óceánba. Csak tíz nappal később találták meg a tetemét. Már kikezdték a cápák, alig lehetett azonosítani.

– Végighúzta a kezét szürke arcán, és ivott egy nagy kortyot.

– Ön is látta a holttestet?

– Igen. Felkértek, hogy tekintsem meg. Nagyon megalázó élmény volt.

– Megalázó?

– Iszonyú rádöbbenni, mennyire halandók vagyunk, s mit tehet velünk a sors. Emlékszem Roy Fablonra, amikor még a legcsinosabb fiú volt a Princetonon, s egyben az egyik legjobb sportoló is.

– Ismerte őt a Princetonon?

– Hogyne. Szobatársak voltunk. Tulajdonképpen én csábítottam ide Montevistába.

Felálltam, távozáshoz készülve, de az ajtóban visszatartott. – Kérdeznem kell öntől valamit, Mr. Archer. Mennyire ismeri Montevistát? Nem topográfiai, hanem társadalmi értelemben.

– Alig. Túl gazdag nekem.

– Akkor el kell mondanom önnek valamit, úgy is mint régi montevistai. Itt jóformán bármi megtörténhet. Sőt meg is történt már. Részben az osztályon felüli klíma, részben, legyünk őszinték, a rengeteg pénz teszi. Montevista ide s tova egy évszázada nemzetközi üdülőhely. Elűzött maharadzsák közösködnek itt Nobel-díjasokkal, és chicagói konzervkirályok lányai mennek hozzá dél-amerikai milliárdosfiakhoz. Egy ilyen környezetben Martel korántsem egyedülálló. Ami azt illeti, egyik-másik polgárunkhoz képest egészen hétköznapi. Ezt muszáj észben tartania.

– Igyekezni fogok.

Köszönetet mondtam neki, és távoztam.

5. FEJEZET

Ahogy gyengült a nap ereje, úgy enyhült a forróság is. A Tenisz Klub felé közeledve arcomon éreztem az óceánról fújó szél hűvösét. A főépület tetején lobogott a zászló.

A nő a recepciós asztalnál azt mondta, Peter valószínűleg zuhanyozik. Pár perccel ezelőtt látta feljönni a partról. Ha gondolom, menjek be, és várjam meg a medencénél.

Az úszómester kék vászonszéke üres volt, beleültem. A délutáni szél a napfürdőzők legtöbbjét bekergette. A medence túlsó végén, egy táblaüveg paravánnal óvott sarokban négy ősz hajú hölgy kártyázott a bridzsezők ádáz összpontosításával. A három párka plusz egy fő, gondoltam, azt kívánva, bárcsak fennhangon is kimondhatnám valakinek.

Megtermett, úszónadrágos fiú lépett ki az öltözőből, de nem éppen ilyesmihez illő hallgatóságnak tűnt. Elrendezte masszív tagjait a közelemben, a medence csempézett szélén. Sima, egyszerű arcát csak kissé zavaros tekintete tette komplikálttá. Szőke feje, láttam, nem tudott ellenállni a fehérítős flakon csábításának. Nedves hajában csíkok húzódtak, mintha az imént fésülködött volna.

– Peter Jamieson bent van?

– Aha. Éppen öltözik. Egyébként a székemen ül, de sebaj. Elleszek itt is. – Megpaskolta a csempéket maga mellett. – Az ő vendége?

– Itt beszéltem meg vele találkozót.

– Kocogott lenn a parton. Mondtam neki, hogy jó lesz, ha vigyáz. Fokozatosan kell csinálni.

– Viszont egyszer el kell kezdeni.

– Az is igaz. Én nemigen futkosok. Megviseli az izmokat. – Csendes büszkeséggel tekintett le bronzbarna mellkasára. – Szeretek tipikus kaliforniai úszómesternek kinézni.

– Úgy is néz ki.

– Köszönöm – mondta. – Megdolgozom érte. Például szörfözéssel. Ezt az állást is a szörfözési lehetőségek miatt vállaltam. Amúgy főiskolára járok – tette hozzá.

– Melyikre?

– A helyire, a Montevistai Államira.

– Ki vezeti a francia tanszéket?

– Fogalmam sincs. Én üzletvitelt és ingatlanközvetítést tanulok. Rém izgalmas. – Azokat a buta szőkéket juttatta eszembe, akik az én fiatalkoromban lepték el a kaliforniai tájat, Úgy látszik, szaporodnak köztük a fiúk is. – Talán franciául akar tanulni, uram?

– Csak néhány kérdésre szeretnék választ kapni.

– Mr. Martel segíthetne. Ő francia.

– Itt van?

– Aha. Épp az előbb beszéltem vele – angolul is tud, akárcsak maga meg én.

Felmutatott a tengerhez legközelebb eső emeleti kabin felé. Nyitott elején belátva egy férfit pillantottam meg, amint a napellenző árnyékában ide-oda járkál. Karja tele volt mindenféle színű holmikkal.

– Éppen hurcolkodik – mondta az úszómester. – Felajánlottam neki, hogy segítek, de nem akarta, hogy a személyes cuccát fogdossam.

– Elköltözik?

– A kabinját legalábbis fölmondja. És a legszebb az, hogy nekem adja a bútort, amit vett bele. Többnyire kerti bútor, viszont vadonatúj, és egy vagyonba kerülhetett. Istenien fog kinézni a lakásomban. Jelenleg éppen csak egy hálózsákom van. Minden pénzem a kocsik fenntartására megy el.

– Kocsik?

– Van egy kisteherem a szörfözéshez – mondta. – És egy sportkocsink a haverommal, városon kívüli utakhoz. Sportkocsival sok időt takaríthat meg az ember.

Az idegeimre ment a kölyök. Ezrével teremnek manapság az effélék, neoprimitívek, akik kilógnak a modern világból. Hirtelen ráeszméltem, hogy talán jobban beleillenek, mint én. Boldog vademberek módjára élnek a strandokon, a munkát meg komputerek és komputerkezelők végzik, és ők hozzák a döntéseket is helyettük.

– Miért hurcolkodik ki Mr. Martel? Nagyon jó kabinnak látszik.

– A legjobb. Az egész partot végiglátni belőle, ki a szörfzátonyig. – Meglendítette izmos karját. – Mr. Martel odafönn szokott üldögélni, nézte, ahogy szörfözünk. Azt mondja, fiatalabb korában ő is szörfözött.

– Azt nem mondta, hogy hol?

– Azt hiszem, itt, ugyanennél a zátonynál.

– Szóval máskor is járt már itt?

– Fogalmam sincs. Az én időmben nem.

– És azt sem tudja, miért üríti ki a kabinját?

– Nem szeretett itt. Folyton panaszkodott valamire, például hogy édesvíz van a medencében – szerinte sós vízzel kéne megtölteni. És egyik-másik taggal se jött ki. – A fiú elhallgatott. Agya összedörzsölt két tényt, és csiholt belőlük egy kis szikrát. – Ide hallgasson, nehogy elárulja Peter Jamiesonnak, hogy Mr. Martel nekem adja a bútorát. Nem örülne neki.

– Miért?

– Mert ővele se jött ki Mr. Martel. Egyszer-kétszer majdnem össze is verekedtek.

– Ginny Fablon miatt?

– Szóval tud erről az egészről?

– Nem, nem tudok.

– Hát, én jobb, ha nem beszélek róla. Ha Peter Jamieson hírét veszi, még felelősségre vonnak, amiért pletykáltam a tagokról.

Egyszeriben zavarba esett, hiszen eddig is épp eleget pletykált. Az egyik bridzsező mentette meg a faggatózásomtól. Átkiáltott a medence fölött:

– Stan, hozna nekünk négy kávét? Feketén!

A fiú felkelt, és elballagott.

Föltettem a napszemüvegemet, hirtelen támadt alkonyati fényében felmentem az emeleti kabinokhoz vezető falépcsőn, és elsétáltam a terasz végéig. Martel kabinjának közepén egy nádasztal púpozva volt mindenféle holmikkal: férfi és női fürdőruhák, köntösök, strandcuccok, uszonyok és maszkok, bourbonos és brandys üvegek, egy kis villanymelegítő, egy bambuszbot. A két belső öltöző egyikéből kilépett Martel, s a karjában cipelt minitévét is az asztalra tette.

– Költözik?

Felkapta a fejét. Most én voltam napszemüvegben, ő meg nem. Szeme nagyon fekete volt és fényes, az volt sötét-eleven arcának fókuszpontja. Hosszú, enyhén görbe orra határozottságra, ugyanakkor kíváncsi természetre vallott. Úgy láttam, nem ismer meg.

– Na és? – kérdezte óvatosan.

– Gondoltam, esetleg kibérelem.

– Nem lehet. Az egész szezonra az enyém.

– De hisz nem fogja használni.

– Még nem döntöttem véglegesen.

Inkább önmagához beszélt, mint hozzám.

Sötét tekintete elvándorolt mellettem, a part felé. Arra fordultam. Kék hullám porladt szét fehéren a zátonyon. Kijjebb vagy egy tucat fiú térdelt a deszkáján, mint megannyi vízimádó.

– Szokott szörfözni?

– Nem.

– Hát búvárkodni? Látom, van felszerelése.

– Igen, búvárkodtam egy keveset.

Hegyeztem a fülem. Most is volt akcentusa, de korántsem olyan erős, mint amikor Harry Hendricksszel szólalkozott össze, és most francia szavakat sem használt. Igaz, nem is volt annyira ideges.

– A Földközi-tengerben búvárkodott már? Azt mondják, a búvárkodás is onnan ered.

– Onnan és igen – mondta. – Történetesen Franciaországból származom.

– Melyik részéből?

– Párizsból.

– Nahát, ez érdekes. Én is voltam Párizsban, a háború alatt.

– Egy csomó amerikaival egyetemben – felelte szárazon. – És most, ha megbocsát, pakolnom kell.

– Segíthetek?

– Nem, köszönöm. Jó napot.

Kurtán meghajolt. Odébb bóklásztam a teraszon, és próbáltam elemezni a benyomásaimat. Kátrányfekete haja, sima, kemény arca, fénylő szeme alapján harmincnál nem saccoltam többre. Erőt sejtető fegyelmezettsége és visszafogottsága azonban idősebb emberre vallott. Nem tudtam hová tenni magamban.

A földszinti öltözők labirintusába tévedtem. Vége volt a tanításnak, egy sereg kisfiú csapdosta egymás lábát törülközőkkel, visítozott és nyerített borzalmas hangon. Rájuk szóltam, hogy fogják be a szájukat. Megvárták, míg látótávolságon kívülre érek, és újult erővel, még borzalmasabban kezdtek nyeríteni.

Peter a nyakkendőjét bogozta a párás tükör előtt. Megpillantott benne, és először, amióta ismertem, elmosolyodott. Fénylő és vörös volt az arca.

– Nem is tudtam, hogy itt van. Futottam egyet a parton.

– Nagyszerű – mondtam. – Éppen az előbb beszéltem Martellal. Kihurcolkodik a kabinjából. Elképzelhető, hogy le akar lépni.

– Ginnyvel?

– Úgy gondoltam, jobb, ha ezt nem kérdezem meg tőle. Rendes körülmények között nem is mentem volna a közelébe. Nem célravezető eljárás. Viszont lehet, hogy kifutunk az időből.

Ezzel le is töröltem Peter képéről a vigyort. Rágcsálni kezdte a szája szélét. – Azt reméltem, hogy maga majd leállítja.

– Még dolgozom rajta. Az a baj, hogy nem tudom, miket kellene kérdeznem tőle. Sosem jártam Franciaországban, a középiskolai franciatudásomból meg alig maradt valami.

– Én is így vagyok ezzel. Elsőben jártam Tappinger professzor franciakurzusára, de kibuktatott.

– Itt, a helyi főiskolán?

– Igen. – Kényszerítve érezte magát, hogy elmagyarázza: a Princetonra kellett volna járnia, de nem vették fel. – Viszont a Montevistai Államin lediplomáztam, tavaly.

– Ginny az idén diplomázott volna?

– Igen. Két évet kihagyott. Recepcióskodott dr. Sylvester klinikáján, de elunta, és tavaly visszairatkozott.

– Ez a Tappinger őt is tanította?

– A legtöbb franciakurzust ő vezeti.

– Ért a szakmájához?

– Ginny szerint igen, és ő volt az egyik legjobb tanítványa.

– Akkor talán hajlandó lenne segíteni nekünk.

Mondtam Peternek, hogy beszéljen meg egy időpontot a professzorral, lehetőleg még aznap délutánra, és később találkozzunk a parkolóban. Nem akartam, hogy Martel együtt lásson bennünket távozni.

6. FEJEZET

– Mr. Jamieson épp az imént ment el – mondta a nő a recepciós asztalnál. – Csodálom, hogy elkerülték egymást.

Finoman árnyalt hangja volt, és őszintén sajnálkozónak tűnt. Közelebbről is szemügyre vettem. Szelíd, fiatal nő volt, barna tweedkosztümben. Sötét haja tojásdad, pikáns arcot keretezett. Túl sok volt rajta a festék, de ez a munkakörével járt.

– Beszéltem Mr. Jamiesonnal odabenn, de ne mondja el senkinek.

– Miért mondanám el? – kérdezte.

– Hátha valaki megkérdezi.

– A klubtagok és vendégeik dolgairól sohasem beszélek senkinek. Azonkívül a nevét sem tudom még.

– Archer. Lew Archer.

– Ella Strome. – Asztali névtábláján ez állt: Mrs. Strome, Klubtitkár. Észrevette, hogy nézem, és semleges hangon így szólt: – Jelenleg nem vagyok férjnél.

– Magam is facér volnék. Mikor ér rá egy vacsorára?

– Ma este egyáltalán nem. Bál lesz. De azért köszönöm.

– Szóra sem érdemes.

Peter a Corvette-jében várt, a teniszpályák melletti parkolóban. Eukaliptuszfák tömör zöld felhői vették körül a teret, ezek enyhén orvosságszagú illata fűszerezte a levegőt. A féltucatnyi pálya közül csak egyet használtak éppen: „Tenisz Klub” feliratú pólójában az edző egy igen kicsi lányt tanított szerválni, anyja az oldalvonalról nézte.

– Nem találtam Tappinger professzort sem az irodájában, sem otthon – jelentette Peter. – De a felesége szerint nemsokára hazaér.

– Úgyis van még itt egy kis dolgom. Jól tudom, hogy Mrs. Bagshaw a klubban lakik?

– Az egyik házikóban. – A parkoló túlsó végén álló fák felé mutatott.

– Érdeklődött már nála Martel felől?

– Nem.

– De ismeri Mrs. Bagshaw-t?

– Nem valami jól. Amúgy persze mindenkit ismerek Montevistában – tette hozzá, nem valami lelkesen. – És, gondolom, engem is ismer mindenki.

Átvágtam az eukaliptuszligeten, és beléptem egy léckerítés kapuján, amely a medenceterület melletti nagy pázsitot vette körül. Vagy egy tucatnyi, szürkére festett téglaházikó állt szétszórva a pázsit mentén, egymástól belső udvarok falai és virágzó bokrok választották el őket. Khaki overallba bújt kis mexikói ügyködött egy kerti slaggal a bokrok közt.

– *Buenos días.*[5]

– Szép napunk van – mondta, kivillantva hófehér fogait, s az ég felé fordítva a csövet, mintha szökőkút lenne. – Keres valakit?

– Mrs. Bagshaw-t.

– Az ott az ő háza. – A ház tetejét félig elborította a bíbor bougainvillea-zuhatag. – Pár perce ért haza.

Kiderült, hogy Mrs. Bagshaw az egyik medence menti bridzsező, ő rendelte a kávét. Fürge hetvenesnek taksáltam.

– Nem maga beszélgetett az előbb Stanley-vel? – kérdezte tőlem a küszöbön.

– De igen.

– Aztán pedig Mr. Martellal?

– Úgy van.

– És most én vagyok soron. Érdekes haladvány. – Megrázta fehér fürtjeit. – Csak azt nem tudom, hogy hízelgő-e rám nézve, vagy éppenséggel kínos.

– Egyik sem, Mrs. Bagshaw. Archer a nevem, és nyomozó vagyok, mint már bizonyára kitalálta.

---

5 Jó napot.

Beengedett a nappaliba, amely tömve volt bútorokkal. A keleti szőnyege olyan jó volt, hogy féltem rálépni. Észrevette, hogy észrevettem.

– Egyáltalán nem illik ide. De nem hagyhattam ott. – Ugyanazon a hangon folytatta: – Foglaljon helyet. Gondolom, maga is a legújabb falusi sportunknak hódol, vagyis Francis Martel ügyeiben turkál.

– Nálam ez nem sport, hanem szakma.

– Ki hívta ide? – förmedt rám.

– Egy helyi család.

– Marietta Fablon?

– Őt is érdekli a kutatásaim eredménye, igen.

– A kutatás túlságosan szép szó arra, amit csinál, Mr. Archer. Elkergeti Mr. Martelt a városból. Ez a célja?

– Nem.

– Nem tudom, elhiggyem-e. Mert elmegy, tudja. Alig negyedórája közölte ezt.

– Ginny Fablon is vele tart?

Lesütötte a szemét. – Miss Fablonról nem esett szó. Különben is, egy huszonnégy éves fiatal nő – én az ő korában már öt esztendeje férjnél voltam – tud vigyázni magára, képes döntéseket hozni. – Hangja, mely egy pillanatra megbicsaklott, visszanyerte erejét. – Véleményem szerint jobban tud vigyázni magára, mint sokan mások.

– Tehát ön úgy gondolja, elmegy Martellal.

– Nem tudom. De ha nem tévedek, ez egy szabad ország.

– Igen, azok számára, akik tudják, mivel és kivel van dolguk. Tények nélkül azonban nem lehet megalapozott döntéseket hozni.

Megrázta a fürtjeit. Arca rezzenéstelen maradt, akár a beton. – Nem tűröm, hogy kioktassanak. Én vezettem be Francis Martelt a montevistai... öö... társaságba, és egy cseppet sem bánom. Kedvelem őt. Az igaz, hogy a családfájával nem szolgálhatok. De biztos vagyok benne, hogy kitűnő családfa. Kevés hozzá hasonló, művelt francia fiatalembert ismerek.

– Tehát francia?

– Kérdéses ez?

– Minden kérdéses, míg tényekkel nem támasztják alá.

– Maga pedig valóságos tényszakértő, ugyebár?

– A foglalkozásom megköveteli.

Eléggé ingerült szóváltás volt, fel is paprikázta. Úgy vett erőt a mérgén, hogy hangosan elnevette magát. – Maga szeret visszabeszélni, igaz?

– Muszáj, ha nem jutok egyről a kettőre.

– Itt nem kell sehová sem eljutni. Mr. Martelról, csak azért, mert nem olyan, mint mások, mindenki azonnal feltételezi, hogy sötét titok lappang a múltjában. Az a baj az itteniekkel, hogy nincs elég dolguk, ezért aztán úgy viselkednek, mint a Scilly-szigetiek, egymás szennyesében kurkásznak. S ha kevés a szennyes, akkor gyártanak.

Nem lehet biztos a dolgában, gondoltam, különben nem beszélne ilyen sokat és ilyen folyékonyan. Martel bizonyos értelemben az ő felelőssége. Megtörte a beállt csendet:

– Maga talált bármit, ami ellene szól?

– Tulajdonképpen nem. Eddig még.

– De számít rá?

– Nem tudom. Hogyan ismerkedett meg vele, egy ingatlanközvetítőn keresztül?

– Nem, közös barátaink révén.

– Montevistaiak az illetők?

– Washingtoniak – felelte –, pontosabban georgetowniak. Bagshaw tábornok és én valaha Georgetownban laktunk.

– Ott találkozott Martellal?

– Ezt nem mondtam. De ismeri egykori szomszédainkat... – Habozott, kétkedő pillantást vetett rám. – Jobb, ha nem árulom el a nevüket.

– Pedig segítene.

– Nem. Kedves, finom emberek, nem akarom belekeverni őket ebbe.

– De Martel felhasználta a nevüket, referenciaként. Lehet, hogy nem örülnének neki. Lehet, hogy nem is ismerik.

– Biztosra veszem, hogy igen.

– Adtak vele ajánlólevelet?

– Nem.

– Tehát nincs más bizonyíték, csak az ő állítása.

– Az is... elegendőnek tűnt. Igen részletesen és bensőségesen beszélt róluk. – De a kétely, mellyel engem szemlélt, már terjedt és mélyült, aláásta a saját ítélőképességébe vetett bizalmát. – Komolyan azt hiszi, hogy valamiféle szélhámos lehet?

– Én nem vetek el semmilyen eshetőséget. Szeretném, ha maga sem tenné.

– És szeretne egy nevet is kihúzni belőlem – mondta komoran.

– Nincs szükségem a névre, ha maga hajlandó segíteni.

– Hogyan segíthetnék?

– Hívja fel georgetowni barátait, és kérdezze meg tőlük, mit tudnak Martelról.

Felszegte a fejét. – Lehet, hogy meg is teszem.

– Örülnék neki. Ez az egyetlen nyom, amin elindulhatok.

– Megteszem. Még ma este.

– Később majd benézhetek?

– Nem bánom.

– Bocsánat, ha felzaklattam.

– Nem zaklatott fel. Itt erkölcsi kérdésről van szó. Helyesen cselekedtem, vagy helytelenül?

Persze ha minden lépésünk előtt fontolgatni kezdenénk a lehetséges következményeket, a végén nem csinálnánk semmit.

– Mikor utazik el Martel?

– Haladéktalanul, úgy tudom. Ma vagy holnap.

– Nem mondta, hogy miért?

– Nem. Eléggé szűkszavú ember. De én tudom, hogy miért. Mindenki gyanakszik rá. Senkivel sem tudott összebarátkozni itt.

– Kivéve Ginnyt.

– Őt nem említette.

– Azt sem, hogy hová megy?

– Azt sem.

7. FEJEZET

Peter a léckerítés kapujában várt. Tappinger professzor otthon van, és fogad bennünket.

A szomszédos kikötővárosban élt, egy eléggé lerobbant lakótelepen, melynek egyetlen előnye az óceánra nyíló kilátása volt. A súlyos, vörös nap már majdnem alászállt a horizontra. Tükörképe szétomló tűzként lebegett a vízen.

Tappingerék házikóját zöld stukkó borította, a színüktől eltekintve egyébként szinte minden harmadik ház ugyanígy nézett ki. A bejárati ajtóhoz vezető betonjárda valóságos akadálypályája volt a görkorcsolyáknak, biciklinek, triciklinek. Hat-hét esztendős kislány nyitott ajtót. Kurta haja és nagy, figyelmes szeme volt.

– Papa azt mondta, menjenek be a dolgozószobájába.

Átvezetett bennünket az agyontaposottnak tűnő nappalin a konyhába. Egy nő hajolt a mosogató fölé passzív-agresszív tartásban, krumplit hámozott. Hároméves fiúcska öklelgette buksijával a lába szárát, és diadalmasan kuncogott közben. A nő ügyet se vetett rá, de ránk is alig. Szemrevaló nő volt amúgy, nem több harmincnál, haja fiatalos lófarokba fogva. Kék szemével hűvösen végigmért.

– A dolgozószobában van – mondta, könyökével mutatva az ajtó felé.

Átalakított, könyvespolcokkal körberakott garázsba értünk. Fénycső lógott láncon a munkaasztal fölé, amely tele volt nyitott könyvekkel és mindenféle papírokkal. A professzor háttal ült nekünk. Nem fordult felénk, amikor Peter megszólította. Muszáj volt vennünk a lapot: komoly szellemi munkában zavarjuk éppen.

– Tanár úr! – próbálkozott újra Peter.

– Hallom. – Türelmetlen volt a hangja. – Bocsássanak meg még egy percig. Szeretnék befejezni egy mondatot.

Megvakarta a fejét tolla tompábbik végével, és lejegyzett valamit. Rezes barna haja már őszült a halántékánál. Amikor végre felállt, láttam, hogy alacsony termetű, és legalább tíz évvel öregebb szemrevaló feleségénél. Valamikor ő is jóképű lehetett, erre utaltak tiszta vonásai, érzékeny szája. De úgy festett, mint aki betegségen esett át nemrég, és a szemében az olvasószemüveg mögött máig kísértene az emlék. Hideg volt a kézfogása.

– Üdvözlöm, Mr. Archer. Szervusz, Peter. Elnézést, hogy megvárakoztattam magukat. Nagyon becsesek nekem az összpontosításnak ezek a pillanatai, melyeket a bergsoni folyamból kiragadhatok. Heti tizenkét tanórával s az ezekhez szükséges felkészüléssel nem könnyű bármit is alkotni. Irigylem Flaubert-t, akinek megvolt az a luxusa, hogy napokig keresgélhette a megfelelő szót, *le mot juste...*

Szakmai ártalomtól szenvedett: be nem állt a szája. Félbeszakítottam. – Min dolgozik?

– Egy könyvön, ha elkészül valaha is. Témám a francia hatások a modern amerikai irodalomban – pillanatnyilag éppen Stephen Crane sokat vitatott személyiségénél tartok. De magukat ez nem érdekli. Peter azt mondta, ön nyomozó.

– Igen. Egy Francis Martel nevű illetőről próbálok információt szerezni. Nem találkozott vele?

– Nem hinném, de a név kétségkívül érdekes. Az egyik legősibb francia név.

– Martel állítólag francia. Azt állítja, politikai menekült.

– Mennyi idős?

– Harminc körüli. Közepes termetű, jó kondíciójú, fürge. Haja, szeme fekete, bőre sötét. Francia akcentusa hol erősebb, hol gyengébb.

– Úgy gondolja, színleli?

– Nem tudom. Ha csaló, elég sokakat sikerült becsapnia. Azt próbálom kideríteni, kicsoda-micsoda is ő valójában.

– A valóság csalóka közeg – jelentette ki nagyképűen Tappinger. – Mit kíván tőlem – hallgassam meg a francia beszédét, és mondjak róla véleményt?

Félig-meddig tréfált, én viszont komolyan válaszoltam: – Ez lenne a legjobb, ha megoldható lenne. Csakhogy Martel éppen távozni készül a városból. Arra gondoltam, adhatna nekem néhány kérdést, amelyekre csak egy művelt francia tud felelni...

– Úgy érti, állítsak össze egy tesztet?

– A válaszokkal együtt.

– Semmi akadálya. Mikorra kellene? Holnapra?

– Most rögtön.

– Az lehetetlen.

– De bármelyik percben leléphet.

– Erről én nem tehetek! – Tappingernek nőiesen felszökött a hangja. – Negyven dolgozatot kell kijavítanom ma este... és azok a főiskolai bürokraták még diák segéderőt sem adnak mellém. A saját gyerekeimre sem jut időm...

– Jól van, hagyjuk – mondtam. – Amúgy sem volt valami jó ötlet.

– De muszáj csinálnunk valamit – mondta Peter. – Szívesen megfizetem az idejét, professzor úr.

– Nem kell a pénze! Csak az időmmel akarok szabadon rendelkezni! – Tappinger már szinte visított.

Felesége ránk nyitotta a konyhaajtót, és kinézett. Az arcán tükröződő aggodalom olyan benyomást keltett, mintha már kicsorbult volna a sok használattól.

– Mi a baj, apus?

– Semmi, és ne szólíts apusnak. Annyival nem vagyok öregebb nálad.

A nő a megvetés testi jeleként felvonta, majd leejtette a vállát, és rám nézett. – Van valami gond?

– Úgy látszik, idegesítjük a férjét. Rossz időpontban jöttünk.

Tappinger most már halkabban szólt a feleségéhez: – Nincs miért aggódnod, Bess. Arra kérnek, hogy állítsak össze néhány kérdést egy ember franciatudásának felbecsülésére.

– Ennyi az egész?

– Ennyi az egész.

A nő becsukta a konyhaajtót. Tappinger felénk fordult. – Elnézést, amiért megemeltem a hangom. Fáj a fejem. – Fakó, domború homlokához nyomta a tenyerét. – Végül is megcsinálhatom... máris kétszer annyi energiát fecséreltem rá, mint amennyi szükséges volna... csak nem értem, mire ez a nagy sietség.

– Martel magával akarja vinni Ginnyt – mondta Peter. – Meg kell akadályoznunk.

– Ginnyt? – Tappinger tanácstalannak látszott.

– Azt hittem, beszámolt róla – mondtam Peternek.

– Én próbáltam a telefonban, de nem hallgatott végig. – Visszafordult Tappinger felé. – Ugye, emlékszik Virginia Fablonra, professzor úr?

– Persze hogy emlékszem. Ő is érintve van ebben az ügyben?

– De mennyire. Azt mondja, feleségül akar menni Martelhoz.

– Márpedig maga is szerelmes belé, erről van szó?

Peter elpirult. – Igen, de nem csak önző szándékok vezérelnek. Ginnynek fogalma sincs róla, mibe keveredett.

– Beszélt vele?

– Próbáltam. De teljesen belehabarodott Martelba. Miatta hagyta félbe a főiskolát is a múlt hónapban.

– Nocsak. Én azt hittem, megbetegedett. Legalábbis így hírlik.

– Kutya baja – mondta Peter. – Mármint Marteltól eltekintve.

– Virginia hogyan vélekedik az illető franciatudásáról?

– Teljesen bedőlt neki – felelte Peter.

– Akkor tényleg francia lehet. Miss Fablon nyelvtudása alapos.

– Attól, hogy francia, még lehet szélhámos – mondtam. – Éppen azt igyekszünk kideríteni, hogy valóban az a művelt arisztokrata-e, akinek beállítja magát.

Tappinger érdeklődése most ébredt fel először. – Ennek nem látom akadályát. Hadd próbáljam meg. – Visszaült zsúfolt asztalához, és felvette a tollát. – Öt percet kérek, uraim.

Visszavonultunk a nappaliba. Mrs. Tappinger utánunk jött a konyhából, őt meg a hároméves kisfiú követte.

– Apussal minden rendben? – kérdezte kislányos hangon, mely olyan vékony és szirupos volt, hogy szinte önparódiának tetszett.

– Igen, azt hiszem.

– Egész tavaly óta nem nyugszik. Elutasították az egyetemi tanárrá való kinevezését. Nagy csalódás volt ez neki. És azon veri le, akit éppen ér. Leginkább énrajtam. – Megint megvonta a vállát, de a megvetés most mintha önmagának szólt volna.

– Kérem – mondta kényszeredetten Peter. – A professzor úr már elnézést kért.

– Az jó. Mert ilyet ritkán tesz. Főleg a családjával.

Ezen persze megint csak önmagát értette. Igazából magáról akart beszélni, és engem szemelt ki hallgatóságnak. Az ajtófélfának dőlő teste, kék oldalpillantásai, le-legörbülő szája, mind-mind szavaknál is ékesebben fejezte ki, hogy ő igazából egy lakótelepen bebörtönzött Csipkerózsika, foglára pedig egy ingerlékeny professzor, aki még azt se tudta elintézni, hogy előléptessék.

A fiúcska megint nekiszaladt fejjel, szorosan bepréselve a kartonruhát gömbölyű combjai közé.

– Maga nagyon csinos lány – mondtam, Peterrel mint gardedámmal a hátam mögött.

– Régen még csinosabb voltam... tizenkét éve, amikor hozzámentem. – A csípőjével mutatta az irányt. Aztán felkapta a gyereket, és úgy hurcolta vissza a konyhába, mintha ezt a terhet rótták volna rá penitenciaképp.

Másra se vágytam kevésbé, mint egy férjes-gyerekes asszonyra, de azért érdekelt. Körülnéztem a nappaliban. Szegényes volt, kopott szőnyeggel, összerugdosott juharfa bútorokkal. A falak szinte teljesen ki voltak tapétázva posztimpresszionista reprodukciókkal, egy eszményi, színpompás világ látomásával.

Az ablakon túli naplemente versenyre kelt színpompában a Van Goghokkal és Gauguinekkel. A nap úgy égett, mint valami gyújtóhajó a vízen, s egyre lejjebb süllyedt, míg csak az ég felé kanyargó vörös füst maradt utána. Halászcsónak közeledett a kikötőbe, apró fekete holmi a végtelen nyugati horizonton. Csillogó nyomdokvize fölött néhány sirály keringett, mint megannyi kihunyt szikra.

– Aggódom Ginnyért – szólalt meg mellettem Peter.

Én is aggódtam, bár nem mondtam ki. Az a váratlan pillanat, amikor Martel pisztolyt fogott Harry Hendricksre, s ami akkor valahogy valószerűtlennek tűnt, most igencsak megelevenedett az emlékezetemben. Martel franciatudásának próbára tétele eléggé nevetségesnek hatott mellette.

Tizenegy éves forma, vörös hajú fiú lépett be a bejárati ajtón. Dölyfösen berontott a konyhába, és közölte, hogy átmegy a szomszédba tévézni.

– Szó se lehet róla. – A nő éles anyai hangja egészen más volt, mint amit a férjével és velem szemben használt. – Itt maradsz. Mindjárt kész a vacsora.

– Éhen halok – jegyezte meg Peter.

A gyerek megkérdezte az anyjától, őnekik miért nincsen tévéjük.

– Két okból. Mint már ezerszer elmondtam. Először is apád nem szereti a tévét. Másodszor, nincs rá pénzünk.

– De folyton könyveket meg lemezeket vesztek – vágott vissza a gyerek. – A tévé jobb, mint a könyvek meg a lemezek.

– Tényleg?

– Sokkal jobb. Ha majd saját házam lesz, minden szobába veszek színes televíziót. És te is átjöhetsz, és nézheted – jelentette ki nagylelkűen.

– Lehet, hogy meg is teszem.

Nyílt a garázsajtó, és véget vetett a párbeszédnek. Tappinger professzor két papírlapot lengetve jött be a nappaliba.

– A kérdések és a válaszok – mondta. – Öt kérdést fogalmaztam meg, amelyekre egy művelt franciának tudnia kell válaszolni. Más viszont aligha tudna, legfeljebb egy francia szakos doktorandusz. A válaszok egyszerűen vannak összeállítva, nem kell hozzá nagy franciatudás, hogy menetközben ellenőrizhesse.

– Pompás. Halljuk, professzor úr.

Fennhangon olvasta a lapokról: – Egy. Ki írta a *Les liaisons dangereuses*[6] eredetijét, és ki vitte nemrégiben filmvászonra? Írója Choderlos de Laclos, a filmet Roger Vadim rendezte.

Kettő. Fejezze be az idézetet: *„Hypocrite lecteur…”* Válasz: *„Hypocrite lecteur, mon semblable, mon frère”* – Baudelaire *Fleurs de maljának* nyitó verséből.

Három. Nevezzen meg egy nagy francia festőt, aki hitt Dreyfus bűnösségében. Válasz: Degas.

Négy. Melyik mirigyben lakozik Descartes szerint az emberi lélek? Válasz: a tobozmirigyben.

Öt. Kinek köszönhető elsősorban, hogy Jean Genet-t kiengedték a börtönből? Válasz: Jean-Paul Sartre-nak. Ilyesmire gondolt?

– Igen, bár egy kicsit egyoldalúnak tűnik. Nem kellett volna belevenni valamit a politikáról vagy a történelemről is?

– Nem értek egyet. Ha ez az ember szélhámos, aki politikai menekültnek állítja be magát, akkor legelőször is történelemből és politikából készül fel. Az én kérdéseim ravaszabbak, olyan széles

---

6 Veszedelmes viszonyok.

területet ölelnek fel, amiről évekig kellene biflázni. – Megcsillant a szeme. – Bárcsak én magam kérdezhetném ki.

– Annak én is örülnék. De veszélyes lenne.

– Csak nem?

– Martel ma pisztolyt fogott egy emberre. Azt hiszem, jobb, ha én nézek szembe vele.

– Meg én – mondta Peter. – Ehhez ragaszkodom.

Tappinger kikísért bennünket a kocsikhoz, mintha korábbi ingerlékenységét akarná jóvátenni. Arra gondoltam, felajánlok egy kis pénzt a munkájáért, öt vagy tíz dollárt, de aztán úgy döntöttem, nem kockáztatom meg. Arra emlékeztetné, hogy szüksége van a pénzre, és megint csak dühbe gurulna.

8. FEJEZET

Követtem Peter Corvette-jét az előhegyek közé. Tömegüket félig elnyelte a hegység sötétje. Lankáikon néhány fény világolt elszórva, mint megannyi esthajnalcsillag. Az egyik Martel házából sütött.

Peter megállt, mielőtt a levélládához ért volna. A sablonnal festett felirat feketén rajzolódott ki a reflektorfényben: Hiram Bagshaw nyugáll. vőrgy, am. hads. Eloltotta a lámpáit, és készült kiszállni.

Kristályként rezgett az est csöndje. Vékony, éles, reszketeg kiáltás hasított bele a ház felől. Lehetett fácánrikoltás, de lehetett egy lány sikolya is.

Peter odarohant hozzám. – Ez Ginny volt! Hallotta?

– Valamit hallottam.

Próbáltam rábeszélni, hogy maradjon a kocsiban, de ő ragaszkodott hozzá, hogy velem jön a házhoz.

Masszív kő- és üvegépítmény volt egy sziklapárkányon, melyet a kanyonfenék fölött képeztek ki. Az ajtó feletti fényszóró bevilágította a kövezett udvart, ahol a Bentley parkolt. Az ajtó félig nyitva állt.

Peter máris indult volna befelé. Visszahúztam. – Csak nyugalom. Még lelöveti magát a végén.

– Az én kedvesemről van szó – mondta teljesen megalapozatlanul.

Az ajtóban felbukkant a lány. Szürke nadrágkosztüm volt rajta, amilyet utazáshoz vesznek fel a nők. Mozdulatai bizonytalanok voltak, szeme tompa, mintha máris, túl hamar túl messzire ért volna.

Talán az arcára eső éles fény tette, de szürkésnek, szemcsésnek tűnt a bőre. Persze az a fajta szépség volt az övé – fejforma, arc- és állcsontozat, szájív –, amelyen az ilyesmi sem tud rontani.

Csüggedt eleganciával állt a betontornácon. Peter odament hozzá, és megpróbálta átölelni. A lány kibontakozott a karjai közül.

– Megmondtam, hogy ne gyere ide.

–Ugye te sikítottál az előbb? Bántott?

– Ne légy nevetséges. Egy patkányt láttam.

– Rám fordította fénytelen szemét. – Maga kicsoda?

– Archer a nevem. Itthon van Mr. Martel?

– Magának nincs.

– Azért szóljon neki, hogy itt vagyok. Csak beszélni szeretnék vele.

Peternek mondta: – Menj innen. Vidd a barátodat is. Nincs jogod kellemetlenkedni nekünk. – Sikerült egy kis haragot kipréselnie magából: – Menj el, vagy soha többé nem állok szóba veled!

A fiú nagy arca vonaglani kezdett a lámpafényben, mintha puszta kifejezőerővel változtatni tudna a csúnyaságán. – Én már azt se bánnám, Ginny, csak te legyél biztonságban.

– Tökéletes biztonságban vagyok a férjemmel – mondta a lány, és szendén várta a hatást.

– Hozzámentél?

– Szombaton esküdtünk, és soha életemben nem voltam ilyen boldog – jelentette ki Ginny a boldogság minden látható jele nélkül.

– Még érvénytelenítheted.

– Úgy látszik, képtelen vagy felfogni, hogy szeretem a férjemet. – Halk volt a hangja, de fullánk is volt benne: Peternek megrándult az arca. – Francis az a fajta férfi, akiről mindig is álmodtam. Ezen nem tudsz változtatni, úgyhogy ne is próbálj.

– Köszönöm, *ma chérie.*

Martel volt az, csúcsra járatott akcentussal. Nyilván a háttérben várta a lehető legjobb belépőt. Most feltűnt az előszobában, Ginny mögött, és megfogta a lány felsőkarját. A világosszürke ruhaujjon olyan sötét volt a keze, mint egy gyászszalag.

Peter az ajkába harapott. Közelebb léptem hozzá. Akár francia arisztokrata, akár ócska csaló, akár a kettő zavaros keveréke, Ginny férje olyan ember volt, akit veszélyes megütni.

– Gratulálok a házasságához – mondtam nem túl sok iróniával.

Szívéhez szorított kézzel meghajolt. – *Merci beaucoup.*

– Hol esküdtek?

– Egy bíró hivatalában, maga a bíró adott össze bennünket. Úgy vélem, ez így teljesen törvényes.

– Úgy értettem, melyik helységben.

– A helység nem fontos. Az életben vannak privát pillanatok, és nekem passzióm, hogy vigyázok a privát szférámra. És az én drága feleségem is így érez. – Lemosolygott a lány arcába. Mosolya megváltozott, amint rám emelte. Széles lett és gunyoros. – Mintha találkoztunk volna ma az úszómedencénél.

– Úgy van.

– Már máskor is volt itt ez az ember – mondta Ginny. – Amikor az a pasas le akart fényképezni téged. Láttam a kocsijában.

Martel ellépett a felesége mellett, és felém indult. Eszembe villant, vajon szán-e szerepet megint a kis pisztolyának. És azon is eltűnődtem, vajon miféle sötét folyadék hagyott részleges cipősaroknyomot a tornác betonján. Mert az csillogott Martel jobb cipője sarkán is.

– Ki maga, *m'sieu?* És milyen jogon faggatózik?

Megmondtam a nevemet. – Nyomozó vagyok, és megbíztak vele.

– Ez bízta meg? – üres, megvető pillantást lövellt Peter felé.

– Igenis én – mondta Peter. – És addig le sem szállunk magáról, amíg ki nem derítjük, hogy mit akar.

– De hisz már megkaptam, amit akartam. – Kitárt karral fordult Ginny felé. Kissé operai jelenet volt, nem nagy-, hanem inkább vígoperai. Mindjárt betódulnak a lelkes parasztok, hogy elropják a lakodalmast.

Próbáltam elhessenteni őket: – Engem pillanatnyilag egy kérdés foglalkoztat – vér az ott a cipője sarkán?

Lenézett a lábára, majd újból rám villantotta tekintetét. – Gondolom, igen.

Ginny begörbült ujjú keze a szájához röppent, mintha újabb fácánrikoltás akarna kiszakadni a torkából. Martel csendesen, higgadtan válaszolt:

– A feleségem megijedt egy patkánytól, ahogy már mondta is. – Tehát tényleg hallgatózott. – Én pedig kinyiffantottam.

– A cipősarkával?

– Igen. – Dobbantott egyet a betonon. – Vívó vagyok, gyors a lábam.

– Készséggel elhiszem. Láthatnám a dögöt?

– Azt aligha találja meg. Behajítottam az aljnövényzetbe, a hiúzoknak. Élnek errefelé, a dombok közt vadállatok, ugye, *ma chérie?*

Ginny leejtette a két kezét, és igennel válaszolt. A tisztelet és a félelem elegyével nézett Martelra. Lehet, hogy ez is szerelemféle, gondoltam, de nem a bevett formája. Ismét Martel hangja töltötte ki a csendet:

– A feleségem és én nagyon szeretjük a vadakat.

– De a patkányokat nem.

– Úgy van. A patkányokat nem. – Szélesen, hidegen rám vigyorgott. Szeme és erőteljes orra a vigyor fölött mintha engem szondázott volna.

– És most rábírhatnám, hogy távozzék, Mr. Archer? Elég türelmesen álltam a kérdéseit. És legyen kedves magával vinni ezt is. – Úgy rántotta Peter felé az állát, mintha a kövér fiatalember nem igazán tartozna az emberi nemhez.

– Tegye már fel neki azt az öt kérdést – mondta Peter.

Martel felvonta a szemöldökét. – Öt kérdést? Rólam?

– Nem éppen. – Most, hogy eljött az ideje, a kérdések gyermetegnek, nevetségesnek tűntek. A vígoperai jelleg, amelyen a jelenet eddig egyensúlyozott, kezdte átadni helyét az operettnek. A megvilágított udvar, körülötte a kanyon amfiteátrumával, olyan színpadnak hatott, amelyen valóságos dolgok nem is történhetnének.

Vonakodva mondtam: – A kérdések a francia kultúrára vonatkoznak, Úgy tájékoztattak, hogy egy művelt francia meg tud felelni rájuk.

– És ön kétségbe vonja, hogy én művelt francia volnék?

– Most egyszer s mindenkorra bebizonyíthatja. Hajlandó próbát tenni a kérdésekkel?

Vállat vont. – *Pourquoi pás?* Miért is ne?

Elővettem a két papírlapot. – Egy. Ki írta a *Les liaisons dangereuses* eredetijét, és ki vitte nemrégiben filmvászonra?

– *Les liaisons dangereuses* – mondta lassan, kijavítva a kiejtésemet. – A regényt Choderlos de Laclos írta, és Roger Vadim filmesítette meg. Úgy rémlik, a forgatókönyvbe Roger Vailland is besegített. Ennyi elég, vagy ismertessem a cselekményt is? Elég bonyolult, mindenesetre ördögi szexuális intrikákról és az ártatlanság megrontásáról szól. – Gunyoros volt a hangja.

– Ezzel most ne foglalkozzunk. Második kérdés. Fejezze be az idézetet: *„Hypocrite lecteur...”*

– *„Hypocrite lecteur, mon semblable, mon frère”.* Álszent olvasóm, fivérem... *comment á dire?...*[7] másolatom? – Ginny felé fordult.

– Képmásom – mondta kis félmosollyal a lány. – A *romlás virágai* elejéről van.

– Sok verset el tudok abból szavalni magának, ha óhajtja – mondta Martel.

– Fölösleges. Három. Nevezzen meg egy nagy francia festőt, aki hitt Dreyfus bűnösségében.

– Degas a leghíresebb közülük.

– Négy. Melyik mirigyben lakozik Descartes szerint az emberi lélek?

– A tobozmirigyben. – Martel elmosolyodott.

---

[7] Hogy is mondják?

– Ezt nem sokan tudnák, de én történetesen naponta olvasok Descartes-ot.

– Öt. Kinek köszönhető elsősorban, hogy Jean Genet-t kiengedték a börtönből?

– Nyilván Jean-Faul Sartre-ra gondol, bár Cocteau-nak és másoknak is szerepük volt benne. Ennyi?

– Ennyi. Százszázalékos teljesítmény.

– Jutalmul eltűnik végre?

– Még egy kérdésre feleljen, ha már így belejött. Ki maga, és mit keres itt?

Kihúzta magát. – Erre nem vagyok köteles válaszolni.

– Gondoltam, szívesen eloszlatná a pletykákat.

– Nem foglalkozom pletykákkal.

– De most, hogy feleségül vett egy helybeli lányt, már nem csak magáról van szó.

Elértette a célzást. – Na jó. Megmondom magának, miért vagyok itt, ha viszonozza egy információval. Ki az az ember, aki le akart fényképezni engem?

– Harry Hendricksnek hívják. Használt kocsikkal kereskedik a San Fernando-völgyben.

Martel értetlen arcot vágott. – Sosem hallottam róla. Miért akart lefényképezni?

– Úgy tűnik, valaki fizetett érte. Azt nem mondta meg, hogy ki.

– Sejtem – felelte sötéten Martel. – Nyilván *le grand Charles* ügynökei kenték meg.

– Kicsodáé?

– Ellenségem, de Gaulle elnök ügynökei. Miatta kellett elhagynom *patrie*-mat... a szülőföldemet. De a száműzésemmel nem éri be. Most már az életemre tör.

Halk, borzongató volt a hangja. Ginny összerándult. Még Peter is meg volt illetődve.

– Mi baja magával de Gaulle-nak? – kérdeztem.

– Veszélyeztetem a hatalmát.

– Maga is tagja annak az *Algérie-Frangaise*[8] bandának?

– Mi nem banda vagyunk – vágott vissza. – Mi... hogy is mondják?... mi hazafiak vagyunk. Éppen *le grand Charles* a haza legnagyobb ellensége. De elég ebből. Máris túl sokat beszéltem. Ha az ügynökei idáig követtek, ideje továbbállnom.

Egykedvűen vállat vont, és tekintetével átfogta a sötétbe borult lankákat, a csillagos eget. Búcsúzó pillantás volt, tudatosan drámai, mintha a csillagok is a nézőközönséghez tartoznának.

Ginny a karjai közé lépett. – Veled megyek.

– Hát persze. Tudtam, hogy nem maradhatok örökké Montevistában. Túl szép lett volna. De a legszebbjét magammal viszem.

Megcsókolta a lány haját, mely úgy hullott Ginny arcába, mint valami halvány selyemkendő. Nekidőlt a férfinak. Martel karja átfonta a derekát. Peter felnyögött, és elfordult a kocsim felé.

– És most ugye megbocsát – mondta Martel, nekem címezve szavait de meg kell tennünk az előkészületeket. Minden kérdésére válaszoltam, nemde?

– Hogy pontot is biggyesszünk a végére, megmutathatná az útlevelét.

Széttárta a kezét Ginny két oldalán. – Bár tehetném. De, hogy úgy mondjam, nemhivatalosan kellett elhagynom Franciaországot.

– A pénzét hogyan hozta ki?

– A nagyja hátramaradt. De a családnak a világ számos részén vannak érdekeltségei.

– A Martel a családi neve?

Tenyérrel kifelé felemelte a kezét, mint aki megadja magát. – A feleségem és én igen türelmesek voltunk önnel. Nem ajánlom, hogy

---

[8] „Algéria francia”: az OAS nevű terrorszervezet jelszava 1961-62-ben.

megharagítson. Jó éjszakát. – Halkan beszélt, de erő volt minden egyes szavában.

Bementek a házba, és becsukták a súlyos ajtót. A kocsim felé igyekezve bepillantottam a Bentley elejébe. Sehol sem láttam a forgalmi engedélyt. A holmik, amiket Martel kihordott a kabinból, a hátsó ülésen voltak felhalmozva. Ez arra utalt, hogy hamarosan távozni készülnek.

Semmit sem tehettem ellene. Beszálltam Peter mellé, és lefordultam a behajtón. Peter lógó fejjel ült, nem szólt semmit. Amikor a levélládánál fékeztem, vadul felém pördült.

– Maga hisz neki?

– Nem tudom. Hát maga?

– Ginny legalábbis hisz – mondta gondterhelten. – És ő jobban ismeri, mint mi. Nagyon meggyőző tud lenni.

– Túlságosan is. Mindenre van válasza.

– Ez nem azt jelenti, hogy igazat mond?

– Túl sok mindent hajlandó elárulni. Egy férfi az ő helyzetében, egy férfi, akit a francia kormány üldöz, mert összeesküvést szőtt de Gaulle ellen, nem tárná elénk az összes titkát. Még a feleségének se vallaná be, ha van esze. Márpedig Martelnak van esze.

– Az biztos. Vágta a válaszokat a professzor kérdéseire. De akkor mi a magyarázat, miért hazudik? Kit akar becsapni?

– Ginnyt, talán. Elvégre feleségül ment hozzá.

Peter felsóhajtott. – Farkaséhes vagyok. Reggeli óta egy falatot sem ettem.

Kievickélt a kocsiból, és elindult az úttesten a Corvette-je felé. Belerúgott valamibe, ami tompa, fémes hangot adott. Kikémleltem a sötétbe. A fényképezőgép volt az, amit Martel összetört. Kiszálltam, felvettem, és betettem a zakóm zsebébe.

– Mit csinál? – kérdezte Peter.

– Semmi. Csak kíváncsiskodom.

– Az jutott eszembe, hogy ma meleg vacsorát adnak a klubban. Ha velem tart, közben megtárgyalhatnánk, hogy most mihez kezdjünk.

Elegem volt a búbánatos társaságából, de én is éhes voltam. – Rendben, ott találkozunk.

9. FEJEZET

Meg kellett állnom útközben. Martel bekötőútjától vagy negyedmérföldnyire autó parkolt a sötétben egy örökzöld tölgy alatt. Vonalai Harry Hendricks Cadillacjére emlékeztettek, s amikor kiszálltam, hogy a zseblámpám fényénél szemügyre vegyem, kiderült, hogy az is.

Nem volt senki a lerobbant Cadillacben, forgalmi engedély sem látszott a műszerfalon, a kesztyűtartóban is csak egy Los Angeles-i autóstérképet találtam, ugyanolyan régi volt és elavult, mint maga a Cadillac. Harry valószínűleg a használtkocsi-telepről kötötte el az autót, ahol dolgozott.

Felemeltem a motorháztetőt, és megérintettem a motort. Még langyos volt. El tudtam képzelni Harryt, ahogy a bozótosban ólálkodik Martel háza körül. Arra gondoltam, megvárom, de a gyomrom leszavazta. Majd később benézek a Hullámtörő Hotelba.

Mrs. Bagshaw-hoz viszont beugrottam vacsora előtt. Leparkoltam a kihalt teniszpályák mellett, s átvágtam a sűrű sötéten az eukaliptuszfák alatt a házikójához. Merev, suhogó köntösben nyitott ajtót, kreppel borított mellén hidegen feküdt egy gyöngysor.

– Éppen elmenni készültem. De a telefonhívást, ahogy kérte, lebonyolítottam. – Úgy tűnt, feldúlta a dolog. Évekkel öregebbnek látszott a pirosító alatt, vagy netán amiatt. Nem nézett egyenesen a szemembe. – Georgetowni barátaim nem ismerik Francis Martelt, legalábbis ezen a néven. Érthetetlen. Olyan nagy kedvvel és tájékozottsággal beszélt róluk. Mindent tudott a házukról.

– Egy cselédtől is beszerezhette az információkat.

– De Washingtont is ismeri – mondta ő. – Ebben bizonyosan nem tévedek. És arról is változatlanul meg vagyok győződve, hogy ismeri vagy ismerte Plimsollékat – georgetowni barátaimat. Lehet, hogy más néven került kapcsolatba velük.

– Elképzelhető. Leírta nekik Martelt?

– Plimsoll ezredessel beszéltem, és megpróbáltam leírni neki, igen. De hát olyan nehéz pontosan lefesteni valakit, különösen ezeket a latin típusokat – az én szememben mind egyforma. Az ezredes azt mondta, ha esetleg küldenék róla egy fényképet…

– Sajnos nincs fényképem.

– Akkor nem tudom, mit tehetnék még. – Mentegetőző volt a hangja, de a mögötte bujkáló kéretlen bűntudattól egy kicsit vádló is: – Nem vállalhatok felelősséget érte, sem Miss Fablonért. A mai világban mindenkinek magára kell vigyáznia.

– De az idősebbek azért megpróbálhatnak vigyázni a fiatalokra.

– Én felneveltem a családomat – mondta élesen –, méghozzá néha olyan körülmények között, amelyekről nem szívesen beszélnék. Ha Virginia szerencsétlenül választott magának férfit, az aligha meglepő. Épp a legsebezhetőbb korban volt, amikor az apja elkövette tettét. És Roy Fablon az életében sem volt egy főnyeremény. – Megrázta a fürtjeit. – Vacsorára várnak. Kérem, bocsásson meg. – Nem csak kimenteni akarta magát a szóval.

Megkerültem a medenceteret, a klubház felé tartva. Jól szituált emberek csoportja ment be előttem. Ella Strome mindegyiküket név szerint köszöntötte a recepciós asztal mögül. De zárkózottnak látszott, mint aki tudatosan távolítja el magát környezetétől.

– Úgy fest itt, akár egy Vesta-szűz.

– Kétszer voltam férjnél – mondta szárazon. – Mr. Jamieson várja az étteremben.

– Hadd várjon. Én csak egyszer voltam házas.

– Elhanyagolja az amerikai nők iránti kötelességét – mondta halvány mosollyal, amely nem ért fel a szeméig.

– A hangjából úgy veszem ki, nem élvezte a házaséletet.

– A házasélettel nem volt baj, csak a férjekkel. Mondja, anyatípusnak nézek én ki?

– Nemigen.

– Pedig ez lehet a helyzet. Elég fura férfiakat vonzottam. Mindkét férjem határozottan fura volt. Ez nem lehet véletlen. Olyan sok fura férfi azért nincsen.

– Dehogy nincs. De ha már fura férfiakról esett szó, mi a véleménye Mr. Martelról?

– Nincs róla különösebb véleményem. Énvelem mindig tisztelettel bánt. – Két keze összeért a feketére fényezett asztallapon, ujjai egymásnak feszültek. – Talán Mr. Stollt kérdezze. Úgy tudom, neki volt vele egy kis afférja.

– Kicsoda Mr. Stoll?

– A klub igazgatója.

A recepciós asztal mögött nyíló irodában találtam rá. A diófa borítású falakon partikról, teniszmeccsekről és más sporteseményekről készült fényképfelvételek lógtak. Stoll merőben csak nézőnek tűnt közöttük. Jóképű, hideg tekintetű, negyvenes férfi volt, egy kissé túlöltözött, az a fajta, aki egész életében szívességeket tesz, ezért nincs is különösebb egyénisége. Asztali névtábláján ez állt: „Reto Stoll, Igazgató”.

Amikor megemlítettem, hogy Jamiesonéknak dolgozom, egészen szívélyes lett. – Foglaljon helyet, Mr. Archer. – Enyhe német akcentusa volt. – Miben lehetek szolgálatára?

Leültem vele szemben, az asztal innenső oldalán. – Mrs. Stromettól tudom, hogy volt egy kis problémája Martellal.

– Igen, de ez már a múlté. Fátylat reá, annál is inkább, mert Mr. Martel búcsút vesz tőlünk.

– E miatt a bizonyos probléma miatt?

– Részben, gondolom. Bár nem szólítottam fel, hogy távozzon. Persze, nem is marasztaltam, amikor végül bejelentette távozási szándékát. Nagy megkönnyebbülés volt számomra, amikor leadta a kulcsait, és rendezte a számláját. – Stoll szétterpesztette manikűrözött kezét kétsoros mellénye elején.

– Miért?

– Az az ember egy vulkán. Bármelyik pillanatban kitörhet. Mi pedig a csendes, baráti atmoszférát szeretjük itt a klubban.

– Meséljen arról az afférról. Fontos lehet. Mit csinált?

– Meg óhajtott ölni. Az egész történetet szeretné hallani, az elejétől?

– Kérem.

– Hetekkel ezelőtt volt. Mr. Martel italt rendelt a kabinjába. A csaposunk éppen el volt foglalva, ezért magam vittem fel neki. Teszek néha ilyen gesztusokat. Miss Fablon is ott volt. Franciául beszélgettek. Mivel egyik anyanyelvem a francia, egy pillanatra megálltam a szúnyoghálónál, és hallgatóztam. Persze nem célzatos kíváncsiságból. – Stoll erényesen a plafonra emelte tekintetét. – Ő azonban azt hitte, kémkedem utána. Felpattant, és rám támadt.

– Az öklével?

– Egy karddal. – Keze levándorolt a hasához.

– Kard van a bambuszbotjában.

– Igen, láttam azt a botot. Csak nem szúrta meg?

– Csupán a testemhez illesztette a hegyét. – Stoll megsimogatta hasa becses domborulatát a csíkos nadrágban. – Szerencsére Miss Fablon megnyugtatta, és ő bocsánatot kért. De azóta nem igazán éreztem magam fesztelenül a társaságában.

– Miről beszélgettek, amikor meghallotta őket?

– Csak Martel beszélt, egyfolytában. Eléggé misztikusnak hangzott az egész. Valami filozófusról volt szó, aki szerint a gondolkodás az alapja mindennek – *la source de tout.* – Stoll agya ide-oda pattogott a két nyelv között. – Mr. Martel azonban leszögezte, hogy a *philosophe* téved. Hogy addig semmiféle *réalité*-ról nem beszélhetünk, amíg két ember együtt nem gondolkodik. Tehát mindennek az alapja az *amour.* – Stoll lebiggyesztette a szája sarkát. – Teljesen értelmetlen volt az egész.

– De a lány nem így vélte?

– Persze hogy nem. Hiszen Martel éppen udvarolt neki. Dühös volt, mert megzavartam a spíljét. Visszagondolva az epizódra, meggyőződésem, hogy az az ember pszichopata. Normális ember nem hergeli fel magát ilyen semmiségen. – Bágyadtan ökölbe szorította a kezét. – Ott helyben fel kellett volna szólítanom, hogy mondjon le vendégjogairól.

– Meglep, hogy nem tette.

Enyhén elpirult. – Nos, tudja... Martel Mrs. Bagshaw protezséje... illetve volt. A hölgy az egyik legrégebbi tagunk, és nemrég költözött be az enyémmel szomszédos házikóba... nem szerettem volna kellemetlenséget okozni neki. Úgy érzem, az én szerepem alapvetően a... lökhárítóé. – Újból a plafonra fordította tekintetét, mintha a minden fogadósok istene lakozna a feje fölött. – Mindig is igyekeztem tagjaink és az élet nyűgei közé állni.

– Biztosra veszem, hogy nagyon jól csinálja.

Ünnepélyes meghajlással fogadta a bókot. - Köszönöm, Mr. Archer. A Tenisz Klubnak jó híre van a szakmában. Tíz évet áldoztam rá az életemből, és Zürich meg Lausanne szállodáiban jártam ki az iskolát.

– Hogy értette azt, hogy egyik anyanyelve a francia?

Elmosolyodott. – Négy anyanyelvem van, a francia, a német, az olasz és a romans. Svájc romans részében, Silvaplanában születtem. – Nyelve valósággal simogatta a nevet.

– Martel hol születhetett, Mr. Stoll?

– Ezt a kérdést én is feltettem már magamban. Mrs. Bagshaw-tól úgy hallom, párizsinak mondja magát. De a franciasága nem párizsi. Túlságosan vidékies, merev. Talán inkább kanadai vagy dél-amerikai. Nem tudom. Nem vagyok nyelvtudós.

– Én már-már annak tartom – buzdítottam. – Tehát kanadainak vagy dél-amerikainak gondolja?

– Csak találgatok. Nem ismerem a kanadai és dél-amerikai francia nyelvjárásokat. De abban biztos vagyok, hogy Martel nem párizsi.

Köszönetet mondtam Stollnak. Hajlongva kísért ki.

Az irodája melletti falon egy hirdetőtáblát vettem észre. Parafa felületére pillanatfelvételeket rajzszögeztek valami táncmulatságról. Alattuk, mint purgatóriumi emlékeztető a paradicsom kapujában, egy gépelt lista hét tag nevét tartalmazta, akik késtek a tagdíjjal. Mrs. Roy Fablon neve is közöttük volt.

Szóba hoztam ezt Ellának.

– Igen, Mrs. Fablonnak gondjai vannak mostanában. Mesélte, hogy néhány befektetése rosszul ütött ki. Nem szívesen írtam oda a nevét, de hát ez a szabály.

– Ez felvet egy érdekes kérdést. Gondolja, hogy Virginia Fablon Martel pénzére utazik?

Megrázta a fejét. – Ennek semmi értelme, Úgy volt, hogy Peter Jamiesonhoz megy feleségül. Jamiesonéknak tízszer annyi pénzük van, mint amennyiről Mr. Martel valaha is álmodott.

– Biztos ebben?

– Különbséget tudok tenni azok között, akiknek van pénzük és akiknek nincs, meg azok között is, akiknek régóta van és akiknek nem régóta. Ha kíváncsi a véleményemre, Mr. Martel *nouveau riche,*[9] és inkább *nouveau.,* mint *riche.* Nem érezte jól magát itt, úgy szórta a pénzt, mint valami részeg matróz, és persze ez sem segített.

– Ginnyt mindenesetre megkapta. A hét végén összeházasodtak.

– Szegény lány.

– Miért mondja ezt?

– Elvből. Mr. Jamieson olyan régóta vár rá. Maga neki dolgozik?

– Igen.

– Magánnyomozó, ugye?

– Az vagyok. Mi a véleménye a kliensemről?

– Arra emlékeztet, amit egyszer olvastam valahol: minden kövér emberben egy sovány rejlik, aki elő szeretne bújni. De Peter gyerek

---

9 Újgazdag.

még, s ettől csak még rosszabb az egész. – Elgondolkodva hozzátette: – Bár talán megvan benne az adottság, hogy egyszer felnőtt férfivá váljon.

– Majd kiderül. – A hirdetőtáblára böktem a hüvelykujjammal. – Fényképeket is láttam a táblán. Van fényképésze a klubnak?

– Részidős. Miért?

– Arra gondoltam, hátha lefotózta Martelt.

- Kétlem. Megkérdezhetném tőle. De Eric nincs ma benn.

– Hívja be. Mondja meg neki, hogy kárpótolni fogom.

– Megpróbálom.

– Ne csak próbálja – mondtam. – Martel személyazonossága kérdéses, és szükségünk lenne róla egy képre.

– Mondom, megpróbálom.

Elmagyarázta, merre van az étterem. Két, egybenyíló teremből állt, az egyiknek fényezett táncparkettje volt. Az emelvényen a kis zenekar egyelőre még hallgatott. A másik teremben vagy harminc asztal volt szétrakva, csak úgy csillogtak rajtuk a virágok és az ezüst étkészletek. Peter egy ablak melletti asztalnál ült, és borongva bámult ki a sötét tengerpartra.

Mohón felugrott, amikor meglátott, de mohósága inkább a vacsorának szólt, mint nekem. Önkiszolgálás volt, fehér sipkás pincérek álltak a pult mögött. Az étel láttán Peter egészen átalakult, mintha Ginny iránti búbánatos szenvedélye új csatornát talált volna magának. Két tányért púpozott tele, az egyiket ötféle salátával, hideg sonkával, rákkal, a másikat marhahússal, burgonyával, mártással és zöldborsóval.

Olyan mohó, feszült falánksággal lapátolta be az ételt, hogy szinte kukkolónak éreztem magam. Merev és eszelős volt a szeme, miközben rágott. Verejték gyöngyözött a homlokán.

Tisztára törölte a tányért egy kenyérdarabbal, és azt is bekapta. Azután állát a kezére támasztva gondolkodásba merült. – Nem tudom eldönteni, mit kérjek desszertnek.

– Nincs magának szüksége desszertre.

Úgy nézett rám, mintha azzal fenyegettem volna, hogy kenyéren és vízen tartom egy hónapig. Majdnem elküldtem a pokolba. A zabálását nézve felmerült bennem, szívességet teszek-e Ginnynek, ha visszahozom őt a kliensemhez. Martel legalább férfi. Lehet, hogy Peterben is megvan az adottság, hogy férfivá váljon, amint Ella mondta, de amikor asztalhoz ült, inkább kevesebb lett annál: valóságos két lábon járó étvágy.

– Nem tudom, hogy csokoládés fánkot kérjek-e, vagy fagylaltkelyhet csokoládéöntettel – mondta komoly hangon.

– Kérjen mindegyikből.

– Ez nem vicces. Az én testemnek fűtőanyagra van szüksége.

– Úgy megrakta máris, hogy Honoluluig elhajózhatna vele.

Belevörösödött. – Úgy látom, elfelejti, hogy nekem dolgozik, és az én vendégem itt.

– Meglehet. De hagyjuk a személyeskedést meg a táplálkozást, és beszéljünk valami igazán fontosról. Meséljen Ginnyről.

– Majd desszert után.

– Előtte. Még mielőtt hülyére zabálná magát.

– Nem beszélhet így velem!

– Ideje, hogy valaki megtegye. De hagyjuk ezt. Arra volnék kíváncsi, Ginny az a fajta lány-e, aki csak úgy ukmukfukk belebolondul férfiakba.

– Sosem történt még ilyesmi.

– Sok férfival volt dolga?

– Nem – felelte. – Leginkább csak énvelem.

– Megint elpirult, és kerülte a pillantásomat. - Nem voltam mindig ilyen kövér, ha tudni akarja. Ginny és én együtt jártunk középiskolás korunkban. De utána aztán sokáig nem érdekelte a... a szex, a smárolás meg efféle. Barátok maradtunk, elvittem ide-oda, de már nem jártunk a szó szoros értelmében.

– Mitől változott meg?

– Például rengeteget olvasott. Kitűnő tanuló volt a főiskolán. Velem ellentétben. – Mintha bosszantotta volna ez a tény. – De a dolog lényege az volt, ami az apjával történt.

– Az öngyilkossága?

Peter bólintott. – Ginny nagyon ragaszkodott az apjához. Igazság szerint csak mostanára sikerült feldolgoznia magában a halálát.

– Mikor történt az eset?

– Majdnem hét esztendeje. Idén ősszel lesz hét. Egyik éjjel lejött ide a partra, és csak úgy ruhástul begyalogolt a tengerbe.

– Itt, ezen a szakaszon? – Az ablak felé intettem. Apály volt, a hullámok messze kinn törtek meg, csak a fehérségük látszott oda időnként.

– Nem, nem pont itt. Vagy fél mérfölddel arrébb. – Egy földnyelv felé mutatott, amely sötéten nyúlt ki a távolabbi kikötőfények előterén. – De az áramlat errefelé tart, s a holtteste éppen itt sodródott partra. Utána egy darabig be se mentem az óceánba. Ginny meg azóta se. A medencét használja... illetve használta.

Maga elé meredt. – Mr. Archer, tényleg semmit se csinálhatunk Martellal? Kideríthetnénk, hogy törvényes-e a házasságuk, vagy valami ilyesmi.

– Nyilván az. Ginnynek semmi oka rá, hogy hazudjon, nem?

– Ez igaz. De a pasas teljesen megbűvölte. Maga is láthatta, hogy az egész helyzet nem természetes.

– Úgy tűnik, Ginny szerelmes belé.

– Az lehetetlen! Meg kell akadályoznunk, hogy elvigye őt innen.

– Hogyan? Ez még mindig szabad ország.

Peter áthajolt az asztal fölött. – Gondolt már arra, hogy esetleg illegálisan tartózkodik az országban? Bevallotta, hogy nincs útlevele.

– Éppenséggel utánajárhatnánk. De a legrosszabb, amit tehetnének vele, az, hogy deportálják. Ginny pedig vele menne.

– Értem, mire céloz. Ezzel csak rontanánk a helyzetünkön.

Öklére eresztette a tokáját, és eltűnődött. Az étteremnek ez a része kezdett megtelni, emberek jöttek be kintről és a bárból. Egyesek estélyi ruhát viseltek, egyik-másik kézen és nyakon úgy szikráztak a gyémántok és rubinok, akár a múlt cseppjei. Az óceán halk moraja beleveszett a társalgás és a zene ár-apályába.

A vendégek mintha az ablaknak feszülő sötétet akarták volna túlkiabálni. Fablon és a halála egyre jobban nyomasztott. – Azt mondja, Ginny nagyon szerette az apját?

Peter felrezzent tűnődéséből. – Igen. Nagyon.

– Miféle figura volt?

– Amolyan sportember. Szafari, horgászat, vitorlázás, póló, sportkocsik, repülőgépek.

– Ez mind?

– Más-más időszakokban. Ha az egyikre ráunt, belekóstolt a másikba. Mintha nem találna semmit, ami le tudná kötni az érdeklődését. Középiskolás koromban egy ideig hagyta, hogy mindenüvé elkísérjem. Még a repülőgépén is felvitt. – Peter tekintete elhomályosodott az emlékektől. – A légierőnél szolgált, amíg ki nem szuperálták.

– Milyen indokkal?

– Nem tudom pontosan. Lezuhant gyakorlórepülés közben, így azután nem vehetett részt a háborúban. Ez nagy csalódás volt neki. Bicegve járt. Talán ezért is vetette bele magát mindenféle sportba.

– Hogy nézett ki?

– Jóképűnek mondhatnám. Fekete haja volt, fekete szeme, és mindig le volt sülve. Ginny inkább az anyjára üt. De miért érdekli ennyire a családja?

– Próbálom megérteni Ginnyt, és azt, hogy miért habarodott bele ilyen hamar Martelba. Hasonlít Martel az apjára?

– Valamennyire igen – ismerte el vonakodva Peter. – De nem olyan jóképű.

– Azt mondta, Mr. Fablon részben francia volt. Tudott franciául?

– Igen, azt hiszem. Mesélte, hogy Franciaországban is élt egy darabig.

– Hol?

– Párizsban. Amikor festeni tanult.

Kezdtem valamiféle képet kapni Fablonról.

Ezekben a körökben eléggé gyakori típus: egy ember, aki mindenbe belefog, de semmi sem sikerül neki.

– Honnan vette a pénzt erre a sok hobbira? Volt valami vállalkozása?

– Többfélébe is belekóstolt. Közvetlenül a háború után légi teherszállítással próbálkozott. Csak az volt a baj, hogy olyan cégekkel kellett versenyeznie, mint a Flying Tiger. Egyszer mesélte, hogy ötvenezer dollárt veszített hat hónap alatt. De minden percét élvezte, úgy mondta. – Elégikus, nosztalgikus volt Peter hangja. Egy más időben, más testben talán ő is szeretett volna úgy élni, mint ez a halott ember.

– És ki finanszírozta a nagy élvezetet?

– Gondolom, Mrs. Fablon. Ő Proctor lány. – Homlokát ráncolva tűnődött. – Eszembe jutott valami. Igazából nem fontos, de érdekes. – Az ablak felé fordult, és kimutatott a sötét földnyelvre. – Az a partszakasz, ahol Mr. Fablon bement a vízbe, valamikor Proctoréké volt. Ginny anyjának kellett túladnia az ingatlanon, körülbelül tíz évvel ezelőtt.

– Vagyis három évvel Fablon halála előtt.

– Úgy van. Ha várhatott volna vele, ma egymilliót is megkapna érte. De úgy hallom, bagóért passzolta el, hogy kifizethesse Mr. Fablon adósságait.

– Ki vette meg?

– Egy temetkezési vállalat. De a temetőt még nem alakították ki rajta.

– Milyen kár – mondtam.

Peter mogorva képet vágott a léhaságomhoz. Egy perc múlva felállt, és kisietett a teremből. Később az ajtóban láttam, amint egy magas, szmokingos férfival beszélgetett. A magas férfi elfordította a fejét, és én felfigyeltem álla kemény vonalára. Dr. Sylvester volt az, akinek elrontottam az ebédjét Mrs. Fablonnál.

Bement a bárba. Peter odabaktatott a desszertes asztalnál húzódó sor végéhez. Úgy állt ott, mint valami vakbuzgó áldozó, szeme pitéken, tortákon és édessüteményeken merengett.

10. FEJEZET

Követtem dr. Sylvestert a bárba. A csapos, akinek úgy járt a szeme ide-oda, mint két fekete higanycsepp, kérés nélkül töltött neki egy dupla whiskyt. Sylvester Marcónak szólította a csapost. Marco piros mellényt viselt, hosszú, csúcsos gallérú fehér inget meg széles, fekete selyem nyakkendőt.

Megvártam, míg a doktor ledönti az itala felét. Aztán leültem a mellette levő székre, és néztem, ahogy Marco elkészít egy daiquirit.

Sylvester szögletes, szőrös keze a poharat billegtette. A szőrszálak a keze fején őszültek már, akárcsak a haja. Kidudorodó pofacsontjait csak még jobban hangsúlyozták az orra tövétől a szája felé futó mély árkok. Nem olyan embernek néztem, akivel könnyű beszélgetésbe elegyedni.

Hogy én is elfoglalhassam a kezemet, rendeltem egy bourbont. A csapos nem vette át az egydollárosomat.

– Sajnálom, nem fogadhatok el készpénzt. Klubtag az úr?

– Peter Jamieson vendége vagyok.

– Az ő számlájára fogom írni.

Dr. Sylvester felém fordult, és felvonta fekete szemöldökét. Olyan feltűnően tudta használni, hogy jóformán elsőrendű érzékszervének tűnt, elvonva a figyelmet kemény pillantású, fénylő szeméről.

– Idősebb vagy ifjabb Jamieson?

– Mindegyiket ismerem. Láttam az előbb, amint az ifjabbikkal beszélgetett.

– Igen?

Megmondtam neki a nevemet és a foglalkozásomat. – Peter fogadott fel, hogy járjak el a volt menyasszonya dolgában.

– Szöget is ütött a fejembe, hogyan csöppent maga ide. – Nem éppen sértegetni akart, inkább csak értésemre adni, hol a helyem az ő világrendjében. – Nem magát láttam ma délben Fablonék házánál?

– De igen. Úgy hallom, ön valamikor a munkaadója volt Virginia Fablonnak.

– Igaz.

– Mi a véleménye a házasságáról?

Sikerült felbirizgálnom a kíváncsiságát. – Jó isten, csak nem hozzáment ahhoz a fickóhoz?

– Nekem azt mondta. Szombaton esküdtek.

– Beszélt vele?

– Úgy egy órája. Nem egészen értettem, mi megy végbe a fejében. Persze, a körülmények sem voltak hétköznapiak. De úgy tűnt, mintha valami romantikus álmot akarna kiélni.

– A legtöbb nő ezt teszi – mondta szárazon.

– A pasast is látta?

– Az ő házánál beszéltem mindkettőjükkel.

– Én sose találkoztam vele – mondta Sylvester. – Látni persze láttam már itt, messziről. Mi a véleménye róla?

– Nagyon értelmes ember, igen művelt, és erős egyéniség. Úgy rémlett, eléggé az uralma alá hajtotta Virginiát.

– Nem lesz tartós – mondta Sylvester. – Maga nem ismeri az ifjú hölgyet. Ő is igen erős egyéniség. – Szárazon hozzátette: – Apja helyett apja voltam, amióta az igazi meghalt, és ez nem volt mindig könnyű. Virginia maga hozza a döntéseit.

– Férfiügyekben is?

– Nem voltak férfiak az életében, mostanában legalábbis nem. Éppen ez volt az egyik probléma vele. Az apja halála óta mást se csinált, csak dolgozott, és franciául tanult. Mintha az egész életét Roy emlékének akarta volna szentelni. Aztán néhány héttel ezelőtt, ahogy várni lehetett, összeomlott az egész, mint valami kártyavár. Kimaradt a főiskoláról, pedig hamarosan megszerezhette volna a diplomáját, és belehabarodott ebbe a Martelba. – Ivott egy kortyot a whiskyjéből. – Elég hátborzongató kép.

– Maga az orvosa?

– Én voltam, egészen mostanáig. Őszintén szólva összekülönböztünk a... viselkedése miatt. Ezért úgy tartottam helyesnek, ha beajánlom egy másik orvoshoz. Miért kérdi?

– Nem tetszik nekem, hogy ekkora érzelmi kockázatot vállal. Sikerült bebeszélnie magának, hogy fülig szerelmes Martelba, és a szakadék peremén tántorog. Kegyetlen dolog lenne, ha belepottyanna.

– Én is ezt próbáltam megértetni vele – mondta Sylvester. – Maga szerint a pasas szélhámos?

– Részben biztosan az. Ellenőriztettem egy washingtoni referenciáját, és nem klappolt. De vannak más dolgok is, amikről inkább nem beszélnék. – A patkány, a vér a cipősarkán, a pisztoly, amit Harry Hendricksre fogott.

– És én mit tehetnék? A lány megbokrosodott, kitört, és az isten se tudja visszafogni. – Sylvester elhallgatott, és kiitta a whiskyjét.

– Még egyet, doktor úr? – kérdezte a csapos.

– Nem, köszönöm, Marco. Ha valamit megtanultam húszéves orvosi pályafutásom alatt – fordult felém –, az az, hogy rá kell hagyni az emberekre, ha mindenáron hibázni akarnak. Előbb vagy utóbb megjön az eszük. Az emfizémás férfiak végül lemondanak a dohányzásról. Az idült alkoholizmusban szenvedő nők elhajítják az üveget. És a súlyos romantikába esett lányok is kijózanodnak. Mint az én drága feleségem itt.

Valami mantillafélét viselő, nagy testű nő jelent meg mögöttünk. Melle gyöngyházszerűen derengett át a fekete csipkén. Tupírozott szőke haja éppen a fejem búbjáig ért, amikor felálltam. A szája mogorva volt.

– Mi van énvelem? – kérdezte. – Imádom, amikor kibeszélnek a férfiak.

– Éppen azt mondtam, hogy te józan nő vagy, Audrey. A nők romantikával kezdik, de aztán mindig kijózanodnak.

– Mert a férfiak rákényszerítenek bennünket – mondta a felesége. – Ez az én daiquirim?

– Igen, ő pedig Mr. Archer. Nyomozó.

– Jaj, de izgalmas – mondta a nő. – Mesélje el az élete történetét.

– Romantikával kezdtem, aztán kijózanodtam.

Nevetett, kiitta a poharát, és bementek vacsorázni. Néhányan követték őket.

Én voltam az egyetlen vendég a bárpultnál. Marco megkérdezte, kérek-e még egyet. Olyan feszülten meredt rám, mint akinek nyomja valami a szívét. Szája már-már szavakat formált. Kérek még egyet, mondtam.

– Ezt én állom – közölte, ahogy letette elém, magának pedig egy pohár kólát töltött. – Hallottam, hogy azt mondta, nyomozó. És abból is hallottam ezt-azt, amit Miss Fablonról mondott.

– Ismeri?

– Többször is láttam itt. Nem iszik. Tizenkét éve dolgozom a klubban, ismertem az édesapját is. Ő ivott, de bírta. Mr. Fablon igazi férfi volt. Volt benne *machismo.* – Marco vörös ajka kidudorodott, ahogy a szót ízlelgette.

– Hallom, öngyilkos lett – jegyeztem meg semlegesen.

– Lehet. Én sose hittem el. – Megrázta bozontos fekete üstökét.

– Úgy gondolja, véletlenül fulladt vízbe?

– Azt nem mondtam.

– Akkor marad a gyilkosság.

– Ezt sem állítottam. – Anélkül, hogy helyet változtatott volna a pult mögött, mintha elhátrált volna tőlem. Azután keresztet vetett. – A gyilkosság nagy, ronda szó.

– Ténynek még rondább. Szóval meggyilkolták Mr. Fablont?

– Egyesek úgy gondolták.

– Például?

– A felesége. Amikor a férjének nyoma veszett, botrányt rendezett a klubban, gyilkosságot emlegetve. Aztán egyszer csak abbahagyta, és azóta csendben van.

– Vádolt valakit?

– Erről nem hallottam. Neveket nem említett.

– Miért változott meg a viselkedése?

– Maga éppen úgy megtippelheti, mint én, mister. Talán még jobban is. – Mintha idegesítette volna a téma. Irányt váltott. – De nem erről akartam beszélni. Ez a másik fickó... aki Martelnak nevezi magát... az a nagymenő francia?

– Mi van vele?

– Az a fura érzésem támadt, hogy láttam már valahol. – Szétterpesztette az ujjait. – Mindenesetre lefogadnám, hogy nem francia a pasas.

– Hát mi?

– Esetleg az, ami én. – Bárgyú képet vágott, szándékosan alázva magát, hogy amit mond, még sértőbb legyen Martelra nézve. – Egy szimpla *paisano*.[10] Csak egyszer tette be ide a lábát, meglátott engem, és azóta se jött vissza.

Hangicsálni kezdett a zenekar. Többen beténferegtek az étteremből, és brandyt rendeltek. Táncoló párokat kerülgetve mentem vissza Peter asztalához. A desszertes tányér már üres volt előtte, csak néhány elkenődött csokoládéfolt látszott rajta. Egyszerre tűnt elégedettnek és bűntudatosnak.

– Azt hittem, már elment – mondta.

– A bárban voltam, Fablonék barátaival beszélgettem.

– Dr. Sylvesterrel.

– Többek között – mondtam.

– Én is váltottam vele pár szót. Nagyon nyugodtnak mutatja magát, de láttam, hogy ő is aggódik Ginnyért.

---

[10] Paraszt.

– Mindnyájan aggódunk érte.

– Nem gondolja, hogy vissza kellene mennünk Martel házához? – Peter már emelkedett is föl.

– Addig nem érdemes, amíg nincs valami komoly a kezünkben.

– Mint például?

– Valami tényleges bizonyíték arra, hogy nem az, aminek beállítja magát. Éppen ezen ügyködöm.

– És én mit csináljak?

Menjen, fusson még egyet a parton, böktem ki majdnem. Ehelyett azt mondtam: – Várjon. És szoktassa magát a gondolathoz, hogy ez az egész nem úgy fog alakulni, ahogy maga szeretné.

– Rájött valamire?

– Nem igazán, de van egy megérzésem. Ez az ügy nem örvendetesen kezdődött, és nem is örvendetesen fog véget érni. Azt hiszem, a szálai visszavezetnek egészen Roy Fablon állítólagos öngyilkosságáig.

– Állítólagos?

– Minimum egy ember, aki ismerte, nem hiszi, hogy öngyilkos lett. Amiből az következne, hogy meggyilkolták.

– Mesebeszéd.

– Lehet. Az illető római katolikus, csodálta Roy Fablont, és nem akarja elhinni, hogy magára vette az öngyilkosság bűnét. Viszont hallottam egy érdekes dolgot a maga apjától.

– Nem is tudtam, hogy beszélt az apámmal.

– Peter hangja szertartásos lett, gyanakvó, mintha átálltam volna az ellenség táborába.

– Ma délután ott jártam, magát kerestem. Az apja egyebek közt elmesélte, hogy Roy Fablon testét megrágták a cápák, alig lehetett azonosítani. Az arca milyen állapotban volt?

– Én nem láttam. Nekem csak a kabátját mutatták meg.

– Kabátban ment be a vízbe?

– Olyan esőkabátféle volt. – Kihallva a szóból az iróniát, maga is grimaszt vágott.

Az én agyamban viszont úgy akadt meg a szó, akár a horog. Nehezemre esett elképzelni egy sportembert és atlétát, amint vízhatlan esőkabátban gyalogol bele az óceánba, arról a parti ingatlanról, amelyet a feleségének az ő költekezése miatt kellett eladnia, hacsak nem éppen ezt a tömény rosszindulatot akarta örökül hagyni a feleségére és a lányára.

– Honnan tudja pontosan, hogy hol ment be a vízbe?

– A tárcáját és a karóráját a parton hagyta. A tárcában nem volt semmi, csak személyazonossági iratok, de az óra értékes volt, Mrs. Fablontól kapta ajándékba. A hátuljába bele voltak vésve a kezdőbetűik, meg valami latin idézet.

– Búcsúlevél nem volt?

– Én nem hallottam róla. Ami persze semmit sem bizonyít. A helyi rendőrség ezeket nem mindig teszi közzé.

– Sok az öngyilkosság itt Montevistában?

– Előfordul. Tudja, ha az embernek van elegendő pénze, van szép háza, és többnyire az idő is príma, de neki mégis pokol az élete... hát, kit hibáztathat érte? – Mintha önmagáról beszélt volna.

– Roy Fablonnal is ez volt a helyzet?

– Nem egészen. Persze voltak problémái. Vendégeskedtem náluk, nem illik kibeszélnem őket, de most már úgysem számít. – Nagy levegőt vett. – Hallottam, amikor azt mondta Mrs. Fablonnak, hogy végez magával.

– Aznap este?

– Egy vagy két nappal előtte. Náluk vacsoráztam, és a pénzről vitatkoztak. A felesége azt mondta, nem adhat neki többet, merthogy nincs több.

– Mire kellett neki a pénz?

– Kártyaadósságokra. Becsületbeli ügynek nevezte. Azt mondta, ha nem tudja törleszteni, végeznie kell magával.

– Ginny is ott volt?

– Igen. Mindent hallott. Mindketten hallottuk az egészet. Mr. és Mrs. Fablon akkor már elértek arra a pontra, hogy nem is titkolóztak. Mindegyikük magának akart megnyerni bennünket.

– És ki nyert?

– Senki – felelte. – Mindenki vesztett.

Megint játszott a zenekar, s az átjárón keresztül láttam, hogy párok táncolnak a szomszéd teremben. A legtöbb szám, akárcsak a legtöbb pár, valamikor a húszas-harmincas években lehetett új. Együtt egy olyan parti benyomását keltették, amely túl régóta zajlik, s a zene és a táncosok olyan vékonyra koptak már, mint amilyen a rovarok váza, amikor végeznek velük a pókok.

11. FEJEZET

Ella Strome vágott át a táncparkett szélén, és odajött az asztalunkhoz. – Behívtam a fényképészünket, Mr. Archer. Az irodában várja.

Sovány ember volt, gyűrött, fekete öltönyben. Sűrű barna haja volt, szlávosan dudorodó álla, érzékenynek látszó szemét szarukeretes szemüveg óvta. Ella Eric Malkovskyként mutatta be.

– Örvendek a találkozásnak – mondta, de nem örvendett. Idegesen pillantott az ajtó felé. – Megígértem a feleségemnek, hogy elmegyünk a Filmklubba. Szezonbérletünk van.

– Kártalanítani fogom.

– Nem ez a lényeg. Nem akarok csalódást okozni neki.

– Ez fontosabb lehet.

– De nem nekem. – Hozzám beszélt, de panasza mintha Ellára irányult volna. A nő nyomást gyakorolhatott rá. – Különben is, mint Mrs. Strome-nak már mondtam, nincsenek képeim Mr. Martelról. Felajánlottam neki, hogy készítek párat, ahogy a többi vendéggel is szokásom, de visszautasított. Méghozzá hangsúlyosan.

– Durván?

– Azt nem állítanám. De kétségkívül nem akarta, hogy lefényképezzék. Kicsoda ő, valami híresség?

– Inkább csak valami.

Szófukarságom felbosszantotta, enyhén elvörösödött. – Csak azért kérdem, mert valaki más is kért róla képet.

– Nekem erről nem szólt – mondta Ella.

– Még nem volt rá alkalmam. A nő akkor állított be a műtermembe, lenn a Falutéren, amikor már készültem haza vacsorázni. Megmondtam neki, hogy nincs róla fényképem, mire pénzt kínált, hogy menjek ki a házához, és kapjam le. Közöltem vele, hogy ilyet Mr. Martel engedélye nélkül nem tehetek. Erre dühbe gurult, és elviharzott.

– Gondolom, a nevét nem adta meg.

– Nem, de a külsejét leírhatom. Vörös hajú, magas, elképesztően jó alakú. Harminc körüli lehet. Ami azt illeti, az volt az érzésem, hogy láttam már.

– Hol?

– Itt, a klubban.

– Nem emlékszem ilyen nőre – mondta Ella.

– Ez még a maga ideje előtt volt, legalább öt éve. – Malkovsky összehúzta a fél arcát, mint aki a fényképezőgép keresőjébe sandít. – Azt hiszem, csináltam is egy-két felvételt a nőről. Majdnem biztos vagyok benne.

– Meglehetnek még ezek a felvételek? – kérdeztem.

– Éppenséggel meglehetnek, de nagy meló lenne előkeríteni őket. Csak a folyó évről és az azelőttiről vezetek nyilvántartást. A régi anyagok dobozolva vannak a hátsó szobában. – Drámaian a karórájára pillantott. – Most már tényleg mennem kell. A feleségem megöl, ha lemarad a Bunuelről. A klub különben sem fizet az ilyen túlórázásért. – Savanyú tekintetet vetett Ella felé, aki visszatért a recepciós asztalhoz.

– Én duplán megfizetem, tartson, ameddig tart.

– Az hét dollár óránként. És az egész éjszaka is rámehet.

– Tudom.

– És nem garantálhatok eredményt. Lehet, hogy egészen más nő volt az illető. Mert ha ugyanaz, akkor átfestette a haját. Akire én emlékszem, az szőke volt.

– A szőkék folyton vörösre festetik magukat. Meséljen nekem erről a nőről, akire emlékszik.

– Akkor még fiatalabb volt, persze, szinte harmatos. Gyönyörű. Most már emlékszem, tényleg csináltam róla képeket. A férjének nem nagyon tetszett a dolog, de ő ragaszkodott hozzá.

– Ki volt a férje?

– Egy idősebb pasas – mondta Eric. – Az egyik házikóban szálltak meg, talán két hétre.

– Melyik évben?

– Nem tudnám megmondani... hat-hét esztendeje. De ha a képeket megtalálom, akkor ez is meglesz. Rendszerint ráírom a dátumot a hátuljukra.

Malkovsky most már alig várta, hogy munkához láthasson. Mielőtt elindult a Falutérre, megadta a műterme címét és telefonszámát. Körülbelül egy óra múlva odaszólok, mondtam neki.

Megköszöntem Ellának a segítségét, és kimentem a parkolóba a kocsimért. Változékony szél fújt a hegyek felől, szemcsés sivatagi ízt hordozott. Az eukaliptuszfák úgy hajlongtak, dülöngéltek, hullámzottak a szélrohamoktól, mint megannyi hosszú hajú, ösztöneitől gyötört, háborodott nő. A fák fölött toronyló, azokat agyonnyomó est fenyegetőnek rémlett.

Egyfolytában aggódtam Harry Hendricksért, amióta megtaláltam a kocsiját az út szélén, Martel házától nem messze. Harry éppúgy nem érdemelte ki az aggodalmamat, mint az az állítólagos patkány, amellyel Martel a szavai szerint végzett. Mégis sarkallt valami ostoba vágy, hogy Harryt élve viszontlássam.

A kikötőhöz vezető út átszelte a földnyelv tövét, ahol Fablon élete utolsó úszására vállalkozott, majd visszakanyarodott az óceán partjára. A szélfútta sugárúton hajtva agyam annyira Harryre koncentrált, hogy amikor a járdaszegélynél megpillantottam a Cadillacet, először azt hittem, álmodom. Fékeztem, tolattam, beálltam mögéje, és kiszálltam. Harry vén Caddie-je volt az, kétség sem fért hozzá, ott állt kihűlt motorral, üresen, ártatlanul, mintha önmagától hajtott volna le az előhegyek közül. A kulcs benne volt a gyújtásban. Korábban nem volt benne.

Körülnéztem. Elhagyatott hely volt, főleg most, amikor csak úgy fütyült a szél. Közel s távol sehol egy másik autó, az utca túloldalán is csak a zörgő pálmák és a sóhajtozó tenger.

A szárazföld felőli oldalon magas ciprussövény rekesztette el a sugárutat a vasúti sínpályáktól és a vagánytanyáktól. A sövény résén férfiak sötét csoportjára lettem figyelmes, egy lobogó-szikrázó melegedőtüzet ültek körül.

Átléptem a résen, és odamentem hozzájuk. Hárman hörpölték a sötét vörösbort egy félgallonos korsóból, amely már majdnem kiürült. Arcuk felém fordult a tűz fényénél: egy öregedő fehér ember barázdált, foghíjas arca, egy fiatal négerfej lapos, mogorva síkjai, egy indiános vonású, indián módra közönyös, tunya szemű fiú. Derékon fölül csak egy nyitott, fekete mellény volt rajta.

A néger egy öt-hat láb hosszú lécet markolva állt fel. Felém támolygott az egyenetlen talajon.

– Olaj, testvér. Ez privát buli itten.

– Egy udvarias kérdésre azért válaszolhatna. A barátomat keresem.

– Én nem tudok semmit a maga barátjáról.

– Jól megtermett, részeg fiatalember volt, úgy támaszkodott a lécre, mint harcos a dárdájára. Háromlábú árnyéka imbolygott a sövény falán.

– Az az ő kocsija odakinn – mondtam gyorsan. – Az a Cadillac. Közepes termetű ember, kockás zakóban. Nem látták?

– Nem.

– Várjunk csak. – A fehér ember is feltápászkodott. – Lehet, hogy láttam, lehet, hogy nem. Mennyit ér magának?

Olyan közel jött, hogy éreztem tüzes leheletét, belenézhettem üresen tátongó szemébe. Lázas, agymosott, alkoholista üresség volt benne. Ebből többé már nem lesz ember.

– Semennyit, öreg. Maga csak a következő korsót akarja megfizettetni velem.

– De láttam, becsszó, hogy láttam. Kis ember kockás zakóban, persze hogy. Adott nekem ötven centet. Meg is köszöntem szépen.

Ilyen polgárt az ember el nem felejt. – Fütyült a lélegzete a foghíjai közt.

– Mutassa azt az ötven centet.

Tüzetesen végigtapogatta a farmerje zsebeit.

– Biztos elvesztettem.

Sarkon fordultam, utánam jött egészen a kocsimig. Bütykös öklei az ablakon doboltak.

– Legyen szíve, a Krisztus szerelmére! Adjon ötven centet. Beszéltem magának a barátjáról.

– Borra nem adok pénzt – mondtam.

– Kajára kéne. Éhen veszek. Narancsszedőnek jöttem le ide, de kirúgtak, azt mondták, rosszul csinálom.

– Az üdvhadseregnél kap ételt. Összecsücsörítette a száját, és az ablakra köpött. A nyál végigfolyt közte meg köztem az üvegen. Beindítottam a motort.

– Álljon hátrább, mert még megsérül.

– Meg vagyok már én sérülve úgyis – foglalta össze élettörténetét a hangja.

Visszabotorkált a sövényhez, és úgy tűnt el a nyílásban, mintha maga a sötétség szippantotta volna be.

12. FEJEZET

A Hullámtörő Hotel csak néhány sarokra volt onnan, ahol Harry Cadillacje parkolt. Lehet, bár nem valószínű, hogy valamilyen okból ott hagyta a kocsit, és gyalog tette meg a hátralevő utat.

A hotel előcsarnoka az a fajta turistacsapda volt, amely már rég elvesztette vonzerejét. A bútorokon karistolások, a filodendronokon porréteg. A boy kék egyenruhája olyan ósdi volt, mintha a polgárháborút harcolta volna végig benne.

A portáspultnál nem volt senki, de a vendégkönyv nyitva hevert rajta. Harry Hendricks nevét az előző lapon találtam meg. A 27-es szobát kapta. Rápillantottam a pult mögötti falitáblára, de nem láttam rajta 27-es kulcsot.

– Mr. Hendricks fenn van? – kérdeztem a boytól.

Végigsimított az állszakállán. Molyrágta, ócska plüssre emlékeztetett, de olyan hangot adott, mint a smirgli. – Fogalmam sincs. Jönnek, mennek ezek. Engem meg nem azért fizetnek, hogy lessem őket.

– Hol az igazgató?

– Odabenn.

Egy elfüggönyözött ajtónyílás felé bökött a hüvelykujjával, amely fölött elektromos felirat hirdette: Szamoa Terem. A név azt jelentette, hogy bambuszbútor meg halászhálós mennyezet lesz benne – az is volt –, és rumos italokat szolgálnak fel konzerv-ananászlével meg úszkáló gyümölcsdarabkákkal.

Három hervatag simlis kockázott a bárpulton. A kövér csapos a hasa fölül leste őket. Egy kimerültnek látszó pincérnő odakínálta nekem a kölcsönmosolyát. Mondtam, hogy az igazgatótól szeretnék kérdezni valamit.

– Mr. Smythe az igazgatóhelyettes. Mr. Smythe!

Mr. Smythe volt a legsimlisebbnek tűnő simlis. Egy pillanatra nagy nehezen levált a kockákról. Ha az ő kockái voltak, fix, hogy meg voltak bütykölve. Tőről metszett amerikaisága úgy megvetemedett, akár a sarkánál fölfeslő furnír.

– Szállást óhajt az úr?

– Talán majd később. Most az érdekelne, hogy Mr. Hendricks fenn van-e.

– Nincs, hacsak az utóbbi pár percben haza nem jött. A felesége is őt várja a szobájában.

– Nem is tudtam, hogy nős.

– De még mennyire. Nagyon. Magam is boldogan fordítanék hátat az agglegényélet örömeinek, ha egy ilyen pipit kifognék. – Tenyerei homokóraformát rajzoltak a füstös levegőbe.

– Talán ő tudja, hol van Hendricks.

– Nem tudja. Ő is tőlem kérdezte. Délután láttam utoljára az ipsét. Valami zűrbe keveredett?

– Meglehet.

– Maga zsaru?

– Nyomozok – feleltem homályosan. – Miért gondolja, hogy Hendricks bajban van?

– Azt kérdezte tőlem, hol szerezhetne egy olcsó stukkert.

– Ma?

– Délután, ahogy már említettem. Mondtam neki, hogy próbálkozzon a zacikban. Rosszul tettem? Csak nem lelőtt valakit?

– Nem tudok róla.

– Hálisten. – Azért csalódottnak látszott. – Ha beszélni akar Mrs. Hendricksszel, ott a házitelefon a pult mellett.

Megköszöntem, ő pedig visszatért az agglegényélet örömeihez. A házitelefonra és a liftre rá se néztem. Az előcsarnok hátuljában megkerestem a tűzlépcsőt, és a vörössel kivilágított lépcsőházban felmentem az emeletre.

A 27-es szoba a folyosó végén volt. Az ajtóhoz érve hallgatóztam. Halk zene szólt odabenn, country blues. Kopogtam. A zene elhallgatott.

– Ki az? – szólt egy női hang.

– Harry.

– Na végre!

Elhúzta a reteszt, és kitárta az ajtót. Beléptem, kivettem a kezéből az ajtógombot, és becsaptam magam mögött az ajtót, mielőtt még az a visításra kész kifejezés az arcán hangot is adna.

Nem adott. Arcának féloldalas merevsége nem változott. Jobb ökle mintha magától emelkedett volna fel a szeme magasságáig. Rám pillantott mellőle.

– Nyugalom, Mrs. Hendricks. Nem fogom bántani.

– Legalábbis azt mondja. – De az ökle azért elernyedt, tenyere végigsimított vörös haján. Félmerev szája kiegyenesedett. – Ki maga?

– Harry barátja. Megbeszéltük, hogy beugrom hozzá.

Nem hitt nekem. Olyan nőnek néztem, aki rég letett már arról, hogy bármit is elhiggyen, a bankókon levő számokon meg a ruhák és emberek árcéduláján kívül. Jól öltözött volt, a rövid ujjú, laza barna valami, amit viselt, kirajzolta, de nem hangsúlyozta túl az alakját. Alkarja és lába szép formájú, barnára sült.

De az arca annyira ki volt készítve, mintha nem bízna többé a szépségében, vagy éppenséggel álcázni akarná. Gyanakodva méregetett szeménél is zöldebb szemhéja alól, szőrös csápokként verdeső szempillái közül.

– Mi a neve? – kérdezte.

– A nevem nem érdekes.

– Akkor takarodjon a szobámból. – De nem számított rá igazából, hogy megteszem. Ha számított még egyáltalán bármire, hát leginkább sorscsapásokra.

– Ez nem a maga szobája. Harryé. Itt kell találkoznunk.

Körülnézett a szobán, a kopott szőnyegen, a tapéta kifakult virágain, a megperzselődött ernyőjú éjjelilámpán, mintha csak a hozzájuk való viszonyát mérlegelné. Külsőleg egyáltalán nem volt ide való. Olyan fajta stílusa volt, ami a Bullocksban meg az I. Magninban kapható, nem is csak úgy hirtelenében; az aranybojtos barna táska az ágyon párizsi árunak tűnt. Belsőleg azonban idetartozott, ebbe a szobába, mint elítélt a cellájába. Sok időt lehúzott már efféle szobákban, és most megint ez várt rá.

– Az enyém is – mondta. Hogy bebizonyítsa, és feldobja kicsit a hangulatot, odament az éjjeliasztalkához, és felcsavarta hordozható rádióját. A country blues még nem ért véget. Hosszú két perc volt.

– Mi...? – Hangja csikorogva megcsúszott a szón. Annyira tele volt még feszültséggel, hogy alig vett levegőt. Próbálta lenyelni a feszültséget: néztem torka csodás mechanizmusát. – Mi köze magának Harryhez?

– Meg akarjuk osztani egymással az értesüléseinket Francis Martelról.

Megrebegtette a szempilláit. – Kiről?

– Martelról. Akiről maga fényképet akart szerezni.

– Összekever minket két másik emberrel.

– Úgyan, Mrs. Hendricks. Az imént beszéltem Malkovskyval, a fényképésszel. Maga rá akarta venni, hogy kapja le Martelt. A férje a nyakát kockáztatta ugyanezért ma délelőtt.

– Maga zsaru?

– Nem egészen.

– Honnan tud rólam ennyi mindent?

– Csak ennyit tudok, sajnos. Meséljen még.

Ráérősen, de remegő kézzel aranyozott cigarettatárcát vett elő a barna táskából, kicsippentett belőle egy szálat, és az ajkai közé dugta. Tüzet adtam neki. Leült az ágyra, hátratámaszkodott az egyik karján, és úgy fújta a füstöt a plafon felé, mintha a koszos vakolatát akarná álcázni.

– Ne magasodjon így fölém. Mintha bele akarna ugrani a torkomba.

– Éppen a torkát csodáltam. – Odahúztam a szobában levő egyetlen széket, és ráültem.

– Jó szöveg. – Gunyoros volt a hangja. Ujjaiból gallért font a nyaka köré, és szemügyre vett. – Nem igazodom ki magán, hacsak nem puhítani akar ezzel az édes-savanyú kezeléssel. De abból nem eszik.

– Maga tényleg Harry felesége?

– Igen. – Mintha ő is meglepődött volna ezen.

– A házasságlevelünket is be tudnám mutatni, de sajnos éppen nincs nálam.

– Hogyan győzi magát Harry?

– Sehogy. Mostanában nem is igen ügyködtünk a dolgon. De azért barátok maradtunk. – Nyers nosztalgiával tette hozzá: – Harry nem volt mindig ilyen csóró. Régen szórakoztatóbb volt, mint egy egész rakás bazári majom.

– És maga sem ezüstkanállal a szájában született.

– Honnan veszi?

– Tudom. – A hangodból, babám, meg abból, ahányféleképpen a testedet használod, hogy a felszínen maradj. Abból, ahogy végignéztél a szobán, s ahogy a szoba visszanézett rád.

– Vegasból jött?

– Ezt mosolyogva szokás kérdezni.

– Szóval?

– Hollywoodból.

– Miből él, Hollywood? Már ha van szakmája egyáltalán.

– Magánnyomozásból.

– És most rám állították?

Félelem volt megint a hangjában. A hamutartó felé bökött az éjjeliasztalkán, és elnyomta benne a cigarettáját, miközben tartottam neki. Változtatott a pozitúráján, súlyosan, szándékos nehézkességgel féloldalt dőlt, hogy mutassa, mennyire kiszolgáltatott az a szép nagy

teste. Pedig tőlem igazán nem igényelt segítséget: tökéletesen odaillőnek látszott arra a hotelágyra.

– El van tévedve – mondtam. – Martelra állítottak rá.

– Ki a fe... – Elharapta a szót. – Kicsoda?

– Egy helybeli lakos. Mindegy, hogy ki. Martel elcsaklizta a barátnőjét.

– Nem vagyok meglepve. Az az ember egy tolvaj.

– Magától mit lopott, Mrs. Hendricks?

– Jó kérdés. De az igazi kérdés az, hogy tényleg az-e, akinek gondolom. Maga látta?

– Többször is.

– Írja le a külsejét. Lehet, hogy összedolgozhatnánk.

– Közepes termetű, talán öt láb kilenc hüvelyk, nem vaskos, de zömök és izmos, gyors mozgású. Harmincéves lehet. Haja szurokfekete, és eléggé lenő a homlokába. Egyenesen hátrafésüli. Bőre sötét, majdnem indiános. Orra hosszú, a cimpáknál lapos. Francia akcentussal beszél, sok francia szót használ, és francia menekültnek állítja be magát.

Hallgatott, és bólogatott közben, de az utolsó mondat meglepte. – Hogy?

– Franciának mondja magát, akinek el kellett menekülnie a hazájából, mert összekülönbözött de Gaulle-lal.

– Hm. – Továbbra sem értette.

– De Gaulle Franciaország elnöke.

– Tisztában vagyok vele. Én is hallgatok híreket. – A rádióra pillantott, amiből most rock szólt.

– Nem bánja, ha kikapcsolom? – kérdeztem.

– Csak halkítsa le. Gyűlölöm ezt a szélzúgást.

Kicsit halkítottam csak lejjebb. Ezek az apró együttműködések meghittséget teremtettek köztünk, mintha a szoba beépített szerepekkel látott volna el bennünket. De ingatag meghittség volt, ritmusa a félelem és kétely váltóáramára alapozódott. Értelmes

kérdéseket tett fel, és úgy rémlett, elhiszi a válaszaimat. De a szeme nem volt biztos benne, hogy nem ölöm meg.

– Tudja, hogy ki ez az alak? – kérdeztem.

– Azt hiszem, igen, és az fix, hogy nem francia.

– Hát mi?

– Na jó, elmondom – jelentette ki hirtelen, mint aki eldöntötte, milyen műsort ad elő. – Én egy igen fontos dél-kaliforniai üzletember magántitkárnője vagyok. Ez az ember, aki Martelnak nevezi magát, a munkaadóm bizalmába férkőzött, és az ügyintézőjévé lépett elő.

– Honnan származik?

– Azt nem tudom – mondta. – Talán valahonnan Dél-Amerikából. Munkaadóm elkövette azt a hibát, hogy közölte vele a széf kombinációját. Én figyelmeztettem, hogy ne tegye. És mi történt? Az állítólagos Martel úr lelépett egy vagyonnyi, bemutatóra szóló kötvénnyel. Harry és én ezeket próbáljuk most visszaszerezni.

– Miért nem a rendőrség eredt utána?

Készen állt a válasszal. – A munkaadóm még mindig kedveli Mr. Martelt. Azonkívül az üzletünk bizalmas jellegű.

– Milyen üzletről van szó?

– Azt nem árulhatom el – mondta óvatosan. Megmozdította a testét, mintha léte és szimmetriája elterelhetné a figyelmemet vacak, selejtes meséjéről. – Munkaadóm titoktartásra kötelezett.

– Hogy hívják?

– Felismerné a nevét, ha megmondanám. Fontos és gazdag embernek számít bizonyos körökben.

– A pokol alsó bugyraiban?

– Hogy? – De azt hiszem, nagyon is jól értett.

Lebiggyesztette az ajkát, és kissé összehúzta vékony, festett szemöldökét. Nem húzta össze nagyon, mert attól ráncos lesz az ember lánya, azonkívül előfordulhat még, hogy megölöm, és nem szeretett volna ráncokkal a bájos arcán meghalni.

– Ha komolyan venne, és segítene visszaszerezni azt a pénzt, et cetera, a munkaadóm nagyvonalúan megjutalmazná. És én sem lennék hálátlan.

– Ehhez többet kéne tudnom. – Például arról, hogy mit értett „et ceterán”.

– Persze – mondta. – Nyilvánvaló. Szóval segít?

– Meglátjuk. Harryről már le is tett?

– Azt nem mondtam.

Zöld szeme azonban meglepődött. Azt hiszem, miközben rám és a meséjére – a frissen gyártott meséjére – koncentrált, Harryről egészen elfeledkezett. Ez a szoba csak két embernek kínált szerepet. Kitaláltam, mi lenne az én szerepem, ha elég sokáig maradnánk benne. Teste úgy dorombolt felém, mint egy tigris, a közmondásos tigris, amelyre veszélyes felpattanni, de még veszélyesebb leugrani róla.

– Aggódom Harryért – mondtam. – Látta már ma?

Megrázta a fejét. Haja úgy lobbant, mint a tűz. A zenét is túlharsogó szél az ablaknál süvöltött.

– Stukkert akart venni délután.

– Minek? – A stukker gondolata is halálra rémítette.

– Martel ellen, gondolom. Martel eléggé ráijesztett ma. Pisztollyal kergette el, és összetörte a fényképezőgépét. – Elővettem a zsebemből a szétlapított masinát.

Megnézte. – Százötven dollárromba került. Lehetett volna annyi eszem, hogy ne bízzam Harryre.

– Talán nem volt olyan jó ötlet ez a fényképezősdi. Martel allergiás a fényképezőgépekre. Amúgy mi a valódi neve?

– Nem tudom. Folyton más nevet használ. – Visszatért Harryre: – Mit gondol, megsérülhetett?

– Nem tartom kizártnak. A kocsija a sugárút mentén parkol, innen vagy félmérföldnyire, és benne van a kulcs.

Hirtelen kiegyenesedett. – Miért nem mondta?

– Most mondom.

– Mutassa meg.

Felkapta a rádióját és a táskát, a szekrényből elővette a kabátját, és belebújt, míg a liftre vártunk. Lehet, hogy a lift hangja tette, lehet, hogy a rádióé, vagy talán az a szüntelen jel, amit a teste kibocsátott, mindenesetre amikor az előcsarnokon átvágott velem, három simlis szempár leste a Szamoa Terem függönyös bejáratából.

Nekieredtünk a sugárútnak. A kocsit meg-megbillentette az erősödő szél. Néha egy-egy habtarajt láttam kinn a tengeren. Halványan foszforeszkálva, mint megannyi kísértet meredtek föl s hanyatlottak is vissza a sötétbe. A nő az üres partot nézte. Feltekerte az óceán felőli ablakot.

– Jól van, Mrs. Hendricks?

– Jól vagyok, de ne hívjon így. – Most fiatalabbnak, kevésbé magabiztosnak hangzott. – Valahogy csalónak érzem magam tőle. Hívjon inkább Kittynek, ha akar.

– Ezek szerint mégse Mrs. Hendricks?

– A törvény előtt az vagyok, bár az utóbbi időben nem éltünk együtt. Harry már rég elvált volna tőlem, csakhogy hithű katolikus. Meg valami eszelős remény is él még benne, hogy visszatérek hozzá. – Előrehajolt, hogy kilessen az én oldalamon. – Már megtettünk fél mérföldet. Hol az a kocsi?

Sehol sem találtam. A nő kezdett idegeskedni. Megfordultam, és észre is vettem a rést a sövényben, mögötte megtaláltam a tüzet, amely már majdnem leégett, csak néhány széndarab parázslott még a hamuban. A három borissza eltűnt, csak az üres korsó meg a kiloccsant bor szaga maradt utánuk.

Kitty Hendricks odakiáltott: – Mit csinál? Ott van Harry?

– Nincs.

Átjött a sövényen. Nála volt a táska, és csuklójára akasztva a rádió is, mely úgy dalolt, mint valami félig önálló személyiség. Körülnézett, összehúzva magán a kabátot. De nem volt ott más látnivaló, csak a

hamvadó tűz, a csillagvilágnál fakón fénylő sínpárok meg az agyontaposott, csúf talaj.

– Te jószagú – mondta Kitty –, húsz év alatt semmit se változott.

– Ismeri ezt a helyet?

– De mennyire. Innét pár sarokra születtem. A sínek túlsó oldalán. – Szárazon hozzátette: – Tökmindegy, hogy a sínek melyik oldalán él az ember, ha elég közel vannak. A vonatoktól csak úgy csörgött az edény anyám konyhájában. – Átkémlelt a sötétbe vesző rendező pályaudvaron. – Lehet, hogy az anyám még mindig ott él.

– Menjünk, nézzük meg.

– Nem! Nincs elég erőm hozzá, hogy vele szembenézzek. Hagyjuk a múltat.

Bizonytalan mozdulatot tett a ciprussövény felé, mintha attól félne, hogy a hely újabb vallomást csikar ki belőle. Egy hotelszoba veszedelmeit le tudta gyűrni, de a kinti vad éjszakáét nem.

Ellenem fordultak az érzelmei. – Minek hozott ide?

– A maga ötlete volt.

– Mert azt mondta, hogy Harry kocsija...

– Úgy látszik, elkötötték.

Elhátrált tőlem, magas cipősarkán botladozva, bele a cipruságak kusza sötétjébe. Csak arca halvány formáját s a szeme meg a szája csillogását tudtam kivenni.

– Nem is volt itt semmiféle kocsi. Milyen márkájú volt?

– Cadillac.

– Hazudik. Honnan telne Harrynek Cadillacre?

– Talán a telepről csente. Használtan.

Úgy láttam, nem érti. Hallottam a zihálását.

– Nem is volt itt semmiféle kocsi – suttogta.

– Maga Vegasból jött, igaz? És azért hozott ide, hogy megöljön.

– Ne beszéljen butaságokat, Kitty.

– Ne nevezzen Kittynek. – Egyre gyerekesebben csengett a hangja. Talán azon járt az esze, ami régen történt itt, két vonat meg

edénycsörgés között. – Idecsalt erre a helyre, és most nem akar elereszteni.

– Hát menjen. Rajta. Nyomás.

De csak a ciprusba hátrált bele még mélyebben, mint valami éjjeli vad. Rádiója trillázott a sötétből. Parfümje felém libbent, elkeveredve a dízelolaj, a bor meg a tűz szagával.

Egyszerre vörös fényként villant elém, hogy két ember meg bizonyos körülmények összejátszása hogyan szülhet váratlan gyilkosságot. Szinte már akarja is, hogy megöljék, gondoltam. Szepegve kuporgott az árnyak közt.

– Ne bántson, mert megmondom a papámnak.

– Bújjon ki onnan, ostoba liba.

A sikítás, ami már régen készülődött, végre feltört belőle. Vakon utánakaptam, s a derekánál fogva magamhoz rántottam. Elakadó lélegzettel meglendítette a rádiót. A készülék fejbe talált, és nyomban el is hallgatott, mintha Kitty egyéniségének muzikális oldala halt volna erőszakos halált.

Eleresztettem. Sután szaladni kezdett magas cipősarkain, át az egymás után következő sínpárokon, s nem volt már több, csak egy dülöngő árnyék, egy ziháló hang az éjszakában.

13. FEJEZET

Eric Malkovsky falutéri műterme éppen a Martel házához vezető útvonalon volt. Benéztem hozzá, hogyan halad a kutatással. A keze csupa por volt, homlokán ujjnyomok – kész emberi bűnjel.

– Már majdnem letettem magáról – mondta.

– Már én is majdnem letettem magamról. Talált képet a nőről?

– Ötöt. De lehet még több is.

Bevezetett a műterem hátuljába, és szétteregette őket az asztalon, mint valami pókerjátékos a lapjait. Négy Kittyt ábrázolta, egyszerű fehér fürdőruhában, a Tenisz Klub úszómedencéjénél. Állt, és romantikus tekintettel nézett ki a tengerre. Erotikusan dőlt hátra egy fekvőszékben. Száraz bőrrel pózolt az ugródeszkán. Kitty nagyon szép lány volt, de mind a négy felvételt elrontotta suta mesterkéltsége.

Az ötödik más volt. Minden póz nélkül, ujjatlan nyári ruhában és széles karimájú kalapban ült egy asztalnál, könyökénél egy pohár itallal. Karja mellett négyszögű gyémánttal díszített férfikéz feküdt az asztal lapján. A férfi többi részét lenyírták, de Kitty mintha rá mosolygott volna. Mögötte látni lehetett a Tenisz Klub egyik házikójának bougainvilleával benőtt udvarfalát.

– Ez tetszett neki a legjobban. – Malkovsky mutatta a jegyzeteit a hátulján: „6 db 4x6-os pld., 6x5=30 dollár, fizetve 1959. szept. 27.” – Hatot vett belőle, mármint vagy ő, vagy a férje. A férj is rajta volt a képen, de lenyíratta magát.

– Miért?

– Úgy rémlik, a szépségről meg a szörnyetegről viccelődött valamit. Amúgy nem volt csúnya férfi, bár már öregedett, mint mondtam. És meg is látszott rajta a kor meg a szenvedés.

– Hogy hívták?

– Nem emlékszem. A klubnyilvántartóban utánanézhetnék.

– Még ma este?

– Ha Mrs. Strome engedélyezi. Borzasztó késő́re jár.

– Ne feledje, dupla órabért kap.

Megvakarta a haja választékát, és enyhén nelpirult. – Láthatnék valamennyit abból a pénzből, ha nem haragszik?

Ránéztem az órámra. Nagyjából két órája bíztam meg a munkával. – Tizennégy dollár?

– Nagyszerű. Egyébként – tette hozzá további fejvakarás kíséretében – ha kellenek ezek a képek, úgy tisztességes, hogy fizessen értük is. Darabja öt dollár.

Odaadtam neki egy húszdollárost. – Megveszem azt, amelyik a nőnek tetszett. Gondolom, arra nincs esély, hogy a többi, levágott része is előkerüljön.

– Lehet, hogy megtalálom a negatívot.

– Azért többet is fizetnék.

– Mennyivel?

– Attól függ, mi van rajta. De húsz dollárt mindenképp.

Ott hagytam, hadd túrja lelkesen a polcokon sorakozó poros dobozokat, és kihajtottam az előhegyekbe. Ebből az irányból fújt a szél. Forró áradatként rontott le a kanyonokon, és bömbölt az aljnövényzetben a Bagshaw-ház körül. Bele kellett dőlnöm, amint kiszálltam a kocsiból.

A Bentley eltűnt az udvarról. Próbát tettem a bejárati ajtóval. Zárva volt.

Sehol sem láttam fényt a házban, ismételt kopogtatásomra senki sem reagált. Visszamentem a falutéri műterembe. Malkovsky mindkét szemében húszdolláros fények csillogtak, amint felmutatta Kitty fényképének negatívját.

Csíkos öltönyt viselő férfi ült a nő mellett, vaskos vállán és combján ráncot vetett a ruha. Majdnem teljesen kopasz volt, de ezért kárpótolta a nyitott inggallérja alól kigöndörödő s a negatívon fehérnek látszó dús szőrzet. Fekete mosolya egykedvű, üres

vidámságot tükrözött, összehúzott fehér szeme viszont minden effélét kioltott.

Mögötte, az udvar falához közel, elmosódottan, egy bajuszos fiatalember állt pikolózubbonyban, kezében tálcával. Ismerősnek rémlett: talán valamelyik alkalmazott, akit a klubban láttam.

– Tudnom kellene a nevüket is – mondta Eric. – Egyébként merő szerencse, hogy a negatív előkerült.

– Utánanézhetünk a klubban, ahogy az imént fölvetette. Emlékszik még valamire erről a férfiról? Férj-feleség voltak a nővel?

– Úgy viselkedtek. A nő mindenképp. A pasas nem volt valami jó bőrben, a nő állandóan babusgatta.

– Mi baja volt?

– Nem tudom. Nehezére esett a járás. Többnyire a házban vagy az udvaron üldögélt, és kártyázott.

– Kikkel?

– Mindenfélékkel. Nehogy azt higgye, hogy gyakran láttam a pasast. Ami azt illeti, inkább elkerültem.

– Miért?

– Faragatlan fickó volt, betegség ide vagy oda. Nem tetszett, ahogy beszélt velem, mintha a lakája volnék. Elvégre szakember vagyok – mondta önérzetesen.

Megértettem az érzelmeit. Magam is szakember vagyok félig-meddig. Adtam neki még egy húszast, és külön kocsikban kihajtottunk a klubhoz.

Ella kinyitotta az igazgatói iroda mögötti nyilvántartót, és Eric bevette magát a kartotékszekrények közé. Volt egy dátuma, amiből kiindulhatott: Kitty képeiért 1959. szeptember 27-én fizettek.

Hátramentem a táncterembe. Még mindig szólt a zene, de a társaságnak már csak a kemény magja maradt, az is a bárban koncentrálódott. Táncestélyhez még nem volt későn, de távollétemben mintha leromlottak volna a résztvevők, mintha

hirtelen betegség csapott volna le rájuk: mániás-depressziós pszichózis vagy enyhe agyvérzés.

Csak a csapos nem változott. Keverte az italokat, de egyebekben levált a partiról, és csak nézte oxidált higanyszemével. Megmutattam neki Kitty képét és a negatívot.

Felemelte a negatívot a bár falánál fluoreszkáló fénybe. – Igen, emlékszem a férfira meg a lányra. Egy este beállítottak ide, a lány likőr-brandy keverékkel próbálta leinni magát – nagyjából ennyit tudott az alkoholizálásról aztán persze rájött a köhögés. Négyen-öten is ugrottak a hátát veregetni, a férje meg lökdösni kezdte őket. Nekem és Mr. Fablonnak kellett lecsillapítanunk.

– Mr. Fablon hogy kerül ide?

– Velük volt.

– A barátai voltak?

– Azt nem mondanám. Egyszerűen csak velük volt. Együtt jöttek be. Talán tetszett neki a nő. Bombázó volt, meg kell adni.

– Fablon futott a nők után?

– Ne adjon szavakat a számba. Szerette a nőket. De nem futott utánuk. Inkább azok futottak őutána. Viszont annál több esze volt, hogy ezzel a pipivel kezdjen. A férje egy vadbarom volt.

– Ki ez az ürge, Marco?

Vállat vont. – Se azelőtt, se azóta nem láttam, de nem is rágtam miatta tövig a körmöm. Egy vadbarom volt, egy izomagyú, egy gengszter.

– Hogy került ide?

– Itt szállt meg. Egyik-másik klubtag képtelen nemet mondani, ha vendégkártyát kérnek tőle. Sok bajtól kímélnének meg, ha egyszer végre megtanulnák. – Megvető elnézéssel pillantott körül a termen. – Kér egy italt?

– Nem, köszönöm.

Marco felém hajolt a bárpult fölött. – Lehet, hogy nem kéne elmondanom magának, de nemrég itt járt Mrs. Fablon.

– És?

– Ugyanazt kérdezte, amit maga, hogy szerintem öngyilkos lett-e a férje. Tudta, hogy amolyan barátságfélében voltam a férjével. Azt feleltem neki, hogy nem, én nem hiszem.

– Erre mit mondott?

– Semmit, mert bejött dr. Sylvester, és átvette a parancsnokságot. Az asszony nem nézett ki valami jól.

– Hogy érti ezt?

Gyors, tagadó mozdulatot tett a fejével.

Egy nő lépett mögém, és dupla whiskyt rendelt. Megváltozott a hangja, csak akkor ismertem fel, amikor újra megszólalt.

– A férjem dupla whiskyket iszik, énszerintem meg ami jó az egyiknek, az jó a másiknak is, és vice versa.

– Rendben, Mrs. Sylvester, ha maga mondja.

Marco letette a fényképet és a negatívot a pultra, és kitöltött egy igen rövid dupla whiskyt. A nő elnyúlt mellettem mind a két kezével, és felvette az italát meg Kitty képét. – Mi ez? Imádok fényképeket nézegetni.

– Ez az enyém – mondtam.

Whiskytől tompult szeme először fel sem ismert. – De azért megnézhetem, nem? – kérdezte zsémbesen. – Nahát, hiszen ez Mrs. Ketchel!

– Ki?

– Mrs. Ketchel – mondta.

– A barátnője?

– Dehogy. – Kihúzta magát. Tupírozott haja úgy csúszott le a homlokán, mint egy paróka. – A férje a férjem betege volt valaha. Az orvosok nem válogathatják meg a pácienseiket.

– Nekem is ez a problémám.

– Hát persze – mondta. – Maga az a nyomozó, ugye? Minek kell magának Mrs. Ketchel fényképe?

Meglengette az orrom előtt. Egy pillanatra mindenki minket nézett a bárban. Kivettem a kezéből a képet, és a negatívval együtt zsebre vágtam.

– Nyugodtan rám bízhatja a sötét titkait – mondta. – Orvosfeleség vagyok.

Lecsusszantam a bárszékről, és egy üres asztalhoz vontam az asszonyt. – Hol van dr. Sylvester?

– Hazavitte Marietta Fablont. Nem... nem volt valami jó állapotban. De visszajön értem.

– Mi baja Mrs. Fablonnak?

– Mi nem? – vetette oda. – Marietta a barátnőm, az egyik legrégibb barátnőm ebben a városban, de mostanára egészen szétesett, testileg és lelkileg is. Semmi kifogásom ellene, ha az emberek leisszák magukat, ami azt illeti, magam is becsiccsentettem kissé, Mr. Arch...

– Archer – mondtam.

Szemrebbenés nélkül folytatta: – De Marietta tajt siker volt ma este. Rémesen támolygott, amikor bejött ide. George-nak kellett felnyalábolnia és hazafuvaroznia. Marietta egyre nagyobb teher George számára.

– Milyen értelemben?

– Lelkileg és anyagilag. Időtlen idők óta nem fizet a kezelésekért, amivel nincs is semmi baj, gondolom. Elvégre a barátunk, élni és élni hagyni, ez a jelszavam. De ha már pénzt is kunyerál tőle, az azért egy kicsit sok.

– Ezt tette?

– Naná. Ma meghívta ebédre – én éppen a fodrászomnál voltam aztán előhozakodott vele, hogy ötezer dollárra lenne szüksége. Nincs ennyi készpénzünk a bankban, csakis emiatt szereztem tudomást róla – mert George rá akart venni, hogy írjam alá a kölcsönkérelmet. De én azt mondtam, szó se lehet róla. – Elhallgatott, és szesztől dühös arca aggodalmasan elcsendesült. Azt hiszem, kezdte visszajátszani a

fejében mindazt, amit mondott. – Kifecsegem magának a sötét titkaimat, mi?

– Semmi baj.

– De igenis baj, ha elárulja George-nak. Ugye nem árulja el George-nak? – A benne munkáló rosszindulatot rám loccsantotta, de a felelősséget már nem akarta vállalni érte.

– Rendben van.

– Maga klassz ember. – A kezemért nyúlt az asztallapon, és jó erősen megszorította. Most már inkább ideges volt, mint részeg, s próbált kiötölni valamit, amitől jobb színben tűnhetne fel. – Szeret táncolni, Mr. Arch?

– Archer – mondtam.

– Mert én szeretek.

Még mindig a kezemet szorongatva felkelt, és kivontatott a parkettre. Forogtunk körbe-körbe, haja most már mindkettőnk szemébe csúszott, melle úgy ugrált a mellkasomon, mint lelkesedésének valami önállósult orgánuma.

– A keresztnevem Audrey – súgta. – Magának mi a keresztneve, Mr. Arch?

– Harcsa.

Kacagása kis híján megrepesztette a dobhártyámat. Amikor a zene véget ért, az asztalhoz vezettem, és kimentem a recepcióra. Ella a helyén volt, és sápadtnak tűnt.

– Fáradt? – kérdeztem.

Belepillantott az asztalával szemközti tükörbe.

– Nem igazán. A zene miatt van. Az idegeimre megy, ha zenét hallok, de nem táncolhatok. – Végighúzta a kezét a homlokán. – Fogalmam sincs, meddig bírom ki ebben az állásban.

– Mióta van itt?

– Csak két éve.

– Azelőtt mit csinált?

– Leginkább háziasszonykodtam. Tulajdonképpen semmit sem csináltam. – Témát váltott:

– Láttam, Mrs. Sylvesterrel táncolt.

– Lábmunka.

– Nem úgy értem – mondta, de nem magyarázta meg, hogyan érti. – Csak épp legyen óvatos Audrey Sylvesterrel. Nem állítanám, hogy részeges, de ha iszik, berúg.

– És olyankor mit csinál?

– Ami éppen eszébe jut. Éjjeli fürdés az óceánban. Éjjeli hempergés a szénakazalban.

– Ugyanazon éjjel?

– Nem lepne meg.

– Lehet neki hinni?

– Attól függ, kiről-miről van szó.

– Róla. – Elővettem Kitty képét. – Azt mondja, Ketchelnek hívják, és a férje dr. Sylvester páciense volt.

– Felteszem, erről tudhat.

– Ha már dr. Sylvester pácienseinél tartunk, hallom, ő vitte haza Mrs. Fablont.

Ella komoran bólintott. – Én segítettem kitámogatni a kocsijához. Kétemberes munka volt.

– Leitta magát?

– Kétlem. Szinte sosem iszik.

– Mrs. Sylvester szerint részeg volt.

– Mrs. Sylvester megbízhatatlan tanú, főleg amikor ő maga is részeg. Marietta... Mrs. Fablon inkább csak rosszul volt, és fel volt zaklatva. Sokkal jobban aggódik Ginny miatt, mint ahogy kimutatja.

– Mondta is ezt?

– Nem éppen. De azért jött ide, hogy megnyugtassák. Azt szerette volna hallani valakitől, hogy jól tette, amikor bátorította Ginnyt a szökésre.

– Tehát tud róla?

Ella bólintott. – Ginny hazament ma este. Magához akart venni pár holmit és elbúcsúzni. Öt percig se maradt. Azt hiszem, leginkább ez készítette ki az anyját.

– Mikor volt ez?

– Talán egy órája.

– Maga jó szemtanú. Nincs kedve beállni hozzám?

– Attól függ, mi mindennek lennék szemtanúja.

Óvatosan egymásra mosolyogtunk. Mindkettőnknek volt már kudarccal végződött házasságunk.

Visszavonultam a nyilvántartóba. Malkovsky egy kihúzott iratszekrényfiók fölé görnyedt, és a kartotéklapokat pörgette.

– Haladok. Úgy néz ki, összesen hét külső vendég volt, párok és magányosok, 1959 szeptemberében. Négyet máris kizártam – rájuk emlékszem, többnyire visszatérő figurák. Marad három: Sandersonék, de Houvenelék és

Berglundék. De egyik név se rémlik.

– Próbálkozzék a Ketchellel.

– Ketchel! – Szélesen elmosolyodott. – Ez lesz az. De a vendégkartotékok között nem találtam.

– Talán kiemelték.

– Vagy elveszett – mondta. – Ezek a régi kartotékok eléggé rossz állapotban vannak. De majdnem biztos vagyok benne, hogy Ketchelnek hívták őket. Hogyan tudta meg?

– Egy klubtagtól hallottam. – Elővettem a negatívot. – Tudna erről másolatokat készíteni?

– Miért ne?

– Mennyi időbe telne?

– Holnapra megcsinálhatom.

– Reggel nyolcra?

Némi bizonytalankodás után kibökte: – Megpróbálhatom.

Odaadtam neki a negatívot, a lelkére kötve, hogy el ne veszítse, és elköszöntem tőle a bejáratnál. Amikor már hallótávolon kívül volt, Ella szárazon megjegyezte:

– Remélem, tisztességesen megfizeti. Épp hogy megél a fotózásból. És felesége meg gyerekei vannak.

– Tisztességesen megfizetem. A nyilvántartásban nincs nyoma, hogy Ketchelék megszálltak itt.

– Lehet, hogy Mrs. Sylvester rossz nevet mondott.

– Kétlem. Eric is felismerte. Valószínűbb, hogy valaki kiemelte a kartotéklapjukat a nyilvántartóból. Könnyen hozzáférhető?

– Sajnos igen. Az emberek ki-be járnak az irodában, és a nyilvántartó ajtaja többnyire nyitva van. Nagyon fontos?

– Az lehet. Szeretném megtudni, ki ajánlotta be Ketcheléket vendégnek.

– Talán Mr. Stoll emlékszik rá. De már hazament.

Elmagyarázta, merre találom az igazgató házikóját. Zárva volt, és el volt sötétítve. A szél úgy vinnyogott a bokrok közt, mint valami kóbor kutya.

Visszamentem a klub főbejáratához. Dr. Sylvester még mindig nem bukkant fel. Benéztem a bárba, megláttam Mrs. Sylvestert, amint egy pohár ital fölé görnyed, és elmenekültem, mielőtt észrevenne.

Ella mesélt még egy keveset a második házasságáról. Strome, a férje ügyvéd volt itt a városban, idősebb férfi, özvegyember, amikor hozzáment. Eredetileg titkárnőként dolgozott nála, de a feleségszerep kimerítőbbnek bizonyult, különféle módokon. Az idősebb férfiak a szokások rabjai, a szexuális szokásokat is beleértve.

Hagytam, hadd csörgedezzék a beszélgetésünk. Az ilyen felületes, csapongó beszélgetések az én legjobb információforrásaim. Azonkívül kedveltem a nőt, és érdekelt a házassága.

A történet eggyéolvadt a nehéz, hosszú éjszakával. Ella hat évig bírta Strome mellett, aztán lehúzta a redőnyt. Még tartásdíjat sem kért.

Néhányan távoztak az estélyről, Ella név szerint búcsúzott tőlük. Mások maradtak még. Beszélgetésünket, helyesebben Ella monológját zene-, kacagás- és szélfoszlányok tarkították.

Dr. Sylvester érkezése vetett véget neki. Dühödt erővel lökte be az ajtót.

– Itt van még a feleségem? – kérdezte Ellától.

– Azt hiszem, igen, doktor úr.

– Milyen állapotban van?

– Még megáll a lábán – mondtam.

Merev tekintetet vetett rám. – Magát senki sem kérdezte. – A bár felé indult, elbizonytalanodott, majd visszajött Ellához. – Megtenné, hogy kihívja, Mrs. Strome? Nincs kedvem még egyszer szembenézni ezzel a csürhével ma este.

– Szívesen. Mrs. Fablon hogy van?

– Nem lesz semmi baja. Megnyugtattam. Felzaklatta a lánya, aztán meg altatókat vett be.

– Remélem, nem túl sokat?

– Nem, semmi ilyesmi. Csak a szokásos altatóját vette be, aztán úgy döntött, lejön ide a barátaihoz. Mindehhez egy pohár ital, és az eredmény előre megjósolható volt. – Elhallgatott, majd személyesebb tónusba váltott: – Akkor hívja ki, legyen szíves.

Ella elsietett a kivilágított folyosón. Nekidőltem a recepciós asztalnak, és dr. Sylvestert figyeltem a tükörből. Cigarettára gyújtott, és keresztülnézett rajtam, de aztán feszengeni kezdett. Végül füstöt köhögve megszólalt:

– Ide hallgasson, mi jogon bámul engem? Talán maga az új portás?

– Hajtok az állásra. Nem fizet valami jól, de a mellékes csábító. Például csupa nagy emberrel ismerkedhetnék meg.

– Inkább arra hajt, úgy látom, hogy a fülénél fogva hajítsák ki innen. – Állkapcsa tompa tárgyként meredt felém. Keze remegett.

Elég nagydarab volt ahhoz, hogy megüssem, és elég kellemetlen is, de a helyzet sehogy sem passzolt hozzá. Azonkívül éppen két zűrös nő közt volt félúton, s ez a szememben felruházta bizonyos előjogokkal.

– Csigavér, doktor úr. Ugyanazon az oldalon állunk.

– Igazán? – Rám pillantott a cigarettája fölött, arcát elborította a füst. Aztán, mintha csak parázsló hegye váltotta volna ki a dührohamát, a márványpadlóra hajította és széttaposta a cigarettát. – Én már azt sem tudom, mi a pálya – mondta barátságosabban.

– Újfajta játék. – Nem volt nálam Kitty és Ketchel negatívja, ezért lefestettem neki. – A férfi, a gyémántgyűrűs, nem tudja, ki lehet?

Őszinteségi próba volt, bár nem tudtam, melyikük őszinteségét is teszem próbára, az övét vagy a feleségéét.

Kertelve mondta: – Nehéz így leírás után megállapítani. Neve van neki?

– Talán az, hogy Ketchel. Úgy hallottam, a páciense volt.

– Ketchel. – Úgy simogatta az állát, mintha emberi formára akarná visszagyűrni. – Azt hiszem, tényleg volt valamikor egy ilyen nevű betegem.

– 1959-ben?

– Meglehet. Könnyen meglehet.

– Itt szállt meg?

– Azt hiszem, igen.

Megmutattam neki Kitty képét.

Bólintott. – Ez Mrs. Ketchel. Tévedés kizárva. Egyszer bejött a rendelőmbe, mielőtt elutaztak, hogy elmagyarázzam neki a sómentes diétát. Hipertóniával kezeltem a férjét. Nagyon magas volt a vérnyomása, de sikerült normalizálnunk.

– Ki ez az ember?

Sylvester arca végigjárta az emlékezés útját.

– New York-i nyugdíjas. Azt mondta, a legjobbkor játszott hosszra a tőzsdén. Szerencsés flótás. Marhafarmja volt valahol délnyugaton.

– Kaliforniában?

– Erre már nem emlékszem.

– Nevadában?

– Aligha. Annyira nem vagyok híres, hogy az államon kívülről is tóduljanak hozzám a páciensek. – Erőltetettnek hatott a megjegyzése.

– Vajon meglehet-e Ketchel lakcíme a klinika nyilvántartójában?

– Elképzelhető. De miért érdekli magát ennyire Mr. Ketchel?

– Még nem tudom. Egyszerűen csak érdekel. – Aztán bedobtam egy váratlan kérdést: – Nem akkoriban volt ez, amikor Roy Fablon öngyilkos lett?

Tényleg váratlanul érte. Különféle kifejezésekkel próbálkozott az arca. Végül az unott mellett döntött, de mögüle kikandikált és figyelt az értelem.

– Mikorról van szó?

– Az a fénykép Ketchelékről 1959 szeptemberében készült. Fablon mikor halt meg?

– Sajnos nem emlékszem pontosan.

– Ő is a páciense volt?

– Elég sok páciensem van, és őszintén szólva nem valami jó az időmemóriám. Gondolom, akkortájt történhetett, de ha azt hiszi, hogy összefüggés van a kettő között...

– Csak kérdezem.

– Mi is a kérdése tulajdonképpen?

– Volt-e Ketchelnek valami köze Fablon halálához?

– Semmi okom feltételezni. Különben is, honnan tudnám?

– Mindkettő a barátja volt. Bizonyos értelemben maga lehetett köztük az összekötő kapocs.

– Még hogy én? – De nem vitatta a dolgot. Egyáltalán nem akart beszélni róla.

– Felvetődött, hogy Fablon nem is lett öngyilkos. Az özvegye hozta elő ma este. Magának is említette?

– Nem – mondta, de nem nézett rám. – Úgy érti, véletlenül fúlt vízbe?

– Vagy meggyilkolták.

– Ne higgyen mindenféle szóbeszédnek. Ez a hely egy kész pletykatelep. Az embereknek nincs elég dolguk, így aztán mindenfélét összehordanak a barátaikról és szomszédaikról.

– Ez nem pletyka, dr. Sylvester. Hanem vélemény. Fablon egyik barátjától úgy hallottam, nem volt öngyilkos típus. Magának mi a véleménye?

– Nincs véleményem.

– Ez különös.

– Szerintem meg nem. Bárki képes az öngyilkosságra, ha a körülmények rákényszerítik.

– Fablon öngyilkosságának mik voltak a körülményei?

– Az, hogy teljesen kikészült.

– Anyagilag?

– Minden értelemben.

Megúszta, hogy meg kelljen magyaráznia, mire céloz. Feltűnt Ella, s a nyomában a doktor felesége. Az asszony már a részegség következő stádiumában járt. Szája komor ellenségességre görbült. Tekintete merev volt.

– Tudom, hol voltál. Ágyban, ővele, mi?

– Ne beszélj ostobaságokat. – Eltartotta magától. – Az égvilágon semmi sincs köztem és Marietta között. Soha nem is volt, Aud.

– De azért ötezer dollárt megért.

– Az kölcsön lett volna. Még most sem értem, miért kellett elutasítanod.

– Azért, mert sohasem kapnánk vissza, akárcsak a többit, amit kidobtál az ablakon. Az én pénzem is, nem csak a tiéd, ezt ne feledd. Hét esztendeig gürcöltem, hogy megszerezhesd a diplomádat. És mi lett a jutalmam? A pénz jön és megy, de én semmit sem látok belőle.

– Megkapod a részed.

– Marietta még többet kap.

– Ostobaság. Azt akarod talán, hogy tönkremenjen? – Rám nézett, majd Ellára. Igazából mindhármunkhoz beszélt a feleségével folytatott vita során. Most, hogy sikerült tökéletesen diszkreditálnia a nőt, így szólt hozzá: – Nem gondolod, hogy ideje hazamennünk? Egy estére már épp elég feltűnést keltettél.

A karja után nyúlt. Az asszony grimaszolva hátrált előle, igyekezve dühbe lovalni magát. De már benne volt a negyedik stádiumban, a siránkozásában.

Addig hátrált, míg neki nem ütközött a tükörnek. Megfordult, és megnézte magát. Onnan, ahol álltam, láthattam a tükörképét: italtól és rosszindulattól duzzadt arcát, meglazult hajkoronáját, a rémület szivárgását a szemében.

– Megöregedtem és elhíztam – mondta. – És még azt sem engedhetem meg magamnak, hogy az egészségfarmon töltsek egy hetet. Te bezzeg megengedheted magadnak, hogy két kézzel szórd a pénzünket.

– Hét esztendeje nem játszottam, és ezt te is tudod.

Keményen átkarolta a vállát, és kivezette. Az asszony úgy botladozott, akár egy nehézsúlyú bokszoló egy különösen rossz menet végén.

14. FEJEZET

Fények égtek a Jamieson-házban, amikor elgördültem mellette, és égett egy lámpa Marietta Fablonnál is. Éjfél is elmúlt már, nem éppen látogatáshoz való idő. Én azért megálltam Marietta háza előtt. Férje vízbe fúlt teste mintha épp csak az éjszaka felszíne alatt lebegett volna.

Sokáig nem reagált a kopogásomra. Aztán kinyitotta az ajtóba vágott kis kémlelőablakot, és kipislogott a rács közt. Hangját alig hallottam a szél zúgásától.

– Mit óhajt?

– Archer a nevem...

Élesen közbevágott. – Emlékszem magára. Mit óhajt?

– Komoly beszédem volna magával.

– Most nem tudok beszélni. Jöjjön vissza reggel.

– Szerintem most kellene beszélnünk. Maga aggódik Ginny miatt. Én is aggódom.

– Ki mondta, hogy aggódom?

– Dr. Sylvester.

– Mi egyebet mondott még rólam?

– Odabenn könnyebb lenne elmesélnem.

– Na jó. Ne adjuk itt elő Pyramust és Thisbét.

Vitézül igyekezett visszanyerni szokott stílusát. A kivilágított előszobába lépve láttam, hogy eddig rossz éjszakája volt. Az altatók még mindig csúfot űztek a szeméből. Teste, melyet most nem szorított össze fűző a steppelt rózsaszín köntös alatt, mintha ráereszkedett volna finom csontozatára. Rózsaszín selyemsapka volt a fején, alatta vékonyabbnak, öregebbnek rémlett az arca.

– Kérem, ne nézzen rám. Nem vagyok prezentábilis ma este.

Bevezetett a nappaliba. Bár csak egy lámpát gyújtott meg, látni lehetett, hogy a kartonhuzatú székek és kanapék, az élénk színű

szőnyeg és függönyök, mind kopottas egy kicsit. Az egész szobában a rózsaszín telefon volt az egyetlen új holmi.

Ültem volna le az egyik törékeny székre, de ő egy másikhoz irányított, maga pedig a harmadikon foglalt helyet, a telefon mellett.

– Miért kezdett ilyen hirtelen aggódni Ginny miatt? – kérdeztem.

– Ma este hazajött. Martel is vele volt. Szoros kapcsolatban vagyok a lányommal – legalábbis eddig így volt –, és megéreztem, hogy nem akar elmenni vele. Mégis elment.

– Miért?

– Nem értem az egészet. – Kezei úgy verdestek az ölében, mint a madarak, egyik belecsípett a másikba. – Mintha félne elmenni, de *nem elmenni* is félne.

– Hová mentek?

– Azt nem árulták el. Ginny megígérte, hogy előbb-utóbb majd értesít.

– Martel hogyan viselkedett?

– Nagyon szertartásos volt és hűvös. Agresszívan udvarias. Bocsánatot kért, amiért ilyen későn zavarnak, de hirtelen döntöttek úgy, hogy elutaznak. – Elhallgatott, és felém fordította keskeny, fürkésző arcát. – Maga szerint tényleg üldözi őt a francia kormány?

– Valaki üldözi, az biztos.

– De azt maga sem tudja, hogy kicsoda.

– Még nem. Szeretnék kipróbálni magán egy nevet, Mrs. Fablon. Ketchel.

Betűztem. Zavaros szeme elkerekedett. Bütykei kifehéredtek ökölbe szorított kezén.

– Ki adta meg magának?

– Nem egy konkrét személy. Csak úgy felmerült. Ezek szerint ismerős.

– A férjem ismert egy Ketchel nevű embert– mondta. – Szerencsejátékos volt. – Közelebb hajolt. – Dr. Sylvestertől kapta a nevét?

– Nem, de úgy tudom, az illető a páciense volt dr. Sylvesternek.

– Igen. Sőt több is annál.

Vártam, hogy megmagyarázza. Végül így szóltam: – Ketchel volt az a szerencsejátékos, aki megkopasztotta a férjét?

– Igen, ő volt az. Mindenünkből kiforgatott, és még többet akart. S amikor Roy nem tudott fizetni... – Elhallgatott, mintha megérezte volna, hogy rosszul áll neki a melodráma. – Erről ne beszéljünk többet, Mr. Archer. Ma este nem vagyok a legjobb formámban. Nem is lett volna szabad szóba állnom magával, ilyen körülmények között.

– Pontosan mikor lett öngyilkos a férje?

Felállt, megingott, és elindult felém. Szinte sütött belőle a kimerültség.

– Maga aztán jól beleásta magát az életünkbe, mi? Ha mindenáron tudni akarja, a dátum 1959. szeptember 29.

Két nappal azután, hogy Malkovskynak kifizették a fényképeket. Az egybeesés csak megerősítette az érzésemet, hogy Fablon halála részét képezi ennek a mostani ügynek.

Mrs. Fablon felsandított rám. – Ez a dátum sokat jelent magának.

– Felvet bizonyos lehetőségeket. De magának még többet kell hogy jelentsen.

– Az életem végét. – Bizonytalan lépést tett hátrafelé, és újra leült, mintha a múltba zuhanna vissza, tehetetlenül s nem is éppen akarata ellenére. – Azóta csak vegetálok. Különös, mert Roy és én egész házasságunk alatt úgy marakodtunk, mint az állatok. És mégis szerettük egymást. Legalábbis én szerelmes voltam belé, bármit is csinált.

– Mit csinált?

– Mindent, ami egy férfinak csak eszébe juthat. És a legtöbbje pénzbe került. Az én pénzembe. – Eltűnődött. – Igazából nem vagyok egy pénzközpontú valaki. Épp ez volt a baj. Egy házasságban az egyik félnek mindig jobban kell törődnie a pénzzel, mint bármi mással. De minálunk senki sem törődött vele. Házasságunk tizennyolc

esztendeje alatt majdnem egymillió dollárnak hágtunk a nyakára. Mint hallotta, ezt többes szám első személyben mondtam. Én is hibás vagyok. Nem tanultam meg törődni a pénzzel, csak amikor már késő volt. – Úgy rándította meg a vállát, mintha a pénz gondolata súlyos teherként nyomná. – Azt mondta, a férjem halálának dátuma felvet bizonyos lehetőségeket. Hogy értette ezt?

– Azon töprengtem, vajon tényleg öngyilkos lett-e.

– Hát persze. – Gépiesen, minden érzés nélkül vetette oda.

– Hagyott búcsúüzenetet?

– Fölösleges lett volna. Egy vagy két nappal előbb bejelentette a szándékát nekem és Ginnynek. Isten tudja, mekkora kárt tett ezzel a lányom érzelmi életében. Azért is pártoltam ezt a Martel-ügyet, mert ő volt az egyetlen igazi férfi, aki iránt Ginny érdeklődést mutatott. Ha szörnyű hibát követtem el...

Elharapta a mondat végét, és visszatért az előző témához. Agya úgy járt körbe-körbe, ahogy egy mókus ugrál a ketrecében. – El tudja képzelni, hogy egy férfi ilyet mondjon a feleségének meg a tizenhét éves lányának? S azután végbe is vigye? Tudom, haragudott rám, mert kifogytunk a pénzből. Nem tudta elképzelni, hogy ez megtörténhet. Mindig volt valami újabb hagyaték egy rokontól, vagy egy újabb ház vagy földterület, amit eladhattunk. De a végére már csak egy bérház maradt, rokon pedig, aki meghalhatna, egy szál se. Ehelyett Roy halt meg, önkeze által.

Úgy ismételgette ezt, mintha velem akarná elhitetni, vagy önmagát akarná meggyőzni. Gyanítottam, hogy már nem egészen ura magának, s nem akartam tovább faggatni. De ő egyre csak válaszolgatott a kimondatlan kérdésekre, fájdalmasan, kényszeresen, mintha a múlt mocorogna s beszélne álmában rajta keresztül:

– A teljes kép persze bonyolultabb volt. Az életben mindig vannak titkos indítékok... késztetések, bosszúszomjak és vágyak, melyeket maguknak sem vallanak be az emberek. Férjem halálának igazi okára csak a minap ébredtem rá, egészen véletlenül. Úgy döntöttem, hogy

feladom ezt a házat, és a holmik közt válogattam, hogy mit dobjak ki, mit ne. Roy íróasztalában egy régi paksamétára akadtam, benne egy Roynak címzett levélre... egy nőtől. Megdöbbentett. Soha eszembe nem jutott volna, hogy minden férji és apai kudarca mellett még meg is csalt engem. Pedig a levél ékesen bizonyította ezt.

– Láthatnám?

– Nem. Nem láthatná. Éppen elég megalázó volt végigolvasnom.

– Ki küldte?

– Audrey Sylvester. Nem írta alá, de ismerem a kézírását.

– Benne volt a borítékban?

– Igen, és a bélyegző is tisztán kivehető. 1959. június 30-án bélyegezték le, három hónappal Roy halála előtt. Így azután hét esztendő múltán végre megértettem, miért mutatta be George Sylvester Roynak Ketchelt, s nézte végig mosolyogva, ahogy Ketchel harmincezer dollárt csal ki Roytól, amivel az nem is rendelkezett. – Steppelt combjára csapott az öklével. – Lehet, hogy elejétől a végéig kitervelte. Elvégre Roy orvosa volt. Kiszimatolhatta, hogy Roy közel áll az öngyilkossághoz, és Ketchellel összefogva lelökték a szakadék pereméről.

– Nem túlzás ez egy kicsit, Mrs. Fablon?

– Maga nem ismeri George Sylvestert. Könyörtelen ember. És nem ismeri Mr. Ketchelt sem. Én találkoztam vele egyszer a klubban.

– Én is szeretnék találkozni vele. Nem tudja, hol találhatom meg?

– Nem, nem tudom. Ketchel Roy eltűnése után egy-két nappal távozott Montevistából... még jóval azelőtt, hogy a holtteste előkerült.

– Arra céloz, hogy akkor már tudhatott a férje haláláról?

A szájába harapott, mintha büntetni akarná magát, amiért túl sokat mondott. Tekintetéből arra következtettem, hogy jól gondolom, s ő is tudja ezt, de valami okból titkolni szeretné.

– Ketchel gyilkolta meg a férjét?

– Nem – felelte. – Ezt nem állítom. De ő és George Sylvester a felelős Roy haláláért. – Régi keletű gyásza és haragja közepette óvatosan rám sandított. Az a fura érzésem támadt, mintha önmagán kívül üldögélne, s úgy játszana tulajdon érzelmein, ahogy egy másik nő valami hangszeren, de a billentyűzet egyik felét mindig érintetlenül hagyja. – Meggondolatlanság volt, hogy mindezt elmondtam magának. Arra kérem, ne adja tovább... főleg Peternek és az apjának ne.

Bonyolult rekonstrukciói és köntörfalazásai kimerítettek. Nyersen válaszoltam: – Nem adom tovább a meséjét, Mrs. Fablon, és azt is megmondom, miért. Mert nem igazán hiszek benne. És szerintem maga sem.

Remegve felállt. – Hogy merészel így beszélni velem?

– Aggódom a lánya biztonságáért. Maga nem?

– Tudja jól, hogy aggódom. Rettenetesen aggódom.

– Akkor miért nem mondja el nekem az igazat? Maga szerint meggyilkolták a férjét?

– Nem tudom. Nem tudok én már semmit sem. Ma este földrengésszerű megrázkódtatásban volt részem. Szinte kirepült a lábam alól a talaj. Még most is inog.

– Mi történt?

– Történni semmi sem történt. *Mondtak* valamit.

– A lánya?

– Ha folytatnám – felelte –, azzal már túlságosan sokat árulnék el. Több információra van szükségem, mielőtt beszélhetek.

– Az információk beszerzése az én dolgom.

– Kedves, hogy felajánlja, de ezt magamnak kell elintéznem.

Megint megnémult. Tökéletes mozdulatlanságban ült, két ökle vadul egymásnak feszült, szeme elnyelte a fényt.

A szél zúgásán túl valami olyan zajt hallottam, mint amikor patkányok rágják belülről a falat. Nem kapcsoltam össze rögtön Marietta Fablon-nal. Azután rájöttem, hogy a fogát csikorgatja.

Ideje volt békén hagynom. Kifordultam a kocsimmal nyikorgó tölgyfája alól, és áthajtottam a szomszédba, Jamiesonékhoz. Még égtek a lámpák odabenn.

15. FEJEZET

Peter apja nyitott ajtót. Pizsama és fürdőköpeny volt rajta, és még áttetszőbbnek, zárkózottabbnak tűnt, mint délelőtt.

– Kerüljön beljebb, Mr. Archer. A házvezetőnőm már lefeküdt, de egy itallal én is megkínálhatom. Reméltem is, hogy benéz, információim vannak a maga számára.

Fecsegve-locsogva, mintha csak fényes nappal volna, vezetett végig a folyosón a könyvtárszobába. Járása ingatag volt, de sikerült az ajtón át a székébe kormányoznia magát. Egy pohár ital állt mellette. Jamieson azok közé az iszákosok közé tartozott, akik a nappal és az éjjel minden szakában meg tudnak őrizni egy bizonyos fokú józanságot.

– Töltsön magának. Az én kezem kissé remeg. – Felemelte és klinikai érdeklődéssel nézte remegő kezét. – Már ágyban kéne lennem, de képtelen vagyok aludni. Ezek az éjszakai virrasztások a legrosszabbak. Szegény elhunyt feleségem képe ilyenkor merül fel előttem a legtisztábban. Veszteségem olyan, mint egy hatalmas, ásító űr, mind önmagamban, mind a külvilágban. Már nem emlékszem, hogy mutattam-e magának elhunyt feleségem fényképét.

Nem szívesen, de bevallottam, hogy még nem mutatta. Semmi kedvem sem volt egész éjjel ott üldögélni Jamiesonnal meg az alkoholban pácolt emlékeivel. Egy igen kicsi kupicányit mértem ki magamnak a nemrég bontott üvegéből.

Jamieson beletúrt egy bőrdobozba, és előhúzta egy fiatal nő ezüstkeretes fényképét. Nem volt különösebben szép. Más oka kellett hogy legyen férje múlhatatlan gyászának. Lehet, gondoltam, hogy a gyász az egyetlen érzelem, amire képes; vagy az a legjobb ürügy az ivásra. Visszaadtam neki a fényképet.

– Mikor halt meg?

– Huszonnégy esztendeje. Szegény fiam okozta a halálát, azzal, hogy megszületett. Igyekszem nem hibáztatni szegény Petert, de ez néha nehezemre esik, főleg, ha elgondolom, mennyit veszítettem.

– De legalább van egy fia.

Jamieson ideges, türelmetlen mozdulatot tett a kezével. Sok mindent elárult ez Peterrel kapcsolatos érzelmeiről, vagy inkább a hiányukról.

– Amúgy hol van Peter?

– Kiment a konyhába harapni valamit. Éppen lefeküdni készült. Ha beszélni akar vele...

– Talán majd később. Azt mondta, hírei vannak a számomra.

Bólintott. – Beszéltem az egyik barátommal a bankban. Martel százezre – igazság szerint közelebb volt a százhúszezerhez – egy váltó formájában érkezett, melyet a Banco de Nueva Granada, az Új-Granada Bank állított ki.

– Sosem hallottam róla.

– Én sem, pedig jártam Panamavárosban. Az Új-Granadának ott van a központja.

– Benn hagyta Martel a százezrét a helyi bankban?

– Nem. Épp erre akartam rátérni. Az utolsó fillérig kivette, készpénzben. A bank felajánlotta, hogy ad mellé őrt, de nem kért belőle. Bepakolta a pénzt egy táskába, és behajította a kocsija hátsó ülésére.

– Mikor történt ez?

– Ma délután három előtt öt perccel, vagyis közvetlenül zárás előtt. Korán reggel odatelefonált, hogy biztosan legyen kéznél annyi készpénzük.

– Tehát már reggel is készült elutazni. Vajon hová?

– Talán Panamába, Úgy látszik, onnan származik a pénze.

– Jelentést kell tennem a maga fiának. Hol találom a konyhát?

– A folyosó túlsó végén. Ég a lámpa. Aztán jöjjön vissza, és igyon velem még egyet, jó?

– Késő re jár.

– Van szabad ágyunk.

– Hotelben jobban fog az agyam.

Elindultam a folyosón a konyhai lámpa felé.

Peter az asztalnál ült, egy függőlámpa alatt. Majdnem egy egész sült liba hevert előtte fatányéron, azt ette.

Nem próbáltam halkan járni, mégsem hallotta a lépteimet. Megálltam az ajtóban, és csak néztem. Embert így enni még nem láttam.

Két kézzel szaggatta a húst a liba melléről, és két kézzel tömte a szájába, úgy, ahogyan a húsdarálóba pakol az ember. Arca eltorzult, szeme jóformán kivehetetlen volt.

Letépett egy combot, és beleharapott a boldogabbik végébe. Elindultam feléje a konyhapadlón. Nagy, fehér, sivár helyiség volt. Használaton kívüli kézilabdapályára emlékeztetett.

Peter felnézett, és meglátott. Bűntudatosan elejtette a madárlábat, mintha emberi testrész volna. Arca feszesre dagadt, és foltos volt, mint a kolbász.

– Mit művel maga, az ég szerelmére?

– Éhes vagyok. – Hangja fátyolos volt a zsírtól.

– Még mindig?

Bólintott, és fénytelen szemével a félig elpusztított szárnyast méregette. Úgy hevert előtte, mint reményeinek csonthalma.

Kedvem lett volna kirohanni onnan, és visszaküldeni a pénzét. De a balszerencsének mindig nehezemre esett hátat fordítani. Odahúztam egy széket, leültem vele szemben, és megpróbáltam kitársalogni az ájulatból.

Már nem is emlékszem, mi mindent mondtam neki. Leginkább azt szerettem volna elhitetni vele, hogy ő is az emberi nemhez tartozik. Arra viszont emlékszem, hogy szaggatott monológomat valami csapkodás központozta Marietta Fablon háza felől.

Amikor először hallottam a zajt, pisztolylövésnek véltem. De ezt aztán elvetettem, mert rendszertelen időközönként megmegismétlődött. Talán egy zsalu vagy külső ajtó csapkod a szélben.

Végül elfúló hangon megszólalt Peter: – Bocsánatot kérek.

– Önmagától kérje.

– Hogy?

– Önmagától kérjen bocsánatot. Önmagával csinálja azt, amit csinál.

Arca az éles fényben olyan volt, mint a keletlen tészta. – Fogalmam sincs, mi jön rám ilyenkor.

– Beszélnie kéne egy orvossal. Ez betegség.

– Gondolja, hogy pszichiáterre lenne szükségem?

– Előbb-utóbb a legtöbbünknek szüksége van rá. Szerencséje, hogy maga meg is engedheti magának.

– Igazából nem engedhetem meg. A teljes örökségemre még egy évig várnom kell.

– Használja a hitelképességét. Megengedhet magának egy pszichiátert, ha engem is megengedhet magának.

– Tényleg azt hiszi, hogy a fejemmel lehet baj?

– A szívével – mondtam. – A szíve éhes. Legfőbb ideje, hogy mással is etesse, ne csak étellel.

– Tudom. Ezért muszáj visszaszereznem Ginnyt.

– Az nem lesz elég. Ha egyszer meglátja magát zabálni... – Kegyetlen mondat volt, nem is fejeztem be.

– Már látott – felelte. – Éppen ez a baj. Amint megtudják, mind ellenem fordulnak. Gondolom, most maga is lelép majd.

– Nem. Szeretném, ha egyenesbe jönnének a dolgai.

– Sose fognak. Reménytelen eset vagyok.

Teljes erkölcsi súlyával rám akart nehezedni. Mivel ebből már nem kértem többet, próbáltam kicsit objektivizálni a helyzetet.

– Nagyanyám, aki Martinezben élt, vallásos asszony volt. Mindig azt mondta, bűnös dolog elkeseredni.

Lassan rázta a fejét. Mintha a szeme is együtt lendült volna a mozdulatokkal. Aztán a mosogatóhoz rohant, és okádott.

Miközben igyekeztem tisztába tenni, az apja jelent meg az ajtónyílásban. Úgy szólt át Peter feje fölött, mintha az siket vagy félkegyelmű volna:

– Már megint evett az én szegény fiam?

– Szűnjön meg, Mr. Jamieson.

– Nem értem, mi baja magának. – Felemelte halvány kezét, mutatva, milyen szelíd apa ő. – Én anyja helyett anyja is voltam a fiamnak. Muszáj volt.

Peter csak állt a mosogatónál, háttal az apjának, nem akarta, hogy meglássa az arcát. Apja kis idő múlva elballagott.

A csempézett pultokkal, mosogatókkal, sütőkkel felszerelt nagy központi konyhához egy kisebb, külső konyha csatlakozott, olyan volt, mint egy beüvegezett tornác. Azért figyeltem fel rá, mert zajt hallottam az ajtaja felől, valami kaparászást és szuszogást, ami jóval közelebbről jött, és jóval állhatatosabb volt, mint az iménti csapkodás.

– Kutya van odakinn?

Peter a fejét rázta. – Hacsak nem kóbor. Engedje be. Adunk neki egy kis sült libát.

Lámpát gyújtottam a külső konyhában, és kinyitottam az ajtót. Marietta Fablon kúszott át a küszöbön. Térdre emelkedett. Keze felaraszolt a lábamon a derekamig. A rózsaszín fürdőköpeny véres volt a mellén, olyan, mint valami gyártási hiba. Szeme kerek és vak, mint egy ezüstdolláros.

– Meglőtt engem.

Letérdeltem és átkaroltam. – Ki volt az, Marietta?

Tátogott a szája. – A kis lovag. – Az élet maradéka is elszállt belőle a szóval. Éreztem, ahogy távozik a testéből.

16. FEJEZET

Peter jelent meg a konyhaajtóban. Nem jött ki a külső konyhába. A halál ott minden helyet betöltött.

– Mit mondott?

– Hogy a kis lovag lőtte meg. Kire utalhatott ezzel?

– Martelra. – Gépies válasz volt. – Meghalt?

Lenéztem az asszonyra. A halál kicsivé, homályossá tette, mintha egy teleszkóp rossz végéről nézném.

– Sajnos, igen. Hívja a megyei seriffirodát. Aztán szóljon az apjának.

– Muszáj? A végén még ezért is engem okol majd.

– Akkor szólok neki én.

– Nem. Én fogok. – Céltudatos léptekkel átszelte a nagykonyhát.

Kimentem a szeles sötétbe, és kivettem a kocsiból az elemlámpát. Jamiesonék kertjéből kitaposott ösvény vezetett a Fablon-házhoz. Kíváncsi lettem volna, nem Peter gyermeki lábai koptatták-e hajdanán.

Nyomok mutatták, hogy Marietta egészen a házától kúszott végig az ösvényen: vérfoltok, térdek vájta bemélyedések a földben. Rózsaszín selyemsapkája leesett a fejéről, ahol az ösvény áthaladt a kerítéssövény résén. Ott hagytam.

A bejárati ajtó csapkodott. Bementem, megkerestem a dolgozószobát. Díszes tizenkilencedik századi íróasztal uralta. Végignéztem a fiókjait. Nem találtam Audrey Sylvester Fablonhoz írott szerelmeslevelét, de találtam egy másik levelet, amely legalább annyira érdekelt. Mrs. Fablonnak küldte Ricardo Rosales, a panamavárosi Új-Granada Bank elnökhelyettese, folyó év március 18-án. Körülményes angolsággal arról tájékoztatta, hogy a különleges számla, melyről a bank rendszeresen pénzt utalt neki, kimerült, és

ezzel kapcsolatban semmilyen újabb utasítást nem kaptak. A bank szabályzata értelmében megbízójuk kilétét sajnos nem fedhetik fel.

Az egyik alsó fiókban egy fiatal repülőhadnagy, majdnem biztosan Roy Fablon bekeretezett fényképére bukkantam. Az üveg hiányzott a keretből, s a fényképből kis félhold alakú lyukacskák formájában ügyetlenül eltávolítottak egyes darabkákat. Beletelt egy percbe, hogy rájöjjek: egy női cipő éles sarka lyuggatta ki. Eltűnődtem, vajon taposott-e mostanában Marietta a férje fényképén.

Ugyanebben a fiókban egy lapos férfi karórát is találtam, négy latin szóval a hátulján: *Mutuis animis amant amantur.*[11] Nem tudok latinul, de az „amant”-nak a szerelemhez lehet köze.

Újra megnéztem Fablon fényképét. Tapasztalt szememnek úgy tűnt, kegyetlen, üres bronz a feje. Sötét bőrű volt és jóvágású, az a fajta férfi, akibe beleszerethet a lánya. Noha ő jóképű volt, Martel pedig nem, úgy képzeltem, látok köztük valami hasonlóságot, ami megmagyarázhatja, miért habarodott bele Ginny Martelba. Visszatettem a képet és az órát a fiókba.

Égett a lámpa a nappaliban, ahol korábban Mariettával beszéltem, és a fogcsikorgatását hallgattam. A rózsaszín telefon zsinórját kitépték a falból. Vércseppeket láttam a kopott szőnyegen. Innen kezdett kúszni.

Vijjogást hallottam a távolból, hangosabb, sivárabb volt a szélnél is. A mindig késve érkező sziréna hangja. Kimentem, égve hagytam a lámpát s csapkodni az ajtót a hátam mögött.

A seriff emberei már ott voltak a Jamieson-házban, mire visszaértem. El kellett magyaráznom nekik, hogy ki vagyok, meg kellett mutatnom az engedélyem fénymásolatát, sőt Peternek is kezeskednie kellett értem, mielőtt beeresztettek a házba. De a konyhába nem tehettem be a lábam.

Együttműködési készségük hiánya éppen megfelelt nekem. Úgy érezhettem, joggal tartom vissza kutatásaim egyik-másik

---

[11] „Lelkük kölcsönös szerelemben ég.” (Catullus, XLV, Devecseri Gábor fordítása.)

eredményét. De Martelra azért ráuszítottam őket. Hajnali kettő felé a nyomozás vezetője, Harold Olsen felügyelő azzal lépett be a szalonba, ahol várakoztam, hogy kiadták az általános körözést Martel ellen. Hozzáfűzte:

– Most már hazamehet, Mr. Archer.

– Gondoltam, megvárom a halottkémet is.

– Én vagyok a halottkém – mondta Olsen. – Szóltam a helyettesemnek, dr. Willsnek, hogy fölösleges kiszállnia. Szüksége van a pihenőre.

Menjen, pihenjen egyet maga is, Mr. Archer. – Komótosan elindult felém a nagydarab, lassú, makacs svéd, aki megszokta, hogy a javaslatait parancsnak veszik. – Dőljön le, és szusszantson egyet. A boncolás eredményére úgyis várnunk kell vagy két napot.

– Hogyhogy? – kérdeztem, anélkül, hogy fölkeltem volna a székből.

– Mert mindig várnunk kell, azért. – Ő volt itt a főnök, és enyhén dülledt szemével azt leste, kétségbe vonom-e a hatalmát. Az volt róla a benyomásom, ha választania kellene, hogy vezessen vagy megoldjon egy ügyet, az előbbit választaná. – Fölösleges elkapkodni. Annyit máris tudunk, hogy mellbe lőtték, valószínűleg a tüdejét fúrta át a golyó. Belső vérzés végzett vele.

– Engem az is érdekelne, hogyan halt meg a férje.

– Öngyilkos lett. Ehhez sincs szüksége dr. Willsre. Én magam vezettem a nyomozást. – Olsen fürkészőn nézett rám. Mintha azt orrontotta volna, hogy kétségbe vonom a következtetését, s máris készen állt a ráérős felháborodásra. – Az az ügy le van zárva.

– Ez után a mostani után újra meg kellene nyitni.

– Dehogy. Szó sincs róla. – Sikerült felhergelnie magát. – Fablon öngyilkosságot követett el. Megmondta a feleségének, hogy ez a terve, és úgy is lett. Külső beavatkozásnak semmi jele nem volt.

– Azt hittem, elég rondán elformátlanodott a tetem.

„Lelkük kölcsönös szerelemben ég.” (Catullus, XLV, Devecseri Gábor fordítása.)Azt a cápák meg a sziklák okozták. Nagy a hullámmozgás arrafelé, és a tetem tíz napig hengergőzött a tenger fenekén. – Olsennek sikerült elérnie, hogy ez úgy hangozzék, mint egy fenyegetés. – De az összes külsérelmi nyom a fulladás után keletkezett rajta. Sós vízbe fúlt bele. Dr. Wills is megmondhatja.

– Hol találom holnap Willset?

– Irodája van az Irgalmas Kórház alagsorában. De nálam többet ő se tud mondani.

Olsen az olyan szakképzett mesterember borongós büszkeségével ment ki a szobából, akinek művét bírálni merészelte egy vándorlegény. Megvártam, míg elhalnak a léptei, aztán átmentem a könyvtárszobához. Ajtaja zárva volt, de fénycsíkot láttam alatta.

– Ki az? – szólt ki Vera, a házvezetőnő.

– Archer.

Beengedett. Színes műselyem kimonó volt rajta. Amint visszaült Jamieson lábához a puffra, láttam, hogy két fekete hajfonat lóg a hátán, mint átvágott kábelek.

– Szörnyű – mondta Jamieson. – Mi a véleménye erről az egészről, Archer?

– Egyelőre fogalmam sincs. Marietta azt mondta, a kis lovag lőtte meg. Van ennek valami speciális jelentése a maga számára?

– Semmi.

– Volt szeretője Mrs. Fablonnak?

– Tudtommal nem.

– Ha volt, ki lehetett?

– El sem tudom képzelni. Őszintén szólva nem sokat közösködtem Fablonékkal Roy halála óta, sőt már azelőtt sem. Igaz, az egyetemen és utána pár évig még jó barátok voltunk, de aztán más-más irányt vett az életünk. Marietta magánéletéről semmit sem tudok. Az persze eszembe jut, hogy valaki másnak a lovagjára is célozhatott.

– Úgy érti, Martelra?

– Óhatatlanul fölmerül az emberben, nem?

– Annyira óhatatlanul, hogy szinte már félek tőle. Mindazonáltal találtam egy érdekes kapcsolatot közte és Marietta között. Az asszony valamilyen jövedelmet húzott az Új-Granada Banktól.

– Marietta?

– Igen. Úgy két hónapja szakadt meg a dolog.

– Ki volt a jövedelem forrása?

– Ez az, ami nem világos. Lehetett éppenséggel Martel is, ami elég vad következtetéseket sugallna. Lehet, hogy Marietta eladta neki a lányát.

– Ilyet ő sohasem tett volna! – Jamiesont annyira megrázta a dolog, amennyire érzéstelenített állapotában ez csak lehetséges volt.

– Sok anya tett már ilyet. Nem adás-vételnek nevezik, de persze végeredményben az. A debütánsok bálja a mi szudáni rabszolgapiacunk.

Vera trágár, örömtelen nevetést hallatott. Munkaadója rámorcolta a szemöldökét, és megrovóan mondta:

– De Marietta imádja... imádta Ginnyt.

– Ugyanakkor a pénz fontosságával is tisztában volt. Ő maga beszélt róla nekem.

– Igazán? Hiszen úgy szórta a pénzt, mintha kimeríthetetlenek volnának a tartalékai. Nemegyszer kellett kisegítenem...

Vera élesen felpillantott, mire Jamieson úgy döntött, nem fejezi be a mondatot.

– Mostanára talán a lánya maradt az egyetlen tartaléka – mondtam.

Csak próbálgattam az ötletet, és Jamieson megérezte, mi a célom. – Lehet, hogy igaza van. Marietta az utóbbi években, Roy halála óta megkeményedett. De még ha igaza volna is, miért egy kétes értékű idegenhez adta volna a lányát? Az én szegény Peter fiam végig készségesnek és hajlandónak mutatkozott.

– Nem tudom. Lehet, hogy a házasságkötés Ginny ötlete volt. A tény pedig, hogy Marietta és Martel ugyanattól a panamai banktól húzták a pénzüket, merő véletlen.

– De ezt maga sem hiszi, ugye?

– Nem. Már rég elvesztettem a hitem a véletlenekben. Az életben minden mintába rendeződik. Persze ebben az ügyben eddig a halál ismétlődése a legvilágosabb minta. A tény, hogy Mrs. Fablont meggyilkolták, újból felveti férje halálának kérdését.

– De hát megállapították, hogy Roy öngyilkos lett, nem?

Vera a homlokát ráncolta, mintha Jamieson valami trágárságot mondott volna. Észrevétlenül keresztet vetett.

– Ez a hivatalos verzió – mondtam. – Most azonban kérdésessé vált. Mint minden egyéb is. Úgy tudom, maga azonosította a holttestet.

– Többek között.

– Biztos benne, hogy Roy Fablon volt az?

Habozott, fészkelődött a székén. – Akkor biztos voltam benne. Tehát most is biztosnak kell lennem benne, nem igaz? Nem valami kellemes emlék, őszintén szólva. Az arca fel volt püffedve, és összevissza volt vagdosva.

Jamieson szorosra hunyta a szemét. Vera a keze után nyúlt, és a kezébe vette.

– Szóval nem lehetett benne biztos, hogy ő az?

– Egyszerű ránézésre nem. Rettenetes elváltozáson ment keresztül. De kétségbe vonni sem volt okom, hogy Roy az. Aztán a halottszemlén dr. Wills közölte, hogy megdöntehe... – megbotlott a szón – megdönthetetlen bizonyítéka van rá, hogy Roy az.

– Mi volt ez a bizonyíték, emlékszik?

– Valami régi lábszártörésről készült röntgenképpel volt kapcsolatos.

– Akkor ez ki is zárja.

– Micsodát? – kérdezte ingerülten.

– Annak lehetőségét, hogy színlelt öngyilkosság volt, s hogy valaki más került Fablon kabátjában az óceánba. Az ilyesmit mindig érdemes tekintetbe venni, ha valakinek nagy adósságai vannak. De amit maga mond, az kizárja ezt.

– Enyhén szólva.

– Egy perccel ezelőtt – mondtam – olyasmit említett, hogy magának kellett Mrs. Fablont kisegítenie.

– Az nagyon régen volt. Előfordult, hogy mindkettőjüket kisegítettem. Bizonyos értelemben felelősnek éreztem magam Royért.

Vera dühösen fészkelődött. – Nekiadta a házat.

– Milyen házat?

Jamieson válaszolt: – Amelyikben lakik... illetve lakott. Tulajdonképpen nem adtam neki.

Csak használhatta. Hisz végül is kedves volt az én szegény fiamhoz. Akárcsak Roy a maga idejében.

– Fablon sokat legombolt magáról?

– Pár ezrest. Többet is szeretett volna, de a tőkém nagy része elidegeníthetetlen értékpapírokban fekszik. Roynak a vége felé nagyon kellett a pénz. Olyan összegekben játszott, amik nem álltak rendelkezésére.

– Egy Ketchel nevű férfival?

– Igen, így hívták.

– Maga is ismerte Ketchelt?

– Sosem találkoztam vele. De hallottam róla.

– Kitől?

– Mariettától. Az alatt a tíz-tizenegy nap alatt, amíg Roy, illetve a teteme elő nem került, Marietta sokat beszélt Ketchelről. Mintha azzal gyanúsította volna, hogy meggyilkolta Royt. De bizonyítéka nem volt rá, és én lebeszéltem róla, hogy a rendőrséghez forduljon. Amikor aztán az öngyilkosság tényét megerősítették, ejtette a gondolatot.

Vera nyugtalanul fészkelődött, úgy rángatta Jamieson kezét, mintha a halott nő valamiképp a riválisa lehetne. – Mars az ágyba, micsoda dolog, fenn kuksolni egész éjjel!

A ház sajátos illemszabályai sutba vettettek. Felálltam. Vera megkönnyebbülve nézett fel.

Jamieson elbeszélt mellette: – Akkoriban azt gondoltam, Marietta azért képzeleg gyilkosságról, mert képtelen szembenézni az öngyilkosság tényével. Lehet, hogy mégis volt benne valami?

„Lelkük kölcsönös szerelemben ég." (Catullus, XLV, Devecseri Gábor fordítása.)Lehet. Olsen felügyelőtől hallottam, hogy Fablon kétséget kizáróan sós vízbe fúlt. Ez gyilkosság elkövetésének is lehet a módja, bár a jelen esetben nem valószínű. Én mégis szeretnék beszélni ezzel a Ketchellel. Nem tudja, hol találhatnám meg?

– Fogalmam sincs. Ő csak egy név nekem, semmi több.

Vera tekintete kiparancsolt a szobából.

A zsaruk még mindig a konyhában voltak. De Marietta már nem volt ott. És Peter sem. A nagy helyiség magára öltötte a szennyes, hivatalos vigasztalanság képét, amely oly ismerős volt a számomra. Én is voltam zsaru valamikor, a Long Beach-i testületnél, innét alig egy tarackhajításnyira.

17. FEJEZET

A kikötő felé hajtottam vissza, az óceán menti sugárúton, hogy a Hullámtörő Hotelban töltsem az éjszaka maradékát. Valamelyik Hendricks is felbukkanhat ott, bár ebben nem nagyon reménykedtem.

A vagánytanya közelébe érve azon kaptam magam, hogy lassítok. Szerencse, hogy így tettem, különben nem vettem volna észre Harry Cadillacjét. Az óceán felé eső fűsávon volt, orral beleállva egy pálmafa törzsébe.

Erős ütközés lehetett. A fa töve mélyen felhasadt. A Cadillac nehéz lökhárítója belegyűrődött a radiátorba. A törésálló szélvédőt egy helyen egy fej nyoma homályosította el. Az elülső ülésen néhány vércseppet láttam.

Aki elkötötte és összetörte a kocsit, benne hagyta a gyújtásban a kulcsokat. Most megtettem, amit már korábban is meg kellett volna: felnyitottam a csomagtartót.

Harry háttal felém hevert benne. Kezem a feje alá csúsztatva felfelé fordítottam az arcát. Csúnyán összeverték. Amíg fel nem nyögött, azt hittem, halott.

Válla és lába alá tolva a karomat, kiemeltem onnan. Olyan volt, mintha jókora, mozdulatlan csecsemőt húznék ki egy vasméhből. Lefektettem a fűbe, és körülnéztem segítségért.

Szél sziszegett a fejem fölött a száraz pálmalevelek között. Közel s távol sehol egy ember. Mégsem akartam otthagyni Harryt. Még a végén újra ellopná valaki.

Lementem a partra, megnedvesítettem a zsebkendőmet, közben az egyik lábam is csurom víz lett, de nem sokat értem vele. Megtörölgettem az arcát a vizes vászonnal, Harry nyöszörgött ugyan, de nem tért magához. Felhúztam az egyik szemhéját, de csak a szeme fehérét láttam.

Úgy számoltam, hat vagy hét óráig lehetett eszméletlen a csomagtartóban – most már egy percig sem kételkedtem benne, hogy a vér Martel cipősarkán Harry vére volt –, és úgy döntöttem, kórházba viszem. Újra a karomba emeltem.

Félúton voltam a kocsim felé, amikor beért egy vörös villogójú városi járőrautó. Megállt, és kiszállt belőle egy rendőr.

– Maga meg mit művel itt?

– Ennek az embernek balesete volt. Kórházba viszem.

– Majd inkább mi.

Fiatal rendőr volt, buzgó volt a hangja. Átvette tőlem Harryt, és beültette a járőrkocsi hátuljába. Amikor visszafordult felém, a pisztolya agyán volt a keze.

– Én úgy nézem, ezt az embert összeverték.

– Igen.

– Lássam a kezeit. Jöjjön ide a reflektorfénybe.

Megmutattam neki a kezeimet a fénysugárban. A másik rendőr is kiszállt a vezetőülésről, és odajött mögém.

– Nem én vertem össze. Maguk is láthatják.

– Hát akkor ki?

– Fogalmam sincs. – Semmi kedvem sem volt Martelról értekezni nekik. – Észrevettem az összetört autót, kinyitottam a csomagtartóját, és ő benne volt. Az ő kocsija. Azt hiszem, ellopták.

– Ismeri ezt az embert?

– Valamennyire. Harry Hendricksnek hívják. Mindketten a Hullámtörő Hotelban szálltunk meg. Ott találnak, ha később szükségük lenne rám. – Megmondtam nekik, ki vagyok. – De most sürgősen kórházba kéne vinni.

– Ne aggódjon. Bevisszük.

– Melyikbe?

– A megyeibe, hacsak nem akar fizetni érte. Az Irgalmas egynapi előleget kér.

– Mennyit?

– Húsz dolcsit, ha be kell fektetni.

Adtam neki egy húszast Peter dollárjaiból. A rendőr közölte, hogy Ward Rasmussen a neve, és majd hoz nyugtát a kórháztól.

A Hullámtörő Hotel előcsarnoka üres volt, csak a vén boy bóbiskolt egy kanapén. Megböktem. Összerezzent, és felkiáltott:

– Martha?

– Kicsoda Martha?

Megdörgölte vaksi szemét. – Ismertem egyszer egy Martha nevű lányt. Azt mondtam, hogy Martha?

– Aha.

– Biztos róla álmodtam. Még Red Bluffban ismertem. Merthogy Red Bluffban születtem és nevelkedtem én. De régen volt.

Szemöldökig a múltban gázolva baktatott be a pult mögé, nézte, hogyan írom be magam a vendégkönyvbe, és kezembe nyomta a 28-as szoba kulcsát, mert azt kértem. Feje fölött a villanyórán öt perccel múlt három.

Megkérdeztem az öregtől, visszatért-e Mrs. Hendricks, a vörös hajú nő. Nem emlékezett rá. Otthagytam, hadd rázogassa a fejét, Martha Truitton merengve.

Belezuhantam az ágyba, és nem álmodtam semmiről az égvilágon. A szél valamikor pirkadat előtt állt el. Meghallottam a csendet, felébredtem, és azon tűnődtem, mi nem stimmel. Szürke fény párázta az ablakot. A tenger úgy dörömbölt a város alján, mint valami koldus. A másik oldalamra fordultam, és elaludtam.

A telefon ébresztett. A recepció közölte, hogy egy rendőr akar beszélni velem. Reggel volt, háromnegyed nyolc az órám szerint.

Míg ezen tűnődtem, felhívtam Eric Malkovsky műtermét. Benn volt.

– Le se feküdt, Eric?

– Korán keltem. Csináltam néhány nagyítást arról a negatívról. Előjött valami, amit meg akarok magának mutatni.

– Micsoda?

– Inkább nézze meg a saját szemével, és lássuk, mire jut.

– Ide tudná hozni őket a Hullámtörő Hotelba?

Azt mondta, igen.

– Vagy a 28-as szobában leszek, vagy a kávézóban.

Magamra kaptam a ruhámat, és lementem az előcsarnokba. A Rasmussen nevű fiatal rendőr hozta el Harry gyöngyszürke kalapját. Átadta a nyugtát is a húsz dollárról.

– Nem szívesen ugrasztottam ki ilyen korán az ágyból – mondta de mindjárt leteszem a szolgálatot.

– Különben is ideje volt felkelnem. Hogy van Harry?

– A nehezén túljutott. Átszállítják a megyeibe, hacsak nem tesz le érte még több pénzt.

– Szabályos ez?

– Így működnek a kórházak. Láttam én már embereket meghalni félúton az Irgalmas és a megyei között. Nem azt akarom mondani, hogy a barátja meghalhat – magyarázta. – A doki szerint rendben lesz.

– Nem éppen a barátom.

– Húsz dollárt mindenesetre megért magának. Jut eszembe, ha kimegy hozzá, adja vissza neki a kalapját. A kocsijából szedtem ki, mielőtt az autómentők elszállították. Jó kalap, kár lenne veszni hagyni.

Ideadta. Nem hoztam szóba, hogy rossz név van a belsejében. Azon töprengtem, vajon ki lehet L. Spillman, és hogyan tett szert Harry a kalapjára.

– Az autó totálkáros lett – mondta Rasmussen. – Sokat ugyan nem ért, de a kocsilopás akkor is kocsilopás. Mellesleg már le is füleltünk három gyanúsítottat. Az egyik megvágta a fejét a balesetben, a cimborái bevitték az ambulanciára.

– A narancsszedők?

– Hogy?

– Egy fehér meg két színes testvér?

– Látta őket? – kérdezte Rasmussen.

– Láttam. Mit csinálnak velük?

– Attól függ, mit követtek el. Még nem világos az ábra. Ha bezárták a barátját a csomagtartóba, és elhajtottak vele valahová, az technikailag emberrablás.

– Szerintem nem tudták, hogy a csomagtartóban van.

– Akkor ki verte össze? A doktor szerint alaposan elnáspángolták, ütötték, rugdosták.

– Nem vagyok meglepve.

– Van elképzelése, ki tehette?

– Igen, de ehhez időre lesz szükség.

Azt felelte, van ideje elég, előtte az egész nap. Tiltakozása ellenére vendégül láttam reggelire, s a sonkás tojás meg a kávé mellé a Martel-ügy egy részét is feltálaltam neki.

Rasmussen figyelmesen végighallgatott. – Úgy gondolja, ez a Martel verte össze Hendrickset?

– Szinte biztos vagyok benne... észrevette, hogy a háza körül ólálkodik, és elkapta. De ezen fölösleges spekulálnunk. Amint beszélni tud, Hendricks mindent elmond majd.

Rasmussen beleivott a kávéjába, és elfintorodott az arca. – Hogyan került Hendricks kocsija a sugárútra?

– Szerintem Martel hozta le, Hendricksszel a csomagtartóban, és ott hagyta, ahol valószínű volt, hogy el fogják kötni.

Ward Rasmussen szúrós szemmel nézett rám a csészéje fölött. Kék tekintete úgy izzott, akár a Bunsen-égő. Ettől meg a csontos állától és fegyelmezett, fiatal szájától kissé fanatikusnak festett. – Ki ez a Martel? És miért ment hozzá Virginia Fablon?

– Én is erre a kérdésre keresem a választ. Gazdag franciának állítja be magát, akit üldöz a francia kormány. Hendricks szerint viszont olcsó szélhámos. Nos, lehet, hogy szélhámos, sőt gyanítom, hogy az, de semmiképp sem olcsó. Száz lepedőt hurcol magával készpénzben, Bentleyn jár, és a város legszebb lánya is az övé lett.

– Ismertem Virginiát még a középiskolában – mondta Rasmussen. – Nagyon szép lány volt. És rettentő okos. Tizenhat évesen jutott be a főiskolára. Egy egész félévvel az osztálya előtt érettségizett.

– Jó sok mindenre emlékszik róla.

– Gyakran követtem az utcán – mondta. – Csak egyszer volt bátorságom meghívni egy bálba. Akkoriban én voltam a focicsapat kapitánya. De ő Peter Jamiesonnal járt. – Árnyék vonult át a szemén. Megemelintette kefehajú fejét, hogy lerázza magáról. – Fura, hogy ez lett belőle, hogy hozzáment ehhez a Martelhoz. Gondolja, hogy a pasas direkt ezért jött a városba?

– A dolog mindenesetre megtörtént. Hogy mi volt az eredeti terve, azt nem tudom.

– Honnan szerezte azt a százezer dollárt?

– Váltó formájában helyezte letétbe, amelyet egy panamavárosi bank, az Új-Granada állított ki. Ez egybevág azzal az állításával, hogy a családjának különböző országokban vannak érdekeltségei.

Rasmussen áthajolt az asztalon, könyökével félretolva üres kávéscsészéjét. – De azzal a ténnyel... elképzeléssel is egybevág, hogy szélhámos. Panama rengeteg alvilági pénzt vonz, a banktörvényei miatt.

– Tudom. Ezért is hoztam szóba. És van itt még valami. Annak az asszonynak, akit az éjjel megöltek, Virginia Fablon anyjának ugyanattól a banktól származott a jövedelme.

– Mekkora?

– Nem tudom. De maga utánanézhetne a részleteknek a helybeli bankjánál, a Nationalnél.

– Éppenséggel megpróbálhatom. – Elővett egy nagyon újnak látszó jegyzetfüzetet.

Miközben gyorsírásos jegyzeteket készített, befutott Eric Malkovsky egy barna borítékkal. Bemutattam őket egymásnak. Aztán Eric előhúzta a borítékból és kiteregette az asztalon a nagyításait.

Hatszor nyolc hüvelykesek voltak, újak, tiszták, mintha csak tegnap készült volna a felvétel. Ketchel arcának minden barázdáját ki tudtam venni. Mosolygott, de betegség lappangott a mosolya mögött. Az árkok a szája körül kétségbeesést is jelezhettek. Olyan férfinak látszott, aki felküzdötte magát a csúcsra, vagy legalábbis amit ő annak vélt, de nem telt öröme benne, sem semmi másban.

A nagyításon Kitty arcának jelentése is megváltozott kissé. Szemében mintha az a gyanú tükröződött volna, hogy többre hivatott ő egyszerű próbababánál. De abból a Kittyből, akit én láttam tegnap este itt a Hullámtörő Hotelban, ez a gyanú már rég kihalt, nyoma sem maradt.

– Nagyszerű munka, Eric. Ezek a képek sokat fognak segíteni.

– Köszönöm. – De türelmetlenség volt a hangjában. Átnyúlt előttem, és mutatóujjával a legfelső képre bökött. – Nézze csak meg jobban azt az alakot a háttérben, aki a tálcát tartja.

Abban a pillanatban rájöttem, mire céloz. A pikoló széles fekete bajusza mögött Martel fiatalabb kiadására ismertem.

– Csak egy pincér volt a klubban – mondta Malkovsky. – Még pincér se. Pikoló. Én meg tűrtem, hogy szemétkedjen velem.

– Megnézhetném? – kérdezte udvariasan Rasmussen.

Odaadtam neki a felső képet, s ő szemügyre vette. Odajött a pincérnő egy kanna kávéval meg egy étlappal, melyen múlt reggelik kínálata látszott pecsétek formájában. Magán a pincérnőn is olvasható volt az élettörténete: készséges mosoly, kiábrándult szempár, bizakodón szőkített haj, tyúkszemes bicegés.

– Óhajt rendelni? – kérdezte Erictől.

– Már reggeliztem. Kávét kérek.

Azt én is kérek, mondtam. A pincérnő észrevette az előttem heverő képet, miközben töltött.

– Ismerem ezt a lányt – mondta. – Itt volt tegnap este. De a haját megváltoztatta, nem?

– Tegnap este mikor?

– Hét előtt kellett lennie, mert hétkor végzek. Csirkés szendvicset rendelt, mellehúsából. – Bizalmasan fölém hajolt. – Filmcsillag vagy efféle?

– Miből gondolja?

– Nem is tudom. Ahogy öltözött, ahogy kinézett. Gyönyörű lány. – Kihallhatta a lelkesedést a hangjából, mert lehalkította. – Bocsánat, nem akartam kíváncsiskodni.

– Semmi baj.

Elbicegett, csalódottabban, mint ahogy jött. Amikor már messzebb járt, Rasmussen megjegyezte:

– Fura, de mintha én is ismerném ezt a nőt.

– Könnyen lehet. Azt mondja, itt nevelkedett a városban, valahol a vasúti sínek mentén.

Ward Rasmussen megvakarta sörtehaját.

– Majdnem biztos, hogy láttam már. Mi a neve?

– Kitty Hendricks. Harry Hendricks felesége, vagy talán volt felesége. Azt állítja, nem váltak el, de már nem élnek együtt. Hét évvel ezelőtt ezzel a férfival élt, itt ni, a képen – Ketchelnek hívják –, és lehet, hogy még ma is vele él. Előadott nekem valami mesét arról, hogy egy pénzember magántitkárnője, akitől Martel értékpapírokat lopott, de nemigen vettem be.

Ward jegyzetelt. – És most hogyan tovább?

– Maga is beszáll?

Elmosolyodott. – Jobb, mint piroson áthaladókat lefülelni. Előbb-utóbb nyomozó szeretnék lenni. Kaphatnék egy példányt ebből a képből?

– Persze. Ne feledje, hogy ma már hét évvel idősebb, és vörös hajú. Próbálja meg felkutatni a családját, s hogy ő hol lehet most. Valószínűleg sokkal többet tud, mint amennyit nekem elárult. És remélem, Ketchelhez is elvezet bennünket.

Belehajtogatta a képet a noteszába. – Akkor munkához is látok.

Mielőtt elment, jegyzetfüzete egyik lapjára leírta a lakcímét és a telefonszámát. Még az apjával él, mondta, de reméli, hogy hamarosan megnősülhet. Átadta a kitépett lapot, és elsietett, hogy lelkes nyomozásba fogjon a szabadidejében.

Együttéreztem a fiúval. Több mint húsz esztendeje, Long Beach-i egyenruhás koromban, magam is éppen így voltam ezzel. Csak nemrég feszült neki a hámnak, és én reméltem, nem vág bele túl mélyen a készséges lelkébe.

18. FEJEZET

A Tenisz Klub csak tízkor nyit, tudtam meg Erictől. Reto Stollt, az igazgatót a házikójában találtam, Mrs. Bagshaw-é mellett. Aranyozott gombsorú kék blézert viselt, ami valahogy nem illett a nappalijában álló nehéz, komor bútorokhoz. Semmi személyes jellegű nem volt a szobában, eltekintve az égetett tömjén halvány, savanyú szagától.

Stoll aggályos udvariassággal üdvözölt. Abba a karosszékbe ültetett, amelyben láthatólag ő olvasgatta addig a reggeli lapot. Izgett-mozgott, a kezét tördelte.

– Borzalmas dolog ez Mrs. Fablonnal.

– Az újságban még nem lehet benne.

– Nem, Mrs. Bagshaw-tól tudom. A montevistai öreg hölgyek szájról szájra adják a híreket – tette hozzá magyarázatképp. – Ez a hír mindnyájunkat megrázott. Mrs. Fablon a legelragadóbb klubtagjaink egyike volt. Ki akarhat megölni egy ilyen bűbájos asszonyt? – Őszinteségéhez kétség sem férhetett, de nőkkel kapcsolatban valahogy képtelen volt természetes hangon nyilatkozni.

– Maga segíthetne megválaszolni ezt a kérdést, Mr. Stoll. – Megmutattam neki az egyik nagyítást. – Felismeri ezeket az embereket?

Odavitte az udvarára nyíló üveg tolóajtóhoz. Szürke szeme összeszűkült. (Undorodva csücsörítette a száját.

– Vendégként szálltak meg itt, évekkel ezelőtt. Én őszintén szólva nem akartam beengedni őket. Nem illettek ide. De dr. Sylvester ragaszkodott hozzá.

– Miért?

– A férfi a páciense volt, méghozzá nagyon fontosnak tűnő páciens.

– Mást nem mondott róla magának?

– Felesleges lett volna. Ismertem a típusát. Palm Springsbe meg Las Vegasba valók az ilyenek, nem ide. – Dühödten ráncolta az arcát, a homlokára csapott. – Emlékeznem kellene a nevükre.

– Ketchel.

– Úgy van. Ketchelék. Az enyémmel szomszédos házikóba tettem őket – intett Mrs. Bagshaw házikója felé –, hogy rajtuk tarthassam a szememet.

– És mit látott?

– Jobban viselkedtek, mint vártam. Nem voltak semmiféle vad ivászatok meg effélék.

– De úgy hallom, nagyban folyt a kártyázás.

– Igen?

– S hogy Roy Fablon is részt vett benne.

Stoll elnézett mellettem. Botrányt látott közeledni valahonnan a messzeségből. – Hol hallotta ezt?

– Mrs. Fablontól.

– Akkor bizonyára igaz is. Én semmi ilyesmire nem emlékszem.

– Ugyan már, Reto! Maga minden montevistai pletykáról értesül, tisztában kellett lennie azzal, hogy Fablon rengeteg pénzt veszített Ketchel ellen. Mrs. Fablon Ketchelt okolta a férje haláláért.

A fenyegető botrányba belesötétült az arca.

– A Tenisz Klub nem tehető felelőssé ezért.

– Itt volt aznap éjjel, amikor Fablon eltűnt?

– Nem. Nem voltam itt. Nem teljesíthetek napi huszonnégy órás szolgálatot. – Az órájára nézett. Már majdnem tíz óra volt. Magában készülődött rá, hogy berekessze a társalgást.

– Szeretném, ha még egyszer megnézné azt a fényképet. Felismeri a fehér zubbonyos fiatalembert?

Feltartotta a fénybe a nagyítást. – Rémlik valami. Azt hiszem, csak néhány hétig maradt nálunk. – Hirtelen felszisszent. – Martelra hasonlít. Csak nem ő az?

– Szinte biztos vagyok benne. Mit kereshetett itt, hogy került ide mint pikolófiú?

Tehetetlenül kifelé tárt kezei mintha múltat, jelent és kétséges jövendőt egyaránt átfogtak volna. Leült. – Sejtelmem sincs. Úgy rémlik, részidős kisegítő volt, többnyire takarított. A szezon sűrűjében néha a takarítókat is beosztom, hogy szolgáljanak fel a házikókban.

– Honnan toborozza a fiúkat?

– Az állami munkaközvetítőtől. Szakképzetlenek, mi tanítjuk be őket. Néha a főiskola közvetítőirodájától is kapunk párat. Nem emlékszem, hogy ez itt honnan jött. – Ránézett a képre, és legyezni kezdte vele az arcát. – Esetleg megnézhetem a nyilvántartóban.

– Legyen szíves. Lehet, hogy ez lesz a legfontosabb dolog, amit ebben az évben csinál.

Bezárta az ajtaját, és átvezetett a léckapun a medenceterületre. A fürdőzők által nem zavart vízfelület mint valami zöld táblaüveg hevert a napon. Megkerültük, Stoll irodája felé tartva. Ott hagyott a recepciós asztalnál, és eltűnt a nyilvántartóban.

Öt perc múlva egy kartotéklappal a kezében bukkant elő. – Majdnem biztos, hogy ez az, már amennyire megbízhatom a memóriámban. De nem Martel a neve.

A név Feliz Cervantes volt. Az állami főiskola közvetítette ki részidős, délutáni és esti munkára, egy dollár huszonöt cent órabérért. Alkalmazási ideje kurta volt, mindössze 1959. szeptember 14-től szeptember 30-ig tartott.

– Kirúgták?

– Kilépett – mondta Stoll. – A kimutatásunk szerint szeptember 30-án távozott, az utolsó kétnapi bérét fel se vette.

– Érdekes. Roy Fablon szeptember 29-én tűnt el. Feliz Cervantes szeptember 30-án lépett ki. Ketchel október 1 -jén távozott.

– És maga összekapcsolja ezt a három fejleményt? – kérdezte.

– Nehéz nem összekapcsolni őket.

Stoll telefonján találkozót beszéltem meg tizenegyre a főiskola közvetítőirodájának vezetőjével, egy Martin nevű emberrel. Megadtam neki Feliz Cervantes nevét, hogy addig is utánanézhessen.

Ezután felkerestem Mrs. Bagshaw-t. Nem szívesen, de megadta georgetowni barátai, Plimsollék lakcímét, akiket Martel állítólag ismert.

A lakcímet és Martel képét expressz légipostán elküldtem egy Ralph Christman nevű embernek, aki nyomozóügynökséget vezetett Washingtonban. Arra kértem Christmant, hogy személyesen kérdezze ki Plimsollékat, és telefonálja meg az eredményt a hollywoodi üzenetközvetítő szolgálatomnak. Ha minden klappol, valamikor holnap értesülni fogok az információkról.

19. FEJEZET

A főiskola területe nemrég még vidéki táj volt. Körülötte, a megnyúzott dombokon azoknak a narancsligeteknek a maradékai látszottak, melyek hajdan mindent elborítottak itt. A campuson többnyire csak pálmafák álltak, s úgy festettek, mintha teljes életnagyságban ültették volna át őket valahonnan. (Ugyanezt a benyomást keltették a diákok is.

Az egyik, egy szakállas, aki egy jól megtermett Toulouse-Lautrecre hajazott, megmondta, hol találom Mr. Martin irodáját. Bejárata áttört betonparaván mögött nyílt, a dékáni hivatal épületének oldalában, mely a többivel együtt úgy vette körül a campus oválisát, akár valami modern Stonehenge.

Fénycsövek hideg ragyogásába léptem a napfényből. Fiatal nő jött oda a pulthoz, és közölte, hogy Mr. Martin már vár.

Ingujjas, kopasz ember volt Mr. Martin, szemében a kereskedelmi utazók energikus tekintetével. Irodájának lambériás falai hűvösek, személytelenek voltak, valahogy nem illett közéjük.

– Kellemes iroda – jegyeztem meg, miután kezet ráztunk.

– Képtelen vagyok hozzászokni. Fura dolog ez. Augusztusban lesz öt éve, hogy ez a szobám, de még mindig hiányzanak a fémbarakkok, amelyekben kezdtük. No de magát nem a mi múltunk érdekli.

– Feliz Cervantes múltja érdekelne.

– Igen. Érdekes név. A Feliz, ugye, „boldog”-ot jelent. Boldog Cervantes. Hát, bízzunk benne, hogy tényleg az. Én személy szerint nem emlékszem rá – nem maradt itt sokáig –, de kikerestettem a nyilvántartását. – Felcsapott egy dossziét az asztalán. – Mire kíváncsi Boldog Cervantesszel kapcsolatban?

– Mindenre, amit csak tud róla.

– Az se valami sok. Miért érdekli Mr. Stollt a fiú?

– Úgy két hónapja visszajött a városba, méghozzá álnéven.

– Valami rosszat cselekedett?

– Testi sértés gyanújával körözik – mondtam szűkszavúan. – A személyazonosságát próbáljuk kideríteni.

– Én készséggel együttműködöm Mr. Stoll-lal – sok diákunknak ad munkát –, de attól tartok, nem sokat tudok segíteni. A Cervantes is lehet felvett név.

– Nem kötelező a diákjaiknak bizonyos adatokat szolgáltatniuk magukról, mielőtt felveszik őket? Születés, előzetes tanulmányi eredmények?

– De igen. Csakhogy Cervantes elmulasztotta ezt. – Martin belesandított a dosszié tartalmába. – Van itt egy feljegyzés, eszerint a Los Angeles-i Állami Főiskoláról iratkozik át hozzánk. Azzal a feltétellel vettük fel, hogy október elsejéig be kell érkeznie a személyi anyagának. Ám ő akkorra már távozott is innen, az anyagát pedig, ha egyáltalán befutott, visszaküldtük.

– Hová mehetett?

Martin vállat vont, s úgy húzta be kopasz fejét, akár egy teknőc. – A lemorzsolódókról nem vezetünk nyilvántartást. Tulajdonképpen soha nem is volt a diákunk. – Mivel nem volt személyi anyaga, látszott sugallni Martin, nem is létezett. – Talán próbát tehetne az akkori lakcímén, hátha ott meghagyta az új címét. Mrs. Grantham, Shore Drive 148. Mrs. Grantham lakásokat ad bérbe a hallgatóinknak.

Feljegyeztem a címet. – Milyen tárgyakat vett fel Cervantes?

– Nincs róla kimutatásom. Nem maradt annyi ideig, hogy érdemjegyeket kapjon, márpedig bennünket csak az érdekel. Esetleg érdeklődjön a dékáni irodán, ugyanebben az épületben van.

Kívül kerültem körbe a dékáni irodához. A titkárnő nagy mellű, bizonytalan korú barna volt, mindent szertartásos precizitással csinált. Legépelte Cervantes nevét egy darab papírra, bement vele az iktatóba, majd azzal az írásos információval tért vissza, hogy a fiú haladó szintű francia nyelvre és irodalomra, valamint felső szintű modern kori európai történelemre iratkozott be.

Most először vettem bizonyosra, hogy Feliz Cervantes és Francis Martel ugyanaz az ember. Helyette is átéreztem a megaláztatást. Nagy ugrást vállalt, de sikerült megkapaszkodnia. Most viszont csúszott lefelé.

– Kinél tanult francia nyelvet és irodalmat?

– Tappinger professzornál. Ma is vezeti még azt a kurzust.

– Reméltem, hogy Tappinger professzor lesz az.

– Ó, ismeri?

– Valamennyire. Bent van most?

– Igen, de éppen órája van. – A nő a fali villanyórára pillantott. – Még húsz perc. Tizenkettőkor fejezi be az előadást. Mindig. – Mintha büszke lett volna erre.

– Maga mindig mindenkiről tudja, hol tartózkodik?

– Nem, nem mindenkiről – felelte. – De Tappinger professzor amolyan intézmény nálunk.

– Én nem néztem intézménynek.

– Pedig az. Legzseniálisabb tudósaink egyike. – Úgy tette hozzá, mintha maga is amolyan intézmény volna: – Szerencsésnek tarthatjuk magunkat, hogy megnyertük őt, és sikerült is itt marasztalnunk. Féltem, hogy lemond, amikor nem kapta meg az előléptetést.

– Miért nem kapta meg?

– Az igazat akarja hallani?

– Csakis.

Előrehajolt, és lehalkította a hangját, mintha a dékán bepoloskázta volna a szobát. – Tappinger professzort a munkáján kívül semmi sem érdekli. A tanszéki érdekharcok hidegen hagyják. És a felesége se válik épp előnyére.

– Szerintem egész csinos.

– Igen, csinoska. De szeleburdi nőszemély. Ha Tappinger professzornak érettebb partnere lenne... – Elhalt a mondat vége. Hatékony tekintete egy pillanatra az álmok világába meredt. Nem

volt nehéz kitalálni, ki is lenne szerinte a Tappinger professzornak megfelelő, érettebb partner.

Anyaian elmagyarázta, merre van az irodája a bölcsészépületben, és biztosított felőle, hogy Tappinger mindig visszatér oda a jegyzeteivel, mielőtt hazamenne ebédelni. Nem tévedett. Egy perccel tizenkettő után a professzor, kipirultan, fénylő szemmel, mint aki remek órát tartott, már masírozott is felém a folyosón.

Elámult, amikor észrevett. – Nahát, Mr. Archer! Mindig meglep, ha valaki a való világból beteszi a lábát a mi szentélyünkbe.

– Miért, ez nem valódi?

– Nem igazán. Először is nem elég régi.

– Én az vagyok.

Tappinger nevetett. A feleségétől és a családjától távol valahogy sokkal vidámabbnak tűnt. – Mindketten elég régiek vagyunk ahhoz, hogy tudjuk, mit érünk. De ne ácsorogjunk itt.

– Kinyitotta irodája ajtaját, és betessékelt. Két fal könyvespolcokkal volt borítva, fűzött francia kötetek és sorozatok sorakoztak rajtuk. – Gondolom, azért jött, hogy beszámoljon a teszt eredményéről.

– Részben. Nagy siker volt, mármint Martel szempontjából. Minden kérdésre helyes választ adott.

– Még a tobozmirigyesre is?

– Még arra is.

– Őszintén meg vagyok döbbenve.

– Tulajdonképpen magáé a dicsőség. Úgy tűnik, Martel a tanítványa volt valaha. Legalábbis egy-két hétig, hét évvel ezelőtt.

Meglepődve pillantott rám. – Hogy lehet az?

– Magam sem tudom. De nem lehet tiszta véletlen.

Elővettem és átnyújtottam neki Martel fényképét. Bólogatni kezdett. – Emlékszem a fiúra. Briliáns diák volt, egyike a legokosabbaknak. Aztán érthetetlen módon kimaradt, anélkül, hogy

egy szót is szólt volna. – Vidámsága tovatűnt. Most rázogatta a fejét. – Mi lett vele?

– Nem tudom. Mindenesetre hét évvel később megint felbukkant itt, egy csomó pénzzel és új személyazonossággal. Emlékszik, hogy diákként milyen nevet használt?

– Egy ilyen hallgatót nem felejt el az ember. Feliz Cervantesnek nevezte magát. – Újból lenézett a képre. – A többiek kicsodák?

– Szállóvendégek a Tenisz Klubban. Cervantes két hétig dolgozott ott 1959 szeptemberében. Mint részidős takarító.

Tappinger csettintett a nyelvével. – Emlékszem, tényleg pénzszűkében volt. Az egyetlen alkalommal, amikor meghívtam hozzánk, mindent felfalt, amit csak látott. De azt mondja, most van pénze?

– Legalább százezer dollárja. Kápában.

A professzor füttyentett. – Tízévi fizetésem. Honnan szerezte?

– Azt állítja, családi vagyon, de szerintem hazudik.

Nézegette a képet, mint aki nem tud napirendre térni Martel kettős személyazonossága fölött. – Én semmiféle családi hátteréről nem tudtam.

– Van elképzelése róla, honnan származott?

– Spanyol-amerikainak véltem, talán elsőgenerációs mexikóinak. Erős akcentussal beszélt. Ami azt illeti, jobban tudott franciául, mint angolul.

– Akkor lehet, hogy mégis francia.

– Egy ilyen névvel, hogy Feliz Cervantes?

– Mem tudhatjuk, hogy az a valódi neve-e.

– Az anyagában benne kell lennie a valódi nevének – mondta Tappinger.

– Csakhogy nincs róla nyilvántartás. Állítólag a Los Angeles-i Állami Főiskoláról iratkozott át ide. Ők talán segíthetnének.

– Megkérdezem tőlük. Egy volt diákom az ottani francia tanszéken tanít.

– Én is kapcsolatba léphetek vele. Hogy hívják?

– Allan Boschnak. – Betűzte a nevet. – De jobb lenne, ha rám bízná a dolgot. Mi, egyetemi emberek… nem szívesen beszélünk a diákjainkról.

– Mikor hívhatom fel magát az információért?

– Mondjuk, holnap reggel. Pillanatnyilag eléggé be vagyok táblázva. A feleségem ebédre vár, és még vissza is kell jönnöm ide, hogy átnézzem a jegyzeteimet a kétórai előadásomhoz. – Észrevehette rajtam a csalódottságot, mert hozzátette: – Ide hallgasson, mi lenne, ha velünk ebédelne?

– Ezt nem fogadhatom el.

– Ragaszkodom hozzá. Bess is ragaszkodna hozzá. Nagyon megkedvelte magát. És lehet, hogy ő olyasmire is emlékezni fog Cervantes-ről, amire én nem. Komoly benyomást tett rá, amikor részt vett a partinkon. Az emberek, őszintén szólva, nem az én *métier*-m.[12] Megegyeztünk, hogy náluk találkozunk. Útközben vásároltam egy üveg rózsaszín pezsgőt. Kezdett megoldódni az ügyem.

Bess Tappinger csinos kék ruhában volt, frissen rúzsozva és alaposan bekölnizve. Elszánt tekintete nem tetszett nekem, bántam is már a pezsgőt. Úgy vette át tőlem, mintha egy új viszony hajóorrán akarná széttörni.

Az étkezőkonyha asztalát borító friss vászonterítőn meglátszottak a beleevődött hajtogatások. – Remélem, szereti a sonkát, Mr. Archer. Mert csak hideg sonkám és krumplisalátám van.

– A férjéhez fordult. – Apus, mit írnak a borszakkönyvek a sonkáról meg a rózsaszín pezsgőről?

– Biztos vagyok benne, hogy mennek egymáshoz – felelte szórakozottan a férje.

Tappingerből kiveszett a lelkesedés. Egy pohár pezsgő sem hozta vissza. Idegesen rágcsálta a sonkás szendvicsét, miközben kérdéseket tett fel Cervantes-Martelról. Be kellett vallanom, hogy egykori diákját

---

[12] Területem

gyilkosságért körözik. Tappinger a fejét rázva gyászolta ígéretes hallgatója szomorú végét.

Bess Tappingert viszont felizgatta a pezsgő. Azt akarta, hogy vele foglalkozzunk. – Kiről van szó?

– Feliz Cervantesről. Te is emlékezhetsz rá, Bess.

– Kellene?

– Biztosan emlékszel rá – az a spanyol fiatalember. Hét évvel ezelőtt itt volt az évkezdő *Cercle Français*-partinkon. Mutassa meg neki azt a képet, Archer.

Az asszony tányérja mellé tettem a fényképet. Azonnal felismerte a pikolót. – Hát persze hogy emlékszem rá.

– Gondoltam – mondta a férje. – Sokat emlegetted utána is.

– Mi volt a benyomása róla, Mrs. Tappinger?

– Nagyon jóképűnek tartottam, és igen férfiasnak. – Rosszindulat villant a szemében. – Mi, tantestületi feleségek egy idő után elunjuk a fakó tudóstípusokat.

Tappinger áttételesen vágott vissza: – Kitűnő diák volt. Rajongott a francia civilizációért, amely elvégre is a legnagyobb az athéni óta, és a származása ellenére nagyon jó füle volt a francia költészethez.

Felesége már a második pohár pezsgőt itta.

– Te egy zseni vagy, apus. Egyetlen mondatból ötvenperces előadást tudsz rittyenteni.

Lehet, hogy viccnek szánta, erre utalt tudatosan elbűvölő mosolya, mégis rondán durrant.

– Kérlek, ne nevezz apusnak.

– De hát mostanában azt se szereted, ha Tapsnek hívlak. És mégiscsak te vagy a gyermekeim apja.

– A gyerekek nincsenek itt, neked pedig semmiképp sem vagyok az apád. Mindössze negyvenegy éves vagyok.

– Én pedig huszonkilenc – mondta a nő mindkettőnknek.

– Tizenkét év nem olyan nagy korkülönbség.

– Tappinger úgy zárta le a témát, mintha legalábbis Pandora szelencéje volna. – Jut eszembe, hol van Teddy?

– A gyakorlóóvodában. Ott alhat délután.

– Remek.

– Én pedig ebéd után beugrok vásárolni egy kicsit a Plazába.

A konfliktus, mely egy pillanatra eltemetődött, megint fellángolt közöttük. – Nem mehetsz.

– Tappinger egészen belesápadt.

– Miért?

– Mert nekem kell a Fiat. Kettőkor órám van.

– Ránézett a karórájára. – Ideje is indulnom. Fel akarok készülni az előadásra.

– Még nem nyílt alkalmam beszélni a feleségével a...

– Értem, és sajnálom is, Mr. Archer. Az a helyzet, hogy úgyszólván blokkolnom kell, mint akármelyik gyári munkásnak. És őszintén szólva a hallgatók is egyre inkább futószalagtermékeknek tűnnek, felszedve magukra egy kis képzettségmázt, amint elgördülnek az orrunk előtt. Bemagolják a rendhagyó igéket, de mondatba illeszteni már nem tudják őket. Mi több, csak igen kevesen képesek összehozni egy tisztességes mondatot angolul, nemhogy franciául, márpedig ez utóbbi a mondatszerkesztés *par excellence* nyelve.

A feleségével szembeni haragját a munkájával szembeni haragjává, az egészet pedig előadássá varázsolta. Az asszony halványan rám mosolygott, mint aki már oda se figyel.

– Mi lenne, ha maga vinne be a Plazába, Mr. Archer? Akkor beszélgethetnénk is még.

– Szíves örömest.

Tappingernek nem volt kifogása ellene. Kerekített még egy bekezdést a másodrangú főiskolákon való tanítás munkaköri ártalmairól, majd otthagyta az ebéd romjait. Hallottam, ahogy elpöfög a Fiattal. Felesége és én tovább üldögéltünk az étkezőkonyhában, és kivégeztük a rózsaszín pezsgőt.

– Hát – mondta ő – itt volnánk.

– Ahogy kitervelte.

– Nem én terveltem ki. Maga tervelte ki. Maga vette a pezsgőt, én meg nem bírom a pezsgőt. – Kába pillantást vetett rám.

– Én bírom.

– Csak nem maga is egy olyan fatökű?

Durva volt. Sokszor ilyenné válnak, ha túl fiatalon mennek férjhez, csapdába esnek egy konyhában, és tíz év múlva ébrednek fel, ámulva, hogy hová lett közben a világ. Mintha csak a gondolataimban olvasott volna.

– Tudom, hogy egy ribanc vagyok. De megvan rá az okom. Minden este a dolgozószobájában kuksol, éjfél utánig. Akkor most már vége is az életemnek, csak mert őt semmi más nem érdekli Flaubert-en meg Baudelaire-en meg a szörnyű diákjain kívül? Hánynom kell tőlük, ahogy körberajongják és -hízelgik. Holott semmi mást nem akarnak tőle, csak hogy meg ne buktassa őket.

Mély lélegzetet véve folytatta: – Pedig semmi csodálatos nincs benne, én aztán tudom. Tizenkét éve élek vele, tűröm a szeszélyeit meg a dührohamait. Néha egyenesen úgy viselkedik, mintha ő lenne Baudelaire vagy Van Gogh. Egyre azt reméltem, hogy jobbra fordul majd az egész, de nem. Soha nem is fog. Itt ragadtunk egy nyomorult állami főiskolán, és még annyi férfiasság sincs benne, hogy az előléptetését elintézze.

Az ütött-kopott kis fülke, vagy talán az ott elfogyasztott pezsgő, úgy látszik, előadásokat generált. Magam is hozzájárultam egy észrevétellel:

– Túl kíméletlen a férjével. Neki kell megharcolnia a mindennapi betevőért. Ehhez inkább támaszra lenne szüksége.

Lehajtotta a fejét. Haja úgy lendült előre, mint valami rugalmas gömb. – Tudom. Próbáltam is megadni neki, becsszó.

Visszatért a kislányos hangvételéhez. Csakhogy az nem illett jelenlegi hangulatához, ejtette is. Tiszta, éles hangon mondta, ahogyan tegnap a fiával beszélt:

– Nem lett volna szabad összeházasodnunk, nekem meg Tapsnek. Egyáltalán nem lett volna szabad megnősülnie. Néha középkori papra emlékeztet engem. Élete két legjobb éve a házasságunk előtti volt. Ezt sokszor az orrom alá is dörgöli. A párizsi Bibliothéque Nationale-ban töltötte őket, nem sokkal a világháború után. Én persze tudtam ezt, de hát kölyök voltam még, ő meg a francia tanszék üdvöskéje az Illinois-i Egyetemen, s az összes másodéves arról álmodozott, milyen csodás lenne feleségül menni ehhez az emberhez, aki pont olyan jóképű, mint Scott Fitzgerald, és én arra gondoltam, végül is otthon is végigcsinálhatom az egyetemet. – Átnézett a válaszfalon a mosogatóra. – Hát ez bejött, mit mondjak.

– Túl korán ment férjhez.

– Tizenhét voltam – dünnyögte. – A legszörnyűbb az, hogy idebenn még mindig tizenhétnek érzem magam. – A két melle közé bökött.

– Mint akinek még minden előtte áll. De semmi sem áll már előttem. – Most bújt ki belőle először az asszony.

– Itt vannak a gyerekei.

– Igen, a gyerekeim. És ne higgye, hogy nem teszek meg értük mindent ezután is. De ennyi volna az egész?

– Sokaknak még ennyijük sincs.

– Én többet akarok ennél. – Szép vörös szája szánalmasan mohónak látszott. – Régóta többet akarok, csak sohasem volt merszem elvenni.

– Ki kell várni, amíg adják – mondtam.

– Dőlnek magából a bölcsességek, mi? Akárcsak La Rochefoucauld-ból meg a férjemből. De valóságos problémákat nem lehet szavakkal megoldani, hiába képzeli Taps. Ő nem ismeri az életet.

Ő csak egy beszélő gép, akinek a szíve meg a központi idegrendszere helyén is komputer van.

Nem hagyta békén a férje gondolata. Szinte szárnyakat adott a szavainak, csakhogy én untam már ezt a sok kordába szorított feszültséget. Lehet, hogy én idéztem elő, közöm viszont alapjában nem volt hozzá.

– Mindez nagyon érdekes – mondtam –, de Feliz Cervantesről akart beszélni.

– Igen, tényleg. – Tűnődő lett az arca. – Nagyon érdekes fiatalember volt. Forró vérű, agresszív, amilyennek a bikaviadorokat képzeli az ember. Csak huszonkettő vagy huszonhárom lehetett – mellesleg én is –, de már kész férfi volt. Érti?

– Beszélgetett vele?

– Eqy keveset.

– Miről?

– Leginkább a képeinkről. Nagyon érdekelte a francia művészet. Azt mondta, feltett szándéka, hogy egyszer elmegy Párizsba.

– Tényleg?

– Igen. Nincs ebben semmi meglepő. Minden francia szakos szeretne elmenni Párizsba. Valaha én is szerettem volna.

– Mit mondott még?

– Nagyjából ennyit. Más diákok is jöttek, és ő elsodródott tőlem. Taps azt mondta később – összevesztünk a parti után, hogy szégyentelenül viselkedtem a fiatalemberrel. Szerintem magát azért hozta ide most, hogy vallomást kényszeresen ki belőlem. A férjem nagyon körmönfontan tud büntetni.

– Számomra maguk mindketten túl körmönfontak. Mit kellett volna bevallania?

– Azt, hogy… érdekelt Feliz Cervantes. Csakhogy én egy cseppet sem érdekeltem őt. Felőle mintha ott se lettem volna.

– Ezt nehéz elhinni.

– Tényleg? Volt ott egy fiatal szőke Taps egyik elsőéves kurzusáról. Cervantes őt követte mindenüvé a tekintetével, úgy, ahogyan Dante követhette Beatricét. – Hangja fagyos volt az irigységtől.

– Hogy hívták?

– Virginia Fablonnak. Azt hiszem, még mindig a főiskolára jár.

– Kilépett, hogy férjhez mehessen.

– Nocsak. És ki a szerencsés férfi?

– Feliz Cervantes. – Elmeséltem neki, hogyan képzelem az egészet. Lenyűgözve hallgatta.

Miközben Bess a vásárláshoz készülődött, körbejártam a nappalit, nézegettem a reprodukciókat egy olyan világról, amely valójában sohasem merészelt igazán létezni. Most már nagyon érdekelt ez a ház, akár valami történelmi emlékmű vagy egy híres ember szülőhelye. Ebben a házban találkozott Cervantes-Martel és Ginny – s ezáltal ez lett ügyem szülőhelye.

Bess kijött a szobájából. Olyan ruhát vett, amelynek hátul fel kellett húzni a zipzárját, és én jelöltettem ki erre a feladatra. Igencsak simogathatónak tűnt a háta, de vigyáztam, nehogy szabadjára engedjem a kezem. A könnyen kaphatók mindig bajjal járnak: frigidek vagy nimfomániásak, skizofrének vagy pénzéhesek vagy alkoholisták, néha mind egyszerre. Csinos ajándékcsomagolású lényük gyakran bizonyul házi készítésű bombának vagy arzént rejtő karamellának.

Ketyegő csendben hajtottunk el a Plazához. Nagy, új bevásárlóközpont volt, akár egy campus, pázsit helyett aszfalttal, ahol semmit sem lehet tanulni. Adtam neki taxipénzt a hazaútra, és ő elfogadta. Baráti gesztus volt, túlságosan is baráti, a körülményeket tekintve. De úgy nézett rám közben, mintha sorsára hagynám, ami az életnél is rosszabb.

20. FEJEZET

A Shore Drive a tenger mentén futott, lenn a főiskola alatt, egy gyorsan terjeszkedő és bizonytalan fejlesztési besorolású vidéken. Bérháztömbök, magánházak és az ajtók fölött görög betűkkel ékeskedő kollégiumi épületek kusza egyvelege volt.

A 148-as, stukkóborítású ház mögött vagy fél tucat házikó sorakozott egy kis telken. Testes asszonyság nyitott ajtót, még mielőtt odaértem volna.

– Júniusig tele vagyok.

– Nem szállást keresek. Maga Mrs. Grantham?

– Házalóktól sose vásárolok, ha azért jött.

– Csak egy kis információt kérnék. – Megmondtam neki a nevemet és a foglalkozásomat. – Mr. Martintól kaptam a nevét a főiskolán.

– Miért nem ezzel kezdte? Kerüljön beljebb.

Apró, bútorokkal zsúfolt nappaliba nyílt az ajtó. Leültünk egymással szemközt, térdünk jóformán összeért. – Remélem, nem valamelyik fiamra érkezett panasz. Én mindet a fiamnak tekintem – mondta professzionális anyai mosollyal.

Nagy ívű mozdulattal a kandalló felé mutatott. A párkány és fölötte a fal tele volt fiatalemberek diplomaképeivel.

– Semmiképp sem a mostaniakra. Egy hét évvel ezelőtti esetről van szó. Emlékszik Feliz Cervantesre? – Megmutattam neki a képet

Martel-Cervantesszel a háttérben, Ketchellel és Kittyvel az előtérben. Feltette a szemüvegét.

– Mindhármukra emlékszem. Ez a nagydarab férfi meg a szőke, ezek jöttek a holmijáért, amikor elment. Együtt hajtottak el innen.

– Biztos ebben, Mrs. Grantham?

– Biztos. Néhai férjem mindig azt mondta, olyan a memóriám, mint az elefánté. De ha nem olyan lenne, ezt a triót akkor se tudnám

elfelejteni. Rolls Royce-ban mentek el innen, és én fel nem foghattam, hogyan csöppent egy mexikói fiú ilyen társaságba.

– Cervantes mexikói volt?

– Persze, bármiket mesélt is magáról. Először nem is akartam befogadni. Sohasem volt még mexikói lakóm. De a főiskola azt mondta, muszáj vagyok, különben levesznek a listájukról, így hát kiadtam neki egy szobát. Úgyse maradt sokáig.

– Miket mesélt magáról?

– Tele volt az mesével – mondta az asszony.

– Amikor megkérdeztem tőle, mexikói-e, azt felelte, nem. Csakhogy én egész életemet Kaliforniában töltöttem, messziről megismerem a mexikóit. Még akcentusa is volt, de ő azt állította, spanyol akcentus. Tiszta vérű spanyolnak mondta magát, egyenesen Spanyolországból.

Na jó, mondtam, lássuk az útlevelét. Nem volt neki. Azt mondta, szöknie kellett a hazájából, Franco tábornok üldözte el, mert harcolt a kormány ellen. De engem nem ejtett át. Messziről megismerem én a mexikóit. Szerintem illegális határátlépő volt, ezért hazudott.

Nem akarta, hogy a Bevándorlási Hivatal buszra rakja és visszazsuppolja.

– Más hazugságokon is rajtakapta?

– De mennyire, egészen a távozása napjáig. Azt mondta, Párizsba megy, az ottani egyetemre. Azt mondta, a spanyol kormány felszabadított valamennyit a családi vagyonukból, így megengedheti magának, hogy a miénknél jobb intézménybe járjon. Hát akkor fel is út, le is út, mondtam neki.

– Nem kedvelte Cervantest, ugye?

– Nem volt vele semmi baj, amíg tudta a helyét. Csakhogy rettentő felvágós volt. No meg aztán október elején hagyott itt, s a szemeszter végéig üres maradt egy szobám. Bántam is, hogy befogadtam.

– Hogy érti azt, hogy felvágós volt, Mrs. Grantham?

– Folyton nagyzolt, úgy. Nincs véletlenül egy cigarettája? – Megkínáltam, tüzet is adtam neki. Arcomba fújta a füstöt. – Miért érdekli ennyire? Csak nem visszajött?

– De igen.

– Nafene. Meg is mondta, hogy visszajön. Rolls Royce-szal meg egymillió dollárral jön vissza, és feleségül vesz egy montevistai lányt, azt mondta. Hát így nagyzolt. Én meg azt mondtam neki, maradjon a saját fajtájánál. Mire azt felelte, neki csak az a lány kell.

– A nevét nem említette?

– Virginia Fablonnak hívták. Ismertem én is. A lányommal járt középiskolába. Igen szép lány volt, gondolom, még most is az.

– Cervantesnek mindenesetre ez a véleménye. Nemrég vette feleségül.

– Maga viccel velem.

– Bárcsak vicc volna. Két hónappal ezelőtt jött vissza. Bentleyvel, nem Rollsszal, és százhúszezer dollárral, nem egymillióval. De a lányt elvette.

– Megáll az ész. – Mrs. Grantham akkorát szívott a cigarettáján, mintha az utolsó csepp levet is ki akarná szopni a szituációból. – Ha én ezt a lányomnak elmesélem!

– Egy-két napig még ne meséljen róla. Cervantes és Virginia eltűnt. Lehet, hogy a lány veszélyben van.

– Őtőle? – kérdezte mohón.

– Elképzelhető. – Nem tudhattam, mit akar Martel Virginiától; valószínűleg olyasmit, ami nem is létezik, és nem tudhattam, mit tesz majd, ha rájön, hogy nem létezik.

Mrs. Grantham Hullámtörő Hotel-hamutartóban nyomta el a cigarettát, és egy fületlen teáscsészébe ejtette a csikket, más csikkek közé. Bizalmasan felém hajolt.

– Kíváncsi még valamire?

– Igen. Mondott magának Cervantes bármit is arról a párról, akikkel együtt távozott innen?

– Ezekről itt? – Az ölében levő képre bökött a mutatóujjával. – Már nem emlékszem egészen tisztán. Valami olyasmit mondott, hogy a barátai, azért jöttek érte a kocsival.

– Azt nem mondta, hogy kik ők?

– Nem, de én pénzes embereknek néztem őket. Mintha azt mondta volna, hogy hollywoodi népek, és ők teszik föl a repülőre.

– Milyen repülőre?

– Hát a franciára. Én meg azt hittem akkor, mesebeszéd. Erre itt van, ni! Tényleg eljutott Franciaországba?

– Alighanem.

– Honnan vette rá a pénzt? Gondolja, hogy tényleg volt pénze a spanyol családjának?

– Spanyolvára volt inkább.

Arra gondoltam, amint elhajtottam onnan: Martel azok közé a veszedelmes álmodozók közé tartozik, akik ki is élik az álmaikat, olyan hazudozó, aki erővel váltja valóra hazugságait. Világa színpompás, ember alkotta világ, akár azok a képek Tappingerék falain – s meglehet, első látomását is azok formálták Franciaországról.

21. FEJEZET

Az Irgalmas Kórház pénztárosának olyan szeme volt, mint egy számológép. Úgy meredt rám kalickája rácsai közül, mintha a jövedelmemet kalkulálná, levonná a kiadásokat, s az egyenleg máris deficitet mutatna.

– Na, mennyit érek? – kérdeztem vidoran.

– Élve vagy holtan?

Befogtam a szám. – Be akarom fizetni Mr. Harry Hendrickset még egy napra.

– Fölösleges – mondta a nő. – A felesége már intézkedett.

– A vörös? Itt járt?

– Ma reggel meglátogatta, néhány percig maradt.

– Láthatnám Hendrickset?

– A főnővértől kérdezze, második emelet.

A főnővér keményített, pengeszájú nő volt, ki kellett várnom, míg rendbe teszi a nyilvántartását. Végül engedélyezte, hogy elmondjam, magánnyomozó vagyok, s a rendőrséggel együttműködésben dolgozom. Erre egészen barátságos lett.

– Azt hiszem, nyugodtan feltehet neki pár kérdést. De ne fárassza ki, és semmi olyat ne mondjon neki, ami felzaklathatná.

Harry különszobában feküdt, ablakai a városra néztek. Fején és arcán kötéssel úgy festett, mint valami befejezetlen múmia.

Kezemben tartottam a gyöngyszürke kalapot, s a szeme azonnal ráfókuszált. – Az én kalapom az?

– Tegnap ez volt a fején. Viszont belül a Spillman név olvasható. Ki az?

– Fogalmam sincs.

– De hiszen hordja a kalapját.

– Tényleg? – Gondolkodott. – Turkálóban vettem.

Nem hittem neki, de fölösleges lett volna rámutatnom. Egy fiókos szekrényre hajítottam a kalapot. – Ki agyabugyálta el, Harry?

– Nem tudom biztosan. Nem láttam. Sötét volt, hátulról ütött le. Aztán megtaposta az arcomat, a doktor szerint.

– Kedves ember. Martel?

– Aha. Az ő házánál történt. Éppen a háza mögött vizsgálódtam. A szél akkora zajt csapott, hogy nem hallottam, amint mögém jön. – ujjai végigszánkáztak a testét borító lepedőn. – Alaposan elpáholhatott. Minden porcikám fáj.

– Autóbalesete is volt.

– Csak nem?

– Martel betette magát a kocsija csomagtartójába, és leparkolta a vízparton. Néhány részeg csavargó elkötötte, aztán totálkáros lett.

Felnyögött. – Nem is az enyém. Az én csotrogányom bemondta az unalmast, a Caddie-t a telepről kellett kölcsönvennem. Se biztosítás, se semmi. Azt mondta, totálkár?

– A lakatolás árát sem éri már meg.

– A franc. Akkor ennek az állásnak is lőttek.

– Csak feküdt egy darabig, nézett ki az égboltra.

– Éppen magamon gondolkodtam ma délután.

Lefogadnám... nem, nem, semmi fogadás, csak mondom: én vagyok a legnagyobb rakás szerencsétlenség a Mississippitől nyugatra. Azt sem érdemlem meg, hogy éljek.

– Annyit azért mindenki megérdemel.

– Kedves, hogy ezt mondja. Amúgy hallom, valami Mr. Archer fizetett be eredetileg ebbe a kéglibe. Maga volt az?

– Egy húszas erejéig.

– Igazán köszönöm. Maga rendes ember.

– Semmiség. Futja a költségtérítésemből.

Mégis meg volt hatva. – Azt hiszem, szerencse fia vagyok... már egyáltalán hogy élek. A tetejébe a feleségem is meglátogatott. Olyan az egész, mint a régi szép időkben.

– Kitty a városban van még?

– Kétlem. Azt mondta, elmegy. – Feje egy pillanatig mozdulatlanul hevert a párnán. – Nem is tudtam, hogy ismeri.

– Elbeszélgettünk tegnap este. Szép nő.

– Nekem mondja? Amikor elveszítettem, olyan volt, mintha a holdat meg a csillagokat veszíteném el, cimbora.

– Ketchel vette el magától?

Újabb csönd. – *Őt* is ismeri?

– Tudok róla egy s mást. S amit tudok, az nem tetszik.

– Minél jobban megismeri, annál kevésbé fog tetszeni – mondta. – Életem legnagyobb hülyesége volt, hogy fennakadtam a horgán. Így vesztettem el Kittyt.

– Hogyhogy?

– Szerencsejátékos vagyok – felelte. – Nem tudom, miért. Egyszerűen az vagyok. Imádok hazardírozni. Feldob. Nem vagyok normális. – Szeme mintha egy lyukba nézett volna le. – Így aztán egy fülledt reggelen, hajnaltájt, azzal léptem ki a Skorpió Klubból a Fremont Street-re, hogy nincs se feleségem, se semmim. Ehhez mit szól? Elvesztettem kockán a feleségem. Ezen ő úgy fölháborodott, hogy ott is maradt vele, egyszer s mindenkorra.

– Ketchellel?

Harry a kalapot nézte fektében a szekrény tetején. – Az igazi neve Leo Spillman. A Ketchelt csak néha használja. Az a régi bunyós neve. Káó Ketchel, így címeztette magát. Egész tűrhető félnehézsúlyú volt, míg gengszternek nem állt.

– Miben utazik ez az ember, Harry?

– Gyakorlatilag mindenben. Rulettautomatákkal kezdte Közép-Nyugaton, és a katonai támaszpontokon szedte meg magát. Tulajdonképpen még mindig rulettben utazik. Ő a Skorpió Klub főrészvényese Vegasban.

– Fura, hogy sosem hallottam a nevét.

– Rejtett tulajdonos, alighanem így mondják. Megtanulta, hogy hallgasson a nevéről, például Ketchelként járjon-keljen. A Leo Spillman büdös név. Persze most már félig-meddig visszavonult. Évek óta nem láttam.

– A kalapját honnan szerezte?

– Kittytől kaptam, amikor múlt héten felkeresett. Leo sokkal nagyobb termetű nálam, de a fejünk ugyanaz a méret. És szükségem volt kalapra, hogy a montevistaiaknak a szemébe nézhessek.

– Hol találom Leot?

– Gondolom, próbát tehetne a Skorpió Klubbal. Volt neki ott egy lakosztálya az irodája mellett. Tudom, hogy Dél-Kaliforniában is fenntartanak egy búvóhelyet Kittyvel, de az asszony nem árulta el, hogy az merre van.

– Hát a marhafarmja?

– Azon már rég túladott. Kittynek nem tetszett, ahogy a borjakat billogozzák.

– Úgy látom, maga azért kapcsolatban maradt Kittyvel.

– Nem igazán. De találkozgattunk. Ha nagy zűrbe keveredik, ha valamire borzasztóan szüksége van, akkor eljön az öreg Harryhez. – Felemelte a fejét a párnáról, és rám nézett. – Én kiterítettem magának a kártyáimat, Archer, és tudja, miért? Mert társra van szükségem.

– Ezt már tegnap is mondta.

– Mára még akutabb lett a helyzet. – Lassan, tehetetlenségét hangsúlyozandó egy kört írt le az állával, és visszahanyatlott a párnára. – Maga pedig jó volt hozzám. Beveszem a felével egy őrült nagy buliba.

– Az is agyrázkódással fog járni?

– Komolyan beszélek. Több mint száz lepedőn osztozhatnánk. Na, még mindig nevet?

– Azon a pénzen, amit Martel-Cervantes ellopott?

– Martel-kicsoda?

– Cervantes. Ezt a nevet is használta Martel.

– Akkor ő az! – Harry felült izgalmában. – Nyakon csíptük!

– Nem egészen, sajnos. Szökésben van, százlepedőnyi készpénzzel. De még ha megszereznénk is, nem akarná Leo Spillman visszakapni?

– Dehogy. – Felfelé tolta a kezét. – Száz vagy kétszáz lepedő Leonak meg se kottyan. Megtarthatjuk, Kitty is mondta. Az a pénz, amire ők vadásznak, Kitty meg Leo, az milliókra rúg. – Keze felugrott a teljes karja hosszán, s egy darabig úgy is maradt, mintha szalutálna. Aztán Harry visszadőlt a párnájára.

– Martel milliókat lopott Leotól?

– Kitty szerint igen.

– Átveri magát. Millió dollárt legföljebb pénzszállító autóból lehet lopni.

– Dehogy. És Kitty nem hazudik, nekem még sose hazudott. Értse meg, ilyen esély csak egyszer jön az életben.

– És rendszerint halál a vége, Harry.

A gondolat kijózanította. – Na igen.

– Miért magát bízná meg ezzel Leo Spillman?

– Kitty bízott meg vele. Csak bennem bízik.

– Kétkedő tekintetemet látva hozzátette: – Lehet, hogy hülyén hangzik, pedig tény. Szeretem Kittyt, és ő tudja ezt. Azt mondja, ha megoldom ezt az ügyet, talán még vissza is tér hozzám. – A végén felcsapott a hangja, talán hogy a maga számára is igazabbnak hasson a dolog.

Halk, fürge nővérlépteket hallottam a folyosó felől.

– Kitty azt mondta, régen itt élt, ebben a városban.

– Bizony, helybeli lány. Ami azt illeti, a Hullámtörő Hotelban volt a nászéjszakánk. – Szeme forogni kezdett a kötés alatt.

– Mi a leánykori neve?

– Sekjar – felelte Harry. – Valami polák volt a faterja. Az anyja is az. Mindig gyűlölt, amiért megrontottam az ő kisbabáját, így mondta.

A főnővér bedugta a fejét az ajtón. – Elég legyen már! Megígérte, hogy nem fárasztja ki.

– Harry izgatott lett egy kicsit.

– Az pedig tilos. – Kitárta az ajtót. – Tűnés.

– Akkor velem van, Archer? – szólt utánam Harry az ágyról. – Tudja, hogy értem.

Nem voltam se vele, se ellene. Hüvelyk- és mutatóujjamból kört formáltam, s felmutattam neki, buzdítás gyanánt.

22. FEJEZET

Az Irgalmas Kórház szomszédságában volt több kiegészítő gyógyászati központ és klinika is, köztük dr. Sylvester klinikája. Kisebb és láthatólag kevésbé sikeres volt a legtöbbjénél. Az előcsarnok szőnyegén igencsak kopott ösvény vezetett a bejárattól a recepcióhoz. Az ajtó melletti falitáblán orvosok és a szakterületük listája, legfelül George Sylvester, Belgyógyászat.

A lány a pult mögött azt mondta, dr. Sylvester még nem jött vissza az ebédből. Lesz egy szabad félórája, ha meg akarom várni.

Megadtam a nevem, és leültem a várakozó betegek közé. Egy idő után kezdtem közéjük tartozónak érezni magam. A rózsaszín pezsgőtől, vagy a hölgytől, akivel megittam, tompa fejfájásom támadt. Egyéb testrészeim is kellemetlenkedni kezdtek. Mire dr. Sylvester felbukkant, már-már készen álltam, hogy összeomoljak, és minden tünetemet megvalljam neki.

Úgy néztem, neki is vannak bizonyos tünetei, leginkább másnaposságiak. Nem örült, hogy láthat. Azért professzionális mosollyal kezet nyújtott, és elkalauzolt félelmetes külsejű titkárnője mellett a rendelőjébe.

Fehér köpenyt húzott. Végignézegettem a diplomákat és okleveleket a faburkolatú falon. Sylvester jó intézményekben és kórházakban tanult, és minden létező vizsgán átment. Mevolt a felelősségteljes orvosi háttere. Engem azonban az előtér aggasztott.

– Miben lehetek szolgálatára, Archer? Mellesleg fáradtnak látszik.

– Ez azért van, mert fáradt vagyok.

– Akkor nyújtóztassa ki a lábát. – Az asztala végénél álló székre mutatott, s ő maga is leült. – Pár percem van csak, úgyhogy térjünk a tárgyra, öregem. – Váratlan bizalmaskodása erőltetett volt. Úgy figyelt mögüle, mint egy pókerjátékos.

– Kiderítettem, kicsoda a maga Ketchel nevű páciense.

Felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit.

– Vegasi kaszinótulajdonos – mondtam. – Kiterjedt gengszterháttérrel. Valódi neve Leo Spillman.

Sylvester nem volt meglepve. Nyugodt hangon hozzáfűzte: – Ez egybevág a nyilvántartásunkkal. Ma reggel néztem utána. Lakcímként a Las Vegas-i Skorpió Klubot adta meg.

– Kár, hogy tegnap este, amikor használni tudtam volna, még nem emlékezett erre.

– Én sem emlékezhetek mindenre.

– Tegye próbára a memóriáját a következőn. Maga mutatta be Leo Spillmant Roy Fablonnak?

– Nem emlékszem.

– Nagyon is tisztában van vele, doktor.

– Nem beszélhet így velem.

– Válaszoljon a kérdésemre – mondtam. – Ha nem válaszol, majd keresek valakit, aki fog.

Arca töprengőn előredőlt. Egyszerre tűnt bizonytalannak és fenyegetőnek, mint egy szikla peremén ingó-bingó kődarab.

– Miért magától kért pénzt Marietta Fablon? – kérdeztem.

– Mert régi barátja voltam. Kitől kért volna?

– Biztos, hogy nem zsarolni akarta magát, régi barát?

Úgy nézett körül az irodájában, mintha az valami nyilvános ketrec volna. A száját közrefogó árkok mélyek voltak és kegyetlenek, mintha maga hasította volna őket.

– Mit palástolgat előttem, doktor?

Némi gondolkodás után így szólt: – Azt, hogy egy istenverte hülye vagyok. – Élesen a szemembe nézett. – Tud titkot tartani?

– Ha bűnügyről van szó, nem.

– Miféle bűnügyről? – Széttárta az asztalon két jókora tenyerét. – Nem volt itt semmiféle bűnügy.

– Akkor mitől fél ennyire?

– Ez a város a pletykák melegágya, mint már tegnap este említettem. Ha a Leo Spillmannel való kapcsolatom kiszivárog, nekem végem. – Lassan felgörbült a két tenyere, mint két tengeri csillag. – Amúgy se húzom sokáig, ha érdekli. Túl sok az orvos ebben a nyavalyás városban. És anyagi veszteségeim is voltak.

– Vesztett a szerencsejátékon?

Összerezzent. – Ezt meg honnan ásta elő? - Az asztalt csapkodta felgörbült kezével, nem fenyegetően, inkább kiutat keresve. Nem volt valami rafinált ember, s a nyugtalansága csak még nehézkesebbé tette. – Mit akar művelni velem?

– Pontosan tudja, hogy mit akarok művelni – kideríteni a tényeket erről a Martelról, s mellesleg eloszlatni a kételyeket azzal kapcsolatban, hogy mi történt Fablonnal. A kettőt összeköti Spillman személye, de lehet, hogy más tényezők is. Amikor Spillman két nappal Fablon halála után távozott a városból, Martelt is magával vitte. Tudta ezt?

Zavarodottan pillantott rám. – Mármint hét évvel ezelőtt?

– Pontosan. És magának köze van mindehhez, mert maga hozta ide Spillmant.

– Nem *hoztam.* Meghívatta magát. Igazából annak a nőnek... a feleségének az ötlete volt. Két hét a Tenisz Klubban – neki ez maga volt a mennyország. – Ajka egyik vége felhúzódott, kivillant a fogai éle.

– Tartozott Spillmannek, doktor?

– De mennyire. – üres tekintettel nézett el mellettem, talán az életét mérte fel. – Ha őszintén válaszolok a kérdéseire, mire fogja használni az értesüléseit?

– Amennyire lehet, megtartom őket magamnak. Egyszer egy kliensem azt mondta, belém nyugodtan belém dobhat egy titkot,

mert tudja, sose fog koppanni alul. Maga ugyan nem a kliensem, de mindent elkövetek, hogy megóvjam a *bella figuráját*[13]

– Szaván fogom – mondta Sylvester. – Nehogy azt higgye, hogy megrögzött szerencsejátékos vagyok. Igaz, hogy szoktam játszani... másképpen nem lehet kicselezni ezeket a szemérmetlen adótörvényeket... de nem vagyok tipikus vegasi szerencsejátékos. Vegastól őrizkedem.

– Ezért nem ismerkedett soha össze Leo Spillmannel.

– Elismerem, régebben megfordultam ott. Legutoljára éppen pocsék hangulatban, gyilkos hangulatban. Nem érdekelt, hogy mi lesz. A feleségem... – Összepréselte a száját.

– Folytassa.

Akadozva mondta: – A feleségem nem volt velem akkor, ennyi.

– Azt hittem, azt akarja mondani, hogy a feleségének éppen viszonya volt egy másik férfival.

Arca elfacsarodott a fájdalomtól. – Úristen, elmondta magának?

– Nem. Nem számít, hogyan jöttem rá.

– Azt is tudja, ki volt az a férfi?

– Roy Fablon. Vagyis magának volt oka a halálát kívánni.

– Ez most vád?

– Gondoltam, megemlítem, doktor.

– Nagyon köszönöm. Alaposan meg tudja lepni az embert.

– Akárcsak maga az élet. Mi történt, amikor utoljára Vegasban járt?

– Sok minden. Először csak pár százast vesztettem az asztalnál. De ahelyett, hogy abbahagytam volna, feldühödtem, és még jobban belevetettem magam. A végére a teljes hitelemet kimerítettem – máig sem hoztam egészen helyre –, és tartoztam Leo Spillmannek majdnem húszezer dollárral.

---

[13] Jó hírét, (olasz)

Behívott az irodájába, hogy beszéljük meg. Azt mondtam neki, legföljebb tízezret tudok összekaparni, a többire várnia kell. Begorombult, ócska szélhámosnak titulált, mindennek elhordott. Azt hiszem, tettlegességre is vetemedett volna, ha a nő nem fogja vissza.

– Kitty is ott volt?

– Igen. Érdekeltem, mert megtudta, hogy innen jövök. Figyelmeztette Spillmant, hogy bűncselekménynek minősülne, ha az öklét használná ellenem. A pasas ugyanis profi bokszoló volt régebben. De akkoriban már rettenetes állapotban volt, szerintem elbírtam volna vele. – Sylvester megsimogatta az öklét. – Én is bokszoltam az egyetemen.

– Szerencséje, hogy nem tette próbára. Egy profival szemben kevés amatőrnek van esélye.

– De beteg volt, testileg és lelkileg is.

– Mi volt a baja?

– Láttam, hogy ráng az egyik látóidege. Miután lecsillapodott, rábeszéltem, hogy engedje megvizsgálnom a szemét, és megmérnem a vérnyomását. A műszereim ott voltak a kocsimban. Lehet, hogy furán hangzik, ilyen körülmények között, de orvosként aggasztott a látvány. Méghozzá jó okkal. Csúnya hipertóniája volt, a vérnyomása életveszélyes magasságokban járt. Kiderült, hogy sosem volt még orvosnál, sosem vizsgálták meg. Úgy gondolta, anyámasszony katonájának való az ilyesmi.

Először azt hitte, csak rá akarok ijeszteni. De az asszony segítségével a szájába rágtam, hogy bármikor lesújthat rá egy szélütés. Ekkor üzletet ajánlott. Kaparjam össze a tízezret készpénzben, kezeljem ki a hipertóniáját, és szerezzek kettőjüknek egy házikót a Tenisz Klubban. Ennél elképesztőbb üzletet nem látott még a történelem.

– Nem is tudom. Spillman egyszer elnyerte valakitől a feleségét kockán.

– Igen, mesélte. Tele van anekdotákkal. Képzelheti, hogy éreztem magam, amikor bevezettem egy ilyen embert a klubomba. De nem volt más választásom, s ő hajlandó volt tízezer dollárt fizetni érte.

– Egy centjébe se került.

– Tízezer dollárjába került, ha a kezelési költségeimet nem számítom.

– Nem, ha a másik tízezret készpénzben perkálta le neki. Többet takarított meg az adón.

– Gondolja, hogy adót csalt?

– Biztos. Ezek Vegasban folyton ezt csinálják. A visszatartott pénzt „fekete pénznek" nevezik, és illik is rá ez a név. Milliókra rúg, s ebből finanszírozzák az illegális vállalkozásoknak legalább a felét ebben az országban, a Cosa Nostrától lefelé.

Sylvester fagyos hangon mondta: – Engem nem tehetnek felelőssé ezért.

– Morálisan igen. Törvényileg, nem tudom. Ha mindenki felelősségre vonható lenne, aki együttműködik a szervezett bűnözéssel, annak a rengeteg fajankónak a fele már rég börtönben csücsülne. Sajnos ez sohasem fog bekövetkezni. Úgy bánunk az Egyesült Államok bűnözési fővárosával, mintha amolyan második Disneyland volna, minden csupa rózsaillat, el lehet vinni oda a családot, konferenciákat lehet szervezni benne.

Abbahagytam. Vegas mindig is bökte a csőrömet, hiszen a bűnügyek, amelyekkel Kaliforniában foglalkoztam, a legtöbbször oda vezettek. Ahogy most ez is. Így szóltam:

– Tudta, hogy hét esztendővel ezelőtt Martel Spillman társaságában hagyta el a várost?

– Most már tudom. De nem értem, hogy ez mit jelent.

– A helyi főiskola diákja volt, és részidős kisegítő munkát vállalt a Tenisz Klubban.

– Martel?

– Akkoriban Feliz Cervantesnek hívatta magát. A francia szakosok buliján ismerkedett meg vagy legalábbis találkozott Ginny Fablonnal, és azonnal beleesett. Lehet, hogy a klubban is azért vállalt munkát, hogy minél többször láthassa. És ott futott össze Leo Spillmannel is.

Sylvester figyelmesen hallgatott. Csendes volt és visszafogott, mintha az egész épület rászakadhatna, ha megmozdulna. – Honnan tudja maga mindezt?

– Egy része feltevés. De a nagyobb része nem. Muszáj beszélnem Leo Spillmannel, és magának segítenie kell, hogy kapcsolatba léphessek vele. Látta mostanában?

– Hét éve nem láttam. Sose jött vissza. Én meg nem hívtam. A szakmai kontaktusunktól eltekintve kerültem, mint a pestisest. Példának okáért sosem láttam vendégül a házamban.

Sylvester a büszkeségét próbálta menteni. De az volt a gyanúm, hogy egyszer s mindenkorra elvesztette már azt, méghozzá az elmúlt félórában, ebben a szobában.

23. FEJEZET

A mögöttem levő ajtón keresztül hallottam, hogy Sylvester külső irodájában csörög a telefon. Húsz másodperc múlva az asztalán levő készülék halk csörrenésvisszhangot hallatott. Sylvester felkapta a kagylót, és belevakkantott:

– Igen, Mrs. Loftin?

A titkárnő hangja sztereóban ért hozzám, részben a telefonon, részben az ajtón át. Épp elég hangos volt, hogy halljam:

– Virginia Fablon szeretne beszélni önnel. Nagyon feldúlt. Kapcsoljam?

– Tartsa – mondta Sylvester. – Kimegyek.

Elnézést kért és kiment, hangsúlyosan behúzva maga mögött az ajtót. Nem voltam hajlandó elérteni a célzást, követtem a külső helyiségbe. Sylvester a titkárnő asztalánál állt, úgy szorítva a kagylót a fejéhez, mint valami sebészeti műszert, amellyel az arcát tartja össze.

– Most hol van? – szólt bele a telefonba. Aztán rám förmedt: – Bizalmas beszélgetést folytatnék, ha nem bánja!

– Kérem, fáradjon ki az előcsarnokba – mondta Mrs. Loftin. – A doktor úr krízishelyzetben levő beteggel konzultál.

– Mi a krízis?

– Nem beszélhetek róla. Kérem, fáradjon ki.

Mrs. Loftin nagydarab, szögletes és határozott arcú nő volt. Úgy indult felém, mint aki fizikai erő alkalmazására is kész.

Visszavonultam az előcsarnokba. Becsukta az ajtót. Hozzátapasztottam a fülem, és hallottam, hogy Sylvester azt mondja:

– Miből gondolja, hogy halálán van? – Majd: – Értem... Igen, máris indulok. Ne essen pánikba.

Néhány másodperc múlva Sylvester olyan vakon rontott ki az irodából, hogy kis híján levert a lábamról. Kezében orvosi táskát

szorongatott, még a fehér köpenyét se vette le. A protézistelefon már nem tartotta össze az arcát.

Elindultam az oldalán a klinika főbejárata felé. – Majd én elviszem.

– Nem.

– Martel megsebesült?

– Nem beszélhetek róla. Ragaszkodik a titoktartáshoz.

– Én nem fecsegek. Elviszem hozzá.

Sylvester megrázta a fejét. De a teraszon, a parkoló fölött megállt, és csak pislogott a napfényben.

– Mi baja Martelnak? – kérdeztem.

– Meglőtték.

– Ez már a törvény hatálya alá tartozik, maga is tudja. Ott a kocsim.

Megfogtam a könyökét, és a járdaszegélyhez vezettem. Nem tanúsított ellenállást. Gépiesen mozgott.

Beindítottam a motort. – Hová megyünk, doktor?

– Los Angelesbe. A San Diegó-i gyorsforgalmihoz kell kijutnunk... van egy házuk Brentwoodban.

– Még egy házuk van?

– Ezek szerint. Felírtam a címet.

A Sabado Avenue fákkal szegélyezett utca volt, nagy, spanyol stílusú házai valamikor a húszas években épültek. Azoknak a kiveszőben levő enklávéknak az egyike volt, ahol, ha az ember nem olyan hangulatban van, mint én, szinte érezni még a háború előtti Los Angeles napsütötte békéjét. A Sabado Avenue elején „Átmenő forgalom tilos” tábla állt.

A ház, amelyet kerestünk, a legnagyobb és legdíszesebb volt a hosszú tömbben. Fallal körülvett, szökőkutakkal ékes telke a Forest Lawn temetőt juttatta eszembe. Akárcsak a lány, aki ajtót nyitott. Magamtól meg sem ismertem volna Ginnyt, olyan beesett volt az arca és dagadt a szeme környéke.

Belesírt dr. Sylvester fehér köpenyének mellrészébe. Az orvos a rázkódó hátát lapogatta szabad kezével.

– Hol van, Virginia?

– Elment. Át kellett szaladnom a szomszédba, hogy telefonálhassak magának. Nálunk még nincs bekötve a telefon. – Hüppögések központozták a mondatait. – Közben ő beszállt a kocsiba, és elhajtott.

– Mikor volt ez?

– Nem tudom. Elvesztettem az időérzékemet. Közvetlenül azután, hogy felhívtam magát.

– Vagyis kevesebb mint egy órája – mondtam. – Súlyos a férje sebe?

Bólintott, még mindig Sylvesterbe kapaszkodva. – Belső vérzés, azt hiszem. Hasba lőtték.

– Mikor?

– Úgy egy órája. Nem tudom pontosan. Akik bérbe adták a házat, nem hagytak itt egyetlen órát sem. Éppen szieszt áztam... majdnem az egész éjszakát ébren töltöttük... amikor valaki megnyomta a csengőt. A férjem ment ajtót nyitni. Lövést hallottam, mire lerohantam, és itt találtam, ülő helyzetben, a padlón.

Lenézett a lába elé. Rozsdás foltok látszottak körülötte a parkettán, száradó vérnek néztem.

– Látta azt az embert, aki lelőtte?

– Igazából nem. Csak hallottam, ahogy elhajt. A férjem... – Úgy hajtogatta ezt a frázist, mintha segíthetne életben tartani Martelt és a házasságukat.

Sylvester félbeszakította: – Nem kényszeríthetjük, hogy itt álldogáljon, amíg faggatjuk. Egyikünknek telefonálnia kell a rendőrségre.

– Magának kellett volna, még mielőtt kilépett az irodájából.

Ginny, úgy tűnt, azt hiszi, őt hibáztatom. – A férjem nem hagyta. Azt mondta, azzal mindennek vége lenne. – Csüggedt tekintete ide-oda járt, mintha mindenütt a véget látná.

Sylvester a vállához húzta a fejét. Lassan, szelíden bevezette a házba. Én átmentem a szomszédba. Vaskos, vállalatvezető küllemű pasas álldogált az előpázsitján fekete lüszterpulóverben, szerencsétlenül és mérgesen. Elvégre háza volt a Sabado Avenue-n, kijárt volna neki a nyugalmas élet.

– Mit akar?

– A telefonját szeretném használni. Valakit meglőttek.

– Az volt az a zaj?

– Hallotta a lövést?

– Azt hittem, valami kipufogó.

– Az autót látta?

– Láttam, amint elhajt egy fekete Rolls. Vagy lehet, hogy Bentley. Nem, az később volt.

Mindez nem sokat segített. Kértem, hogy mutassa meg a telefonkészüléket. A hátsó ajtón vezetett be a konyhába. Az az űrkorszakbeli konyhatípus volt, amely csupa fém meg kapcsolótábla, s csak azt várja, hogy fellőjék a holdpályára. A pasas ideadta a telefont, és kiment, mint aki hallani sem akar semmi olyasmiről, ami megzavarhatná a lelki békéjét.

Pár perc múlva befutott egy járőrkocsi, nem sokkal később pedig egy Perlberg nevű nyomozó százados. Hamarosan megtaláltuk Martel Bentleyjét is. Nem jutott messzire.

Fényes orra a Sabado Avenue végét lezáró biztonsági fémkorlátnak gyúródott. A korláton túl a laza talaj egy szikla peremhez lejtett, amely a Csendes-óceánra nézett.

A Bentleynek még járt a motorja. Martel álla a kormánykeréken nyugodott. Sárga arcában a holt szempár a kék levegőóceánt kémlelte.

Perlberg és én ismertük egymást, röviden leadtam neki a sztorit az ügyről. Embereivel kutatni kezdett Martel százezer dollárja után, de sem a kocsiban, sem a házban nem volt nyoma sem. A gyilkos, aki hidegre tette Martelt, elvitte a pénzt is.

Ginny most már valamivel jobb formában volt, és Sylvester engedélyezte Perlbergnek, hogy röviden kikérdezze. A doktor és én a nappaliban üldögéltünk velük együtt, és figyelemmel kísértük a kihallgatást. Ginnyt és Martelt egy bíró adta össze Beverly Hillsben, múlt szombaton. Martel még aznap kibérelte ezt a házat, bútorozottan, egy ügynökön keresztül. Ginny nem tudta, ki a tulajdonosa.

Nem, nem tudja, ki lőtte le a férjét. Aludt, amikor történt. Mire leért a földszintre, már mindennek vége volt.

– De a férje még élt akkor – szögezte le Perl- berg. – Mit mondott magának?

– Semmit.

– Valamit csak mondott.

– Csak annyit, hogy ne hívjak ide senkit – felelte Ginny. – Azt mondta, nem komoly a sebe. Csak később jöttem rá, mennyire komoly.

– Körülbelül mikor?

– Nem tudom. Kétségbe voltam esve, és a házban nincsenek órák. Csak ültem, és néztem, hogyan szivárog el az arcából az élet. Nem szólt hozzám. Valahogy annyira... megalázottnak tűnt. Amikor végre ráébredtem, milyen rossz állapotban van, átmentem a szomszédba, és kihívtam dr. Sylvestert. – Biccentett az orvos felé, aki a közelében ült.

– Miért nem helybeli orvost hívott?

– Nem ismerek itt senkit.

– Minket miért nem hívott? – kérdezte Perlberg.

– Nem mertem. A férjem azt mondta, neki akkor vége lenne.

– Hogy érthette ezt?

– Nem tudom, de féltem. Aztán amikor végre telefonáltam, ő elment.

Kezébe temette az arcát. Sylvester megkérte a századost, hogy fejezze be a kihallgatást. Perlberg emberei felvételeket készítettek, forgácsot hasítottak a véráztatta parkettából, és ott hagytak minket Ginnyvel a nagy, visszhangos házban.

Ginny azt mondta, haza akar menni az anyjához. Sylvester közölte vele, hogy az anyja meghalt. A lány mintha fel sem fogta volna.

Felajánlottam, hogy összeszedem a holmiját. Sylvester a nappaliban maradt vele, én pedig felmentem az emeleti hálószobába. Központi eleme, az ágy kör alakú volt, vagy kilenc láb átmérőjű. Sok ilyen extra méretű ágyat láttam újabban, mintha régi isteneknek szentelték volna őket reménykedve oltárként. Nem volt bevetve, az összekuszált lepedők szeretkezésre utaltak.

A bőröndök a beépített szekrény aljában voltak, egy sor üres akasztó alatt. Csak pár éjszakai holmit csomagoltak ki belőlük: Ginny hálóingét, hajkeféjét, fogkeféjét és kenőcseit, Martel pizsamáját és önborotváját. Gyorsan átkutattam Martel bőröndjeit. Legtöbb ruhája új volt és jó minőségű, egyik-másik londoni, Bond Street-i címkével ellátva. Egy francia nyelvű Descartes-kötettől, a *Méditations*-tól eltekintve semmi személyes jellegűt nem találtam, és még ebbe a könyvbe sem volt beleírva a neve.

Később, a Montevista előtti számtalan kertvároson át hajtva megkérdeztem Ginnytől, tudja-e, ki volt a férje. Sylvester nyugtatót adott neki, közöttünk ült, fejét az orvos kinyújtott karján pihentetve. A Martel halála okozta sokk a gyerekesség felé taszította. Hangja kicsit olyan volt, mint az alvajáróé.

– Francis Martel, Párizsból. Maga is tudja.

– Eddig én is azt hittem, Ginny. De éppen ma felmerült egy másik név is. Feliz Cervantes.

– Sosem hallottam ilyen nevű emberről.

– Tappinger professzor egyik *Cercle Frangais* partiján találkozott vele, vagy legalábbis ő ott találkozott magával.

– Mikor? Rengeteg *Cercle Frangais*-partin vettem részt.

– Ez hét évvel ezelőtt volt, szeptemberben. Francis Martel akkor a Cervantes nevet viselte. Mrs. Tappinger azonosította egy fényképről.

– Láthatnám azt a fényképet?

Átváltottam a lassú sávba, és kikotortam a fotót a zakózsebemből. Elvette. Egy darabig csak hallgatott. Tőlünk balra a délutáni forgalom suhant. A vezetők idegesnek rémlettek, mintha elkötötték volna őket a kocsijukkal együtt.

– Tényleg Francis ez, aki itt a falnál áll?

– Szinte biztos vagyok benne. Akkoriban nem ismerte őt?

– Nem. Kellett volna?

– Ő ismerte magát. A szállásadónőjének azt mondta, egy nap majd meggazdagszik, visszajön, és feleségül veszi magát.

– De hát ez nevetséges.

– Nem annyira. Végül is így lett.

Sylvester, aki eddig hallgatott, most rám mordult, hogy fogjam be a szám.

Ginny lecsüggedt fejjel bámulta a képet. – Ha ez tényleg Francis, mit keres Mr. és Mrs. Ketchel társaságában?

– Ismeri Ketcheléket?

– Egyszer találkoztam velük.

– Mikor?

– Hét éve, szeptemberben. Apám vitt el hozzájuk ebédre. Közvetlenül a halála előtt.

Sylvester zord pillantást vetett rám. – Elég ebből, Archer. Nem ez a legjobb időpont robbanóanyagban turkálni.

– Csak most van rá időm. – A lányhoz fordultam: – Nem bánja, ha ezekről a dolgokról beszélgetünk?

– Ha segít, akkor nem. – Halványan elmosolyodott.

– Rendben van. Mi történt azon az ebéden Ketcheléknél?

– Tulajdonképpen semmi. A házikójuk udvarán ettünk valamit. Próbáltam beszélgetésbe elegyedni Mrs. Ketchellel. Ő is a városban született, mondta, de csak ennyi volt bennünk a közös. Gyűlölt engem.

– Miért?

– Mert tetszettem Mr. Ketchelnek. Tenni akart értem valamit, hozzá akart járulni a taníttatásomhoz. – Színtelen volt a hangja.

– Az apja tudott erről?

– Igen. Tulajdonképpen ez volt az ebéd célja. Roy nagyon naiv volt az emberek kizsákmányolását illetően. Azt hitte, kihasználhat egy Ketchel-féle alakot anélkül, hogy az is kihasználná őt.

– Hogyan?

– Roy tartozott neki. Roy rendes ember volt, de akkoriban már szinte mindenkinek tartozott. Nem segíthettem rajta. Semmit sem ért volna, ha beleegyezem Mr. Ketchel tervébe. Mr. Ketchel az a fajta ember, aki mindent elvesz, de semmit sem ad. Roynak is megmondtam.

– Mi lett volna a terv?

– Nem volt egészen világos, de Mr. Ketchel felajánlotta, hogy Európába küld tanulni.

– És az apja beleegyezett ebbe?

– Nem igazán. Csak meg akarta puhítani Mr. Ketchelt. De Mr. Ketchel mindent akart. Ilyenné válnak a férfiak, amikor attól félnek, hogy meg fognak halni.

Meglepett engem ez a lány. Emlékeztetnem kellett magamat, hogy nem lány már, hanem felnőtt nő, egy rövid, tragikus házassággal a háta mögött. És, mint egyre inkább kibontakozott: egy hosszú, tragikus gyermekkorral a háta mögött. A hangja érzékelhetően megváltozott, fiatalosból szinte középkorúba váltott, amikor „Roy”-ként kezdte emlegetni az apját.

– Milyen gyakran találkozott Ketchellel?

– Csak akkor egyszer beszéltem vele. A klubban figyelt fel rám.

– Azt mondta, erre az ebédre közvetlenül az apja halála előtt került sor. Úgy érti, ugyanazon a héten?

– Ugyanazon a napon – mondta ő. – Aznap láttam életben utoljára Royt. Anyám aznap este küldött a keresésére.

– Hová?

– Le a tengerpartra meg a klubba. Az idő egy részében Peter Jamieson is velem volt. Ő ment oda Ketchelék házikójához – én nem akartam –, de nem voltak otthon. Legalábbis nem nyitottak ajtót.

– Úgy gondolja, Ketchel és az apja összevesztek maga miatt?

– Nem tudom. Lehetséges. – Ugyanolyan színtelen hangon folytatta: – Bárcsak orr nélkül vagy fél szemmel születtem volna.

Nem kellett megkérdeznem Ginnytől, hogy érti ezt. Sok lányt ismertem, akikért a férfiak tenni akartak ezt-azt.

– Meggyilkolta Ketchel az apját, Ginny?

– Nem tudom. Anyám akkoriban azt hitte.

Sylvester felnyögött. – Nem értem, miért kell ezt az egészet felbolygatni.

– Azért, mert összefügg a mostani helyzettel, doktor. Maga azért nem akarja meglátni az összefüggést, mert maga is része az okokozati láncnak.

– Nem unja még?

– Kérem. – Ginny arca elfacsarodott, ide-oda kapkodta a fejét. – Ne civakodjanak a fejem fölött. Ők is folyton ezt csinálták.

Mindketten bocsánatot kértünk. Valamivel később halkan megkérdezte tőlem: – Gondolja, hogy Mr. Ketchel gyilkolta meg a férjemet?

– Ő a fő gyanúsított. Nem hiszem, hogy saját kezűleg tette. Valószínűleg felbérelt valakit.

– De miért?

– Most nem akarok belemenni a részletekbe. Hét évvel ezelőtt a maga férje Ketchel társaságában távozott Montevistából. Úgy tűnik, Ketchel Franciaországba küldte tanulni.

– Énhelyettem?

– Ez nem valószínű. De abban biztos vagyok, hogy Ketchel hasznát vette a férjének.

Ezen megütközött. – Francis egyáltalán nem olyan volt.

– Nem szexre céloztam. Azt hiszem, az üzletében vette hasznát Francisnek.

– Miféle üzletben?

– Ketchel a nagybani szerencsejátékban érdekelt. Francis sosem említette a nevét?

– Nem. Soha.

– Vagy a Leo Spillmant, Ketchel valódi nevét?

– Nem.

– Miről beszélgettek maguk Francisszel, Ginny?

– Többnyire költészetről meg filozófiáról. Rengeteget tanultam Francistől.

– Valódi dolgokról sohasem?

Elgyötört hangon mondta: – Miért muszáj a valódi dolgoknak mindig rondáknak és borzalmasoknak lenniük?

Most kezdi átérezni a fájdalmat, gondoltam, annak keserű fájdalmát, hogy özvegyen megy haza egy háromnapos házasság után.

Ideje volt letérnem a gyorsforgalmiról. Már láttam a távolban Montevistát: fái olyanok voltak, mint valami zöld erdő a horizonton. A bekötőút kiegyenesedett a tenger felé.

Francis Martel járt az eszemben, bárki volt is ő. Ezen az úton hajtott végig a Bentleyjével két hónappal ezelőtt, egy hétéves álmot kergetve. Az energia, mely az álmot előidézte, s rövid időre valósággá változtatta, mostanára kifulladt. Még a mellettem ülő lány is ernyedt volt, mint egy játék baba, mintha egy része vele halt volna az álmodozóval. Nem szólt semmit, míg az anyja házához nem értünk.

A bejárati ajtó zárva volt. Ginny úgy fordult el, mint akit visszautasítottak. – Ma van a bridzsnapja. Tudnom kellett volna. – Megkereste a kulcsot a táskájában, és kinyitotta az ajtót.

– Behoznák a bőröndjeimet? Egy kicsit gyengének érzem magam.

– Van oka rá – mondta Sylvester.

– Örülök is, hogy nincs itthon anya. Mit mondhatnék neki?

Sylvester és én egymásra néztünk. Kivettem a bőröndöket a csomagtartómból, és bevittem őket a hallba. Ginny kiszólt a nappaliból:

– Mi történt ezzel a telefonnal?

– Egy kis baj volt itt tegnap éjjel – mondtam.

Kihajolt az ajtón. – Baj?

Sylvester odament hozzá, és a vállára tette a kezét. – Sajnálom, hogy ezt kell mondanom magának, Ginny. Az édesanyját tegnap éjjel agyonlőtték.

Lecsúszott az orvos kezei közül a padlóra. Bőre szürke lett, a szeme indigókék, de nem ájult el. Csak ült ott, háttal a falnak.

– Marietta meghalt?

– Sajnos igen, Ginny.

Leguggoltam melléje. – Maga tudja, ki lőtte agyon az édesanyját?

Olyan erősen rázta a fejét, hogy haja mint valami szőke ernyő hullott az arca elé.

– Az anyja tegnap este nagyon zaklatott volt. Mondtak neki valamit, maga vagy Martel?

– Csak elbúcsúztunk. – Felszisszent, a szó véglegességét hallva. – Ennyi volt az egész, illetve még annyi, hogy ő nem akarta, hogy elmenjek. Azt mondta, majd másképpen szerez pénzt.

– Hogy értette ezt?

– Nyilván azt hitte, a pénzéért mentem hozzá Francishez. Semmit sem értett.

– Mielőtt meghalt volna, azt mondta, a kis lovag lőtte le. Ki lehet az a kis lovag?

– Talán Francis. De ő egész idő alatt velem volt. – Feje nagy puffanással bukott hátra a falnak. – Fogalmam sincs, mire gondolhatott.

– Hagyja már békén – mondta Sylvester. – Ezt mint a család barátja és mint orvos is kérem.

Igaza volt. Pokolbéli ördögnek éreztem magam, ahogy ott guggoltam a lány mellett. Felálltam, és talpra segítettem Ginnyt is. – Oltalomra szorul. Vele marad, doktor?

– Nem tehetem. Legalább egy tucat páciens vár rám. – A karórájára pillantott. – Maga itt maradhatna vele. Én majd hívok taxit.

– Dolgom van a városban. – Ginnyhez fordultam. – El tudná viselni Peter társaságát?

– Azt hiszem – mondta lecsüggő fejjel –, de csak ha senkivel sem kell többé beszélgetnem.

Otthon találtam Petert, és elmagyaráztam neki a helyzetet. Azt mondta, tud bánni a puskával – az agyaggalamb-lövészet az egyik kedvenc sportja –, és szívesen áll őrt.

Megtöltötte és magával hozta a vadászpuskáját, katonás tartásban. Martel halálának híre mintha felvidította volna.

Ginny csendesen köszöntötte a hallban. – Rendes tőled, Peter. De nem beszélünk semmiről. Jól van?

– Jól hát. Sajnálom a történteket.

Kezet ráztak, mint fivér és nővér. De én láttam, amint Peter szeme birtokba veszi a lány sérült szépségét. Ekkor döbbentem csak rá, hogy Peter szemszögéből nézve az ügy lezárult. Elsiettem, mielőtt ez őbenne is tudatosult volna.

24. FEJEZET

Lassan hajtottam fel a hágóúton, a legrövidebb útvonalon, amely Montevistát a várossal, Pacific Pointtal összeköti. Sylvester egyre csak nézegetett vissza a völgybe, ahol Ginnyt hagytuk. A háztetők félig elmerültek a fák koronái között, mint uszadékok az örvénylő zöld ár tetején.

– Nem kórházban lenne a helye, vagy legalábbis nem kellene mellé egy ápolónő? – kérdeztem.

– Majd később intézkedem, ha rendet tettem a klinikán.

– Gondolja, hogy kibírja?

Nem siette el a választ. – Kemény lány az. Persze, pokoli balszerencséje volt, ami igen rossz ítélőképességgel párosult. Peterhez kellett volna hozzámennie, ahogy eredetileg tervezték. Vele legalább biztonságban lett volna. De talán még nem késő.

– Lehet. Úgy látom, maga kedveli a lányt.

– Amennyire csak merem, igen.

– Mit jelentsen ez, doktor?

– Azt, amit jelent. Szép gyermek, és bízik bennem. A maga szájából minden vádnak hangzik.

– Nem hiszem.

– Figyeljen csak néha magára. Majd meglátja.

– Lehet, hogy igaza van. – Azt akartam, hogy beszéljen. Kis idő múlva így szóltam: – Maga ismerte Roy Fablont. Az a fajta férfi volt, aki képes a lányát is felhasználni, hogy a kártyaadósságát törleszthesse?

– Miért tőlem kérdi?

– Ginny mintha igennel válaszolt volna erre.

– Én nem ezt vettem ki a beszélgetésből. Roy a legrosszabb esetben arra használta, vagy próbálta használni őt, hogy meglágyítsa Spillman szívét. Magának fogalma sincs, mennyire el tud keseredni

az ember, ha egy Spillman-féle gorilla szorongatja a... – Elharapta a mondat végét. – Én már csak tudom.

– Mindabból, amit mond, igenlő válasz következik. Fablon tehát az a fajta férfi volt, aki megpróbálhatja felhasználni a lányát.

– Lehet, hogy eljátszott a gondolattal. De sohasem vitte volna végig.

– Hát, nem is vitte. Nem nyílt rá lehetősége. Tegyük fel, hogy ajánlatot tett Spillmannek, aztán visszavonta. Egy Spillman-féle vérmes ürge könnyen meg is ölhette ezért.

– A másik verzió éppígy lehetséges – mondta Sylvester. – Sőt még inkább, ha az ember ismeri a háttérhelyzetet. Ha egy Roy-féle férfi ilyen erkölcsi satuba szorul, könnyen végezhet magával. És így is történt. Ma reggel rákérdeztem dr. Willsnél – tudja, ő volt a helyettes halottkém, aki Royt felboncolta. Döntő bizonyítékot, *vegyi* bizonyítékot talált arra vonatkozólag, hogy Roy az óceánba fojtotta magát.

– Vagy fojtották.

– Persze, vannak vízbe fojtásos esetek is – mondta Sylvester. – De olyanról, amit egy beteg ember követett el, éjnek idején, a tengerben, én még nem hallottam.

– Spillman abban a helyzetben volt, és van ma is, hogy könnyen megrendelhet effélét.

– Nem volt rá indoka.

– Épp az előbb vitattuk meg a lehetséges indokokat. De még nyilvánvalóbb indok, hogy Fablon harmincezer dollárral tartozott neki, amit nem tudott törleszteni. Spillman az ilyesmit nem veszi fél vállról. Maga a tanú rá.

Sylvester idegesen mocorgott az ülésen. – Marietta tett bogarat a fülébe. Neki ment el teljesen az esze, ha Spillmanről volt szó.

– Magának is beszélt erről mostanában?

– Tegnap ebédnél, amikor maga ránk tört.

– Úgy látszik, komolyan vette, különben nem kérdezett volna rá dr. Willsnél.

– Kérdezzen csak rá maga is. Ugyanazt fogja hallani.

Felértünk az alacsony hágó tetejére. Balra a lejtős mezőn egy kivénhedt, aranysárga mén bóklászott a napfényben, fehér sörénnyel, mint valami túlélő.

Megigazítottam a szélvédő ellenzőjét, hogy ne süssön a szemembe a nap, és gurulni kezdtünk le a dombról. Odalenn olyan volt a város, mint egy ügyes gyerek építette labirintus: egyszerre bonyolult és hevenyészett. Túl rajta a tenger változékony, kék misztériuma terült el.

Kitettem Sylvestert a klinikájánál, és átmentem az utca túloldalára, az Irgalmas Kórházhoz. A helyettes halottkém irodája és laboratóriuma az alagsorban volt, a kórházi hullakamra mellett.

Dr. Wills alacsony, sovány emberke volt, megszállott tudós küllemét acélkeretes pápaszem fokozta. Úgy mozgott, mintha a kezei, az ujjai, még a szeme és a szája is mind-mind csupa műszer volna, hasznos, de nem eleven, s az igazi dr. Wills ott ülne elrejtőzve a koponyájában, és ezek külső műveleteit irányítaná.

Meg se rezzent, amikor közöltem vele, hogy újabb gyilkosság történt.

– Hogy szaporodnak. – Mindössze ennyit mondott.

– Felboncolta Mrs. Fablont?

– Csak részlegesen. Többre nem volt szükség. A golyó átmetszette az aortát, s azzal kész is. – Egy belső ajtó felé intett.

– Milyen golyó volt?

– 38-asnak néztem. Eléggé ép állapotban tudtam kivenni, úgyhogy könnyű lesz összevetni, ha valaha is megtaláljuk a fegyvert.

– Láthatnám?

– Már továbbítottam Olsen felügyelőnek.

– Mondja meg neki, hogy össze kellene vetni azzal a golyóval, amely Martel halálát okozta.

Wills csúfondárosan rám pillantott. – Miért nem mondja meg neki maga?

– Pofásabb lesz, ha magától hallja. Továbbá újra elő kellene szedni a Roy Fablon-ügyet.

– Ebben nem értünk egyet – mondta határozottan Wills. – Egy vagy akár két mostani gyilkosság mit sem változtat egy múltbeli öngyilkosságon.

– Biztos benne, hogy öngyilkosság volt?

– Teljesen. Ma délelőtt történetesen újból átnéztem a feljegyzéseimet. Nem kétséges, hogy Fablon öngyilkosságot követett el, vízbe fojtotta magát. A külsérelmi nyomok majdnem bizonyosan a halál beállta után keletkeztek. Halál okozására amúgy sem lettek volna alkalmasak.

– Úgy hallom, tele volt zúzódásokkal.

– A vízi hullákra jellemző ez errefelé. De az öngyilkosság ténye kétségbevonhatatlan. A fizikai bizonyítékokon kívül fenyegetőzött is öngyilkossággal a felesége meg a lánya jelenlétében.

– Igen, hallottam róla.

A gondolat, a Sylvesterrel és Ginnyvel folytatott beszélgetések után, lehangoló volt. A jelen nem változtathatja meg a múltat, ahogy Wills mondta, de fájdalmasan tudatára ébresztheti az embert a múlt rejtélyeinek és jelentéseinek.

Wills félreértette a hallgatásomat. – Ha nekem nem hisz, utánanézhet a halottszemle jegyzőkönyvében.

– Én elhiszem, hogy pontos beszámolóval szolgált, doktor úr. Az öngyilkossággal való fenyegetőzésről ki tanúskodott?

– Fablon felesége. Azt pedig nem lehet kétségbe vonni.

– Mindent kétségbe lehet vonni, ami emberi.

– A Mariettával folytatott tegnap esti beszélgetésem kétértelműségei még mindig az agyamban lötyögtek. – Úgy tudom, a halottszemlét megelőzően azt állította, hogy a férjét meggyilkolták.

– Lehetséges. A fizikai bizonyítékok azonban meggyőzték az ellenkezőjéről. A halottszemlén határozottan az öngyilkosság mellett foglalt állást.

– Mik voltak ezek a fizikai bizonyítékok?

– A szívből vett vér vegyi összetétele. Minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy Fablon megfulladt.

– Le is üthették, és belefojthatták a kádba. Történt már ilyesmi.

– Ebben az esetben nem. – Dr. Wills folyékonyan, gyorsan válaszolt, akár egy hibátlanul programozott komputer. – A bal kamra kloridtartalma több mint huszonöt százalékkal fölötte volt az átlagosnak. Erősen megnövekedett a jobb kamráéhoz viszonyított magnéziumtartalma is. Ez a két mutató együttvéve azt bizonyítja, hogy Fablon tengervízbe fulladt.

– És afelől nem merült fel kétely, hogy a tetem valóban Fabloné-e?

– Egyáltalán nem. A felesége azonosította, a jelenlétemben. – Wills megigazította szemüvegét, és úgy nézett át rajta, mint egy diagnoszta, aki azt gyanítja, hogy rögeszmében szenvedek.

– Őszintén szólva azt hiszem, hibát követ el, amikor mindenáron össze akarja kötni azt, ami vele történt, ezzel. – Megint a falon túlra bökött, ahol Marietta feküdt a hűtőfiókban.

Lehet, hogy maradnom kellett volna még, és tovább vitáznom Willsszel. Becsületes ember volt. De a hely és alagsori hidege kimerített. A betonfalak és a magasan levő, kicsi ablakok cellához tették hasonlatossá egy ómódi börtönben.

Menekültem. Mielőtt a kórházat elhagytam volna, kerestem egy telefonfülkét, és távolsági beszélgetést kértem a Los Angeles-i Állami Főiskola professzorával, Allan Boschsal. Az irodájában volt, maga vette fel a telefont.

– Lew Archer vagyok. Nem ismeri a nevemet...

Közbevágott: – Ellenkezőleg, Mr. Archer, épp az elmúlt órában hallottam az ön nevét.

– Ezek szerint jelentkezett magánál Tappinger.

– Az imént ment el. Tőlem telhetően részletes beszámolót adtam neki Pedro Domingóról.

– Pedro Domingóról?

– Ezt a nevet használta Cervantes, amikor a diákom volt. Szerintem ez volt egyébként az igazi neve, azt pedig biztosan tudom, hogy Panamában született. Ezek voltak a lényegi kérdések, ugye?

– Vannak mások is. Ha személyesen beszélhetnék magával...

Szapora, fiatalos hangja újból félbeszakított.

– Most teljesen be vagyok táblázva... Tappinger professzor látogatása eléggé felborította a programomat. Talán inkább hallgassa meg a tényeket tőle, s ha utána még felmerül valami, akkor szóljon, jó?

– Rendben van. Addig is van itt valami, amiről tudnia kell, professzor úr. Hajdani diákját agyonlőtték ma délután Brentwoodban.

– Pedrót agyonlőtték?

– Igen, meggyilkolták. Ami azt jelenti, hogy a személyazonossága most már több elvi kérdésnél. Javaslom, hogy hívja fel Perlberg századost a gyilkossági csoportnál.

– Alighanem igaza van – mondta lassan, és letette a kagylót.

Felhívtam a hollywoodi üzenetközvetítő szolgálatomat. Ralph Christman keresett Washingtonból, és lediktált egy üzenetet. A kezelő beolvasta:

„Plimsoll ezredes úgy véli, a fényképen látható bajuszos pincér azonos egy Domingo nevű, dél- vagy közép-amerikai diplomatával. Érdeklődjek-e a nagykövetségeken?”

Megkértem a telefonkezelőt, hogy hívja fel a nevemben Christmant, és mondja meg neki, hogy próbálkozzék a követségeken, különösen a panamain.

Kezdett összeérni múlt és jelen. Egy pillanatra klausztrofóbia fogott el a fülkében, mintha két összehajló fal közé szorultam volna.

25. FEJEZET

A Sekjar, Kitty leánykori neve nem szerepelt a telefonkönyvben. Elmentem a közkönyvtárba, és megnéztem a városi lakcímjegyzékben. Találtam egy bizonyos Mrs. Maria Sekjart: kórházi alkalmazott, lakik Juniper Street 137. A szegényes kis utca a rendező pályaudvarra rúgott ki. Az első ember, aki szembejött velem a Juniper Street járdaként szolgáló földútján, a Ward Rasmussen nevű fiatal rendőr volt.

Kiszálltam a kocsiból, és odakiáltottam neki. Kicsit csalódottnak tűnt, amiért ott lát. Van ez így néha, amikor nyomot követ az ember, s egy másik keresztezi az útját.

– Megtaláltam Kitty anyját – mondta. – Elmentem a középiskolába, és felkutattam a lányok tanácsadóját, aki emlékezett is Kittyre.

– Okos húzás.

– Azt éppen nem mondanám. – De azért látszott rajta egy kis józan önelégültség. – Az anyjával viszont nem volt szerencsém. Magának talán többet elárul majd. De azt hiszem, úgy gondolja, hogy a lánya komoly bajban van. A tanácsadó szerint egyfolytában bajban van, tinédzserkora óta.

– Fiúk?

– Mi más?

Témát váltottam. – A bankba volt alkalma beugrani, Ward?

– Igen, ott több szerencsével jártam. – Elővette a zsebéből és felütötte a jegyzetfüzetét. – Mrs. Fablon rendszeres jövedelmet húzott attól a panamai banktól, az Új-Granadától. Havonta utaltak neki, egészen idén februárig, akkor elapadt.

– Mennyit?

– Havi egy ezrest. Hat vagy hét éven keresztül. Az nagyjából nyolcvanezret tesz ki.

– Az eredetére nézve volt valami nyom?

– A helyiek szerint semmi. Valamilyen számozott számláról jöhetett. Emberi kéz nem is ért az egész tranzakcióhoz.

– Aztán elapadt.

– Így van. Maga hogy magyarázza ezt, Mr. Archer?

– Nem szeretnék elhamarkodott következtetéseket levonni.

– Persze, megértem. De lehet, hogy alvilági pénz volt. Emlékszik, reggelinél ennek is felmerült a lehetősége.

– Szinte biztosra veszem, hogy az volt. De pokolian nehéz lesz bebizonyítani.

– Tudom. Beszéltem a devizás emberrel ott a Nationalben. A panamai bankok olyanok, mint a svájciak. Nem kötelesek felfedni betétjeik eredetét, ami persze vonzó a maffia számára. Mit gondol, mit tehetnénk az ügyben?

Szerettem volna mielőbb beszélni Mrs. Sekjarral, ezért így feleltem: – Először is meg kellene változtatnunk a törvényt. Megvár a kocsimban?

Beszállt. Elgyalogoltam a Sekjar-házhoz. Kis favázas épület volt, úgy nézett ki, mint amiről az elhaladó vonatok a festék nagyját már rég lerázták.

Bekopogtam a rozsdás szúnyoghálós ajtón. Feketére festett hajú nő jelent meg mögötte. Nagy volt és súlyos, ötven körüli, bár a festett haj öregített rajta valamennyit. Mutatós, de nem olyan mutatós, mint a lánya. A késő délutáni napvilágnál irizált a fején az olcsó festék.

– Mit akar?

– Beszélni szeretnék magával...

– Kittyről, már megint?

– Többé-kevésbé.

– Nem tudok én őróla semmit. Ezt mondtam a többieknek is, és ezt mondom magának is. Egész életemben gürcöltem, hogy egyről a kettőre jussak ebben a városban. – Felszegte az állát. – Nem volt könnyű, és Kitty sem segített. Semmi köze már neki énhozzám.

– De a maga lánya, nem?

– Egen, az. – Érdes volt a hangja. – Bár nem úgy viselkedik. Nem felelek azért, amit csinál. Azelőtt véresre vertem, mégse használt. Vad volt és fékezhetetlen, kigúnyolta az Úr tanítását.

– Felnézett a rozsdás hálón keresztül. Az ő szeme is lázongó volt.

– Bemehetnék, Mrs. Sekjar? Archer a nevem, magánnyomozó vagyok. – Arca rezzenéstelen maradt, sietve folytattam hát: – Nekem semmi bajom a lányával, csak meg akarom találni. Lehet, hogy információval szolgálhatna egy gyilkosságról.

– Gyilkosság? – Megdöbbent. – Gyilkosságot az a másik nem említett. Ez tisztességes otthon itten, mister – mondta a szegények feszült, bizonytalan ragaszkodásával a látszathoz. – Amióta Kitty itt hagyott, ez az első eset, hogy rendőr jön az ajtómhoz. – Fel is, le is végigpillantott az utcán, mintha a szomszédai leselkednének rá. – Nem bánom, kerüljön beljebb.

Kiakasztotta és kitárta előttem a szúnyoghálós ajtót. A nappalija kicsi volt és kopottas. Volt benne egy nyugágy, két szék, egy kifakult rongyszőnyeg, meg egy tévékészülék, amelyben a nappali folytatásos műsor éppen azt dünnyögte, hogy az élet nem fáklyásmenet.

Mrs. Sekjar kikapcsolta. A készülék tetején volt egy jókora Biblia, meg egy olyan üveggömb, amelyben hóvihart lehet felrázni. A falakon levő képek mind vallási tárgyúak voltak, és olyan sok volt belőlük, hogy szinte végvárnak tetszettek a világgal szemben.

Leültem a nyugágyra. Halványan, de kivehetően érződött belőle Kitty illata. Furán hatott ebben a környezetben a parfümszag. Nem a szentség szaga volt.

– Kitty itt járt tegnap este, ugye?

Mrs. Sekjar megállt mellettem, bólintott. – A kerítésen át jött, a sínek felől. Nem zavarhattam el. Nagyon meg volt ijedve.

– Mondta, hogy mitől?

– Az életmódja. Az sújtott le rá. A férfiak, akikkel közösködik, csavargók meg gengszterek... – Köpött egy szárazat. – Erről nem beszélünk.

– Pedig kellene, Mrs. Sekjar. Mondott magának valamit Kitty tegnap este?

– Nem sokat. Inkább csak sírt. Már azt hittem, visszakaptam a gyerekemet. Itt maradt egész éjszakára. De reggel már éppolyan megátalkodott volt, mint mindig.

– Nem annyira megátalkodott ő.

– Az elején még talán nem volt az. Rendes kislány volt, amikor még az apja is velünk élt. Csak aztán Sekjar megbetegedett, és a megyei kórházban töltötte az utolsó két esztendejét. Utána Kitty olyan kemény lett, mint a vasszög. Engem okolt, meg a többi felnőttet, amiért az apját betettük a megyei kórházba. Mintha lett volna más választásom.

Tizenhat évesen a két hüvelykujja körmével esett neki a szememnek. Tövig lenyírtam őket. Ha nem vagyok erősebb nála, hát megvakít. Aztán már semmire se mentem vele. Állandóan a fiúk után koslatott. Próbáltam leállítani. Tudom én jól, mi annak a vége, ha állandóan fiúk után koslat az ember gyereke. Akkor meg fogta magát, és csak azért is hozzáment az első férfihoz, aki megkérte. – Meregette a szemét dühödt emlékei közt. – Csak nem Harry Hendricks halt meg?

– Nem, de ő is megsérült.

– Hallottam a kórházban. Merthogy segédápolónő vagyok – magyarázta büszkén. – Hát kit gyilkoltak meg?

– Egy Marietta Fablon nevű asszonyt és egy férfit, aki Francis Martelnak mondta magát.

– Egyikről se hallottam.

Megmutattam neki Martel képét, Kittyvel és Leo Spillmannel az előtérben. Felrobbant:

– Ő az! Ez az az ember, aki elvette a törvényes férjurától. – Spillman fejére bökött a mutatóujjával. – Legszívesebben megölném

ezt az embert azért, amit a lányommal tett. Fogta és besározta. Az meg csak ült itt, keresztbe vetett lábbal, és vigyorgott, mint a macska.

– Ismeri Leo Spillmant?

– Nem így hívták.

– Ketchelnek?

– Egen. A lányom idehozta a házamba, hat vagy hét esztendeje. Azt mondta, az az ember tenni szeretne értem valamit. Az ő fajtája mindig tenni szeretne valamit az emberért, aztán mire észreveszi magát, már a tulajdona is lett. Ahogy Kitty is a tulajdona lett. Azt mondta, van neki egy lakása L. A.-ben, oda beköltözhetnék ingyen és bérmentve, és a kórházban se kéne tovább dolgoznom. Megmondtam neki, hogy inkább dolgozom, mint hogy az ő pénzét elvegyem. Akkor elmentek. Nem is láttam többet a lányomat tegnap estig.

– Tudja, hol laknak?

– Azelőtt Las Vegasban laktak. Kitty onnan küldött egy-két karácsonyi lapot. Hogy most hol élnek, azt nem tudom. Évek óta nem kaptam postát a lányomtól. Tegnap este megkérdeztem tőle, hol él, de nem akarta megmondani.

– Szóval sejtelme sincs róla, hol keressem?

– Nincs bizony. Ha lenne, se árulnám el. Nem segítek magának dutyiba vágni a lányomat.

– Én nem akarom börtönbe csukatni őt. Csak információt szeretnék...

– Engem nem csap be, mister. A jövedelmi adó végett keresik őket, nem igaz?

– Ezt meg ki mondta?

– Egy kormányzati ember. Ott ücsörgött, ahol maga, két hete sincs. Azt mondta, szívességet tennék a lányomnak, ha rábeszélném, hogy álljon elő, s ő meg én még százalékot is kaphatnánk a pénzből, mivel nem hites ura az illető. Én meg azt mondtam erre, hogy júdáspénz az. Szép kis anya volnék, mondtam, ha kiteregetném az újságokban a lányom szennyesét, hát nem igaz? Ő meg erre, hogy

állampolgári kötelességem. Csakhogy kötelesség van ilyen is meg olyan is, feleltem neki.

– Kittynek említette ezt?

– Ma reggel próbáltam. Na, akkor ment el. Sohasem jöttünk mi ki egymással. De attól még nem kell beköpnöm a kormánynak. Megmondtam annak a másiknak is, és megmondom magának is. Nem tudom, hol van a lányom, de ha tudnám, akkor sem árulnám el.

Csak ült ott, és dacosan szuszogott. Vonatfütty harsant Los Angeles felől. Hosszú tehervonat volt, lassan járt. Valamiért a kormányzatot juttatta eszembe.

Még mielőtt abbahagyta volna az edények csörömpöltetését a konyhában, búcsút vettem Mrs. Sekjartól, és távoztam. Wardot kitettem az apja házánál, amely épp csak egy fokkal volt jobb Mrs. Sekjarénál, és azt tanácsoltam neki, aludjon egy jót. Azután kihajtottam a Nemzetközi Repülőtérre, és retúrjegyet váltottam Las Vegasba.

26. FEJEZET

Még világos volt, a nap pásztázó reflektorként villogott a tenger mentén, amikor a gép felszállt Las Vegas felé. Elrepültünk a naptól, és váratlan, bíborvörös alkonyaiban ereszkedtünk le.

Taxival mentem be a Fremont Streetre. Nyüzsgő neonreklámjai fényében a szűk égen fakón pironkodott csak pár csillag. A Skorpió Klub az egyik legnagyobb kaszinó volt az utcában, kétszintes épületén háromszintes villanyskorpió csapkodott a farkával.

Odabent a rulettautomatáknál állókat mintha ugyanilyen szerkezet mozgatta volna. Bal kezükkel a negyeddollárosokat és az egydollárosokat nyomkodták be, jobb kezükkel meg a kart rángatták, mint megannyi futószalagmunkás a pénzgyárban. Voltak ott tompa tekintetű fiúk, olyan fiatalok, hogy még nem is kellett borotválkozniuk, és asszonyok munkáskesztyűvel a kart működtető kezükön, némelyik olyan öreg és fáradt, az automatának kellett dőlnie, hogy talpon maradjon. Keményen meg kell dolgozni a pénzgyárban.

Átverekedtem magam a kora esti tömegen, el a huszonegyes- és rulettasztalok mellett, és megkerestem a teremfőnököt, aki éppen a kockaasztalt figyelte a nagy szoba végében. Mondtam neki, hogy a nagyfőnökkel akarok beszélni.

– Én vagyok a főnök.

– Ne nevettessen.

Tekintete a plafonra siklott. – Ha Mr. Da visszel akar beszélni, nagyon jó oka kell hogy legyen rá. Mi az?

– Majd neki megmondom.

– Mondja meg nekem.

– Lehet, hogy Mr. Davis nem szeretné.

Pillantása visszavándorolt az arcomra. Éreztem, hogy máris utál. – Ha Mr. Davisszel akar találkozni, tudnom kell, milyen ügyben keresi.

Megmondtam neki a nevemet és a foglalkozásomat, s azt, hogy két gyilkosság ügyében nyomozok.

Semmit sem változott az arckifejezése. – És úgy gondolja, Mr. Davis a segítségére lehet?

– Ezt szeretném megkérdezni tőle.

– Várjon itt.

Eltűnt egy függöny mögött. Hallottam, hogy lépcsőn megy felfelé. Megálltam az egyik zöld asztalnál, és néztem egy hátul mélyen kivágott ruhájú lányt, amint hányta-vetette magát meg a kockákat. Ez volt a kreatív része a pénzgyárnak, ahol az ember meg is fogdoshatta a kockákat, beszélhetett hozzájuk.

– Szeretnek ezek engem, szeretnek – mondogatta.

Kellemes külsejű, kulturált hangú lány volt, Ginnyre emlékeztetett. A férfi, aki mellette állt, és pénzt adogatott neki, sűrű fekete barkót és cowboyszerelést viselt, magas sarkú bőrcsizmával. Amikor a lány nyert, vaquero-műkurjantást hallatott, s a keze egyre lejjebb csúszott a lány hátán.

Lejött a lépcsőn a teremfőnök, és hüvelykjével rám bökött a függöny szegélye mellől. Követtem. Másik ember toronylott fel a függöny mögött, és végigtapogatott, van-e nálam lőfegyver. Apró feje mintha tévedésből került volna masszív válla és nyaka fölé.

– Mehet. – S azzal jött utánam.

Mr. Davis a lépcső tetején várt. Mosolygós ember volt, képlékeny politikusarccal és rengeteg hullámos, ősz hajjal. Hajszálcsíkos szürke öltönyt viselt ferde zsebekkel és redőzött vállakkal, akcióra készen. Mr. Davis vajmi kevés akcióban vehetett részt mostanában. Még ruhájának kitűnő szabása sem tudta megkeményíteni vagy elrejteni hatalmas, lágy tojásként domborodó hasát.

– Mr. Archer?

– Mr. Davis…

Nem nyújtott kezet, és én ezt egyáltalán nem bántam. Utálok kezet fogni olyan férfiakkal, akik köves gyűrűket hordanak.

– Miben lehetek szolgálatára, Mr. Archer?

– Adjon pár percet az idejéből. Talán kölcsönösen szolgálatára lehetünk egymásnak.

Kétkedve nézte egyszerű, régi kaliforniai öltönyömet, suvickolásra szoruló cipőmet. – Aligha. Gyilkosságot említett odalenn. Valaki, akit ismerek?

– Alighanem. Francis Martel.

Nem reagált a névre. Megmutattam neki a képet. Erre reagált. Kikapta a kezemből, beterelt az irodájába, és becsukta az ajtót.

– Ezt meg hol szerezte?

– Montevistában.

– Leo ott volt?

– Mostanában nem. Ez régebbi felvétel.

Odavitte az asztalához, hogy jobban szemügyre vegye a fénynél. – Igen, tényleg régebbi. Leo sose lesz többé ilyen fiatal. De Kitty se. – Örömét lelte ebben a tényben, mintha ő viszont igenis megfiatalodna tőle. – Ki ez a fazon a tálcával?

– Reméltem, hogy maga meg tudja mondani.

Felpillantott. – Csak nem Cervantes?

– Feliz Cervantes, alias Francis Martel. – Alias Pedro Domingo. – Agyonlőtték tegnap a brentwoodi Sabado Avenue-n.

Davis szeme kifejezéstelenné vált. Észrevettem, hogy időről időre ez történik vele. Felvillan benne valami érdeklődés vagy kíváncsiság, netán rosszindulat, aztán visszahanyatlik a kifejezéstelenségbe.

– Akar mesélni nekem erről a lövöldözésről? – kérdezte.

– Nem különösebben, de azért mesélek. – Röviden beszámoltam Martel haláláról s a hozzá vezető körülményekről. – A többit a kora reggeli lapokban olvashatja majd.

– És a gyilkos megszerezte a pénzt, erről van szó?

– Nyilvánvalóan. Kinek a pénze volt?

– Fogalmam sincs – vakkantotta.

Felállt, és tőlem távolodva végigment a hosszú irodán, a sivatagi fotófreskókat nézegetve a falakon. Léptei zajtalanok voltak a sivatagszínű szőnyegen. Volt valami nőies a mozgásában, s volt benne valami kifejezetten baljós is, mintha roppant hasa halállal lenne viselős.

– Csak nem a maga pénze volt, Mr. Davis?

Megpördült, és ordításra tátotta a száját, de nem jött ki hang rajta. Hangtalanul indult felém, egy kis oldalazó tánclépést téve, amikor a patkó alakú íróasztalhoz ért.

– Nem – súgta bele az arcomba. – Nem az én pénzem volt, és semmi közöm a pasas kinyírásához. – Elmosolyodott, és úgy bökött oldalba, mint aki viccet készül mesélni, de semmi derű nem volt a mosolyában. – Egyáltalán nem értem, miért jött ide hozzám ezzel a műsorral.

– Maga Leo társa, nem?

– Az volnék?

– Cervantes meg az ő fiúja volt.

– Hogy érti azt, hogy a fiúja? – Davis megint oldalba bökött. Redőzött vállai nyíltak-csukódtak a mozdulattól: obszcén látvány volt.

– Azt reméltem, maga majd elmondja nekem, Mr. Davis.

– Hát akkor csalódni fog. Életemben egyszer láttam Cervantest, tavaly, amikor idejött Leoval. Nem tudom, mi volt köztük a megállapodás. Én törvénytisztelő üzletember vagyok, törvényes üzlettel foglalkozom, és mellesleg Leo nem a társam. Semmi írásos nyoma nincs annak, hogy bármilyen részben is birtokolná ezt a kaszinót. Nekem pedig egy porcikám sem kívánja őt.

Merész kijelentés volt. Davis nem tűnt különösebben merész embernek. Megfordult a fejemben, hogy netán Leo Spillman sincs már az élők sorában.

– Hol találom Leot?

– Fogalmam sincs.

– Maga pénzt küldözget neki, nem?

- Ő kellene hogy pénzt küldözgessen nekem.

– Miért?

– Túl sokat kérdezősködik. Tűnjön el, mielőtt fölidegesít.

– Inkább maradnék még. Segítségre van szükségem egy kis jövedelmiadó-problémával. Nem az én problémám. Leoé. Meg talán a magáé.

Davis sóhajtva dőlt neki a falnak. – Miért nem mondta mindjárt, hogy az adóhivataltól jött?

– Mert nem onnan jöttem.

– Akkor az előbb hamis színben tüntette föl magát.

– Egy frászt. Attól, hogy jövedelmi adóról beszél az ember, még nem kell szövetségi hivatalnoknak lennie.

– Az én szememben igen. Nem törhet be az irodámba úgy, hogy szövetségi ügynöknek állítja be magát.

Tisztában volt vele, hogy nem ez történt, de kellett neki egy pont, ahová a haragját fókuszálhatja. Önmagában, úgy tűnt, nincs állandó fókuszpontja. Ismertem efféle kirakatembereket Las Vegasban meg Renóban: kocsmai jópofáskodókat, akik rég elvesztették a jókedvüket, hivatásos mosolygókat, akik fokozatosan ráébredtek, hogy a halálnak falaznak, s már a tulajdonává is váltak.

– A szövetségiek keresik Leót. Gondolom, tudja – mondtam.

– Gondolom, igen.

– Miért nem találják? Meghalt?

– Jó is lenne. – Kuncogott.

– Maga lövette le Cervantest?

– Én? Én törvénytisztelő üzletember vagyok.

– Ezt már említette. De a kérdésemre ez nem válasz.

– Rossz volt a kérdés.

– Megpróbálok jobbat fogalmazni – olyan feltételesfélét, amilyet a szakértőktől szoktak kérdezni a bíróságon.

– Csakhogy én nem vagyok szakértő, és ez itt nem a bíróság.

– Hátha oda kerül egyszer, gyakoroljon. – Meg se rezzent a tűszúrásra, ami azt jelentette, hogy a fájdalom mélyebben fészkel benne. – Mennyi fekete pénzt pumpált ki Leo a könyvelőségükről?

Rezzenéstelen arccal felelt: – Én erről semmit sem tudok.

– Hát persze hogy nem. Hiszen maga törvénytisztelő polgár.

– Vigyázzon a nyelvére – mondta. – Annyit tűrtem már magától, amennyit senki emberfiától nem szoktam.

– Leo engedményeket adott a nagy összegeket veszítőknek, és Cervantesszel szedette be és tároltatta a készpénzt?

Davis gondosan végigmért. Szeme kifejezéstelen volt, de nyugtalan. – Olyan kérdéseket tesz fel, amelyek magukban foglalják a választ. Énrám nincs is szüksége.

– Szükségünk van egymásra – mondtam. – Én Leo Spillmant akarom, maga pedig a pénzt, amit kicsalt az üzletből.

– Ha arról az L. A.-be ment pénzről beszél, annak már lába kelt. Nem lehet visszaszerezni. Különben is aprópénz volt. A könyvelőségünk naponta többet kezel az év minden egyes napján.

– Akkor tehát magának nincs gondja.

– Olyan, amit maga megoldhatna, nincs.

Davis újból megjárta a szoba hosszát oda-vissza. Vigyázva, szinte nőiesen lopakodva mozgott, mintha a sivatagszínű iroda tényleg sivatag volna, és csörgőkígyók rejtőzhetnének a szőnyeg alatt.

– Ha netán megtalálja Leót – mondta –, engem is tudathatna róla. Hajlandó vagyok fizetni az információért. Legyen öt rongy, de csak ha exkluzív.

– Nem besúgónak akarok elszerződni.

– Valóban? – Megint alaposan szemügyre vette az öltönyömet. – Azért az ajánlat áll, cimbora.

Kitárta előttem az ajtót. A széles vállú, tűfejű ember odakinn várt, hogy lekísérjen. A lány, aki Ginnyre emlékeztetett, most is az egyik kockaasztalnál volt, de más kísérővel. Minden, ami Las Vegasban történt, mintha ismétlődése lett volna valaminek, ami már megtörtént egyszer.

Felszálltam egy Los Angeles-i gépre, és a saját ágyamban aludtam.

27. FEJEZET

Egy szajkó ébresztett reggel, amely a környéken élt. Első emeleti ablakom előtt billegett egy magas ágon, és torka szakadtából követelte a sós mogyoróját.

Benéztem a szekrénybe: nincs sós mogyoró. Széthintettem némi hervadt kukoricapelyhet az ablakpárkányon. A szajkó arra se méltatott, hogy leszálljon a kakasülőjéről. Félrebiccentett fejjel, gunyorosan nézett rám, a nagy költekezők utolsó mohikánjára. Aztán zuhanórepülésben elhussant.

A tej megsavanyodott a hűtőben. Megborotválkoztam, tiszta alsóneműt vettem, belebújtam a másik öltönyömbe, és elmentem reggelizni. A szalonnás tojás fölött átböngésztem a reggeli lapot. Martel meggyilkolása a második oldalon volt, gengsztergyilkosságként tálalták. Marietta Fablon meggyilkolását eldugták hátul a helyi hírek közé. Nem vontak párhuzamot a két bűntett között.

Úton a Sunset Boulevard-i irodámba kerülőt tettem a törvényszék felé. Perlberg százados már megkapta az előzetes jelentést a bűnügyi laboratóriumból. A golyó, amelyet dr. Wills Marietta Fablon mellkasából távolított el, ugyanabból a fegyverből származott, mint az, amely Martel halálát okozta. A pisztolyt – valószínűleg egy régi 38-as revolver – nem találták meg, mint ahogy azt a személyt sem, aki elsütötte.

– Magának van valami elképzelése? – kérdezte Perlberg.

– Tudok egy tényt. Martel egy Leo Spillman nevű vegasi kaszinótulajdonosnak dolgozott.

– Mint micsoda?

– Szerintem ő volt Spillman futára. De nemrég önállósította magát.

Perlberg bánatos tekintetet vetett rám. Cigarettára gyújtott, és füstöt pöffentett felém zsúfolt asztala fölött. Nem volt ellenséges vagy agresszív, egyszerűen csak valami elemi zsidós életerő áradt belőle.

– Ezt miért nem említette tegnap, Archer?

– Tegnap este elmentem Vegasba, és feltettem pár kérdést. Nem kaptam igazán jó válaszokat, de annyit azért kihüvelyeztem belőlük, hogy Martel valószínűleg összedolgozott Spillmannel egy adócsalási buliban. Később aztán felrúgta az egyezséget. Magának akarta a pénzt.

– Spillman meg lepuffantotta?

– Vagy felbérelt rá valakit.

Perlberg pöfékelt a cigarettájából, megtöltve füsttel a kis irodát, mintha ebben a közegben menne neki a legjobban az agyműködés.

– Mrs. Fablon hogyan illik bele ebbe a hipotézisbe?

– Nem tudom. Elméletem szerint Spillman meggyilkolta a férjét, és ő tudta is ezt.

– A férje öngyilkos lett, a montevistaiak szerint.

– Nekem is ezt hajtogatják. De nincs bizonyítva. Tegyük fel, hogy mégsem.

– Akkor három megoldatlan gyilkosságunk van kettő helyett. Pont úgy hiányzik nekem egy extra gyilkosság, mint egy extra lyuk a fejembe. – Vadul elnyomta a cigarettáját. Csak ennyi türelmetlenséget engedélyezett magának. – Azért köszönöm az információt, meg az elméleteket. Még jól jöhetnek.

– Magam is reménykedtem egy kis segítségben.

– Kérjen bármit, ami nem kerül az adófizetők pénzébe.

– Szeretném felhajtani Leo Spillmant...

– Ne aggódjon, rajta leszek, amint maga kihúzza innen a lábát.

Ez felért egy felszólítással. Az ajtóban megálltam. – Értesít, ha megtalálják? Sokért nem adnám, ha szót válthatnék vele.

Perlberg megígérte, hogy értesíteni fog.

Áthajtottam a városon az irodámba. Egy halom posta volt a levélládámban, de semmi sem ígérkezett benne érdekesnek. Bevittem a belső irodába, és leraktam az asztal tetejére. Az asztallapon vékony porréteg juttatta eszembe, hogy péntek óta nem jártam itt. Letörölgettem egy papír zsebkendővel, aztán felhívtam az üzenetközvetítő szolgálatomat.

– Egy bizonyos dr. Sylvester kereste – mondta a kezelőlány.

– Hagyott számot?

– Nem, azt mondta, kórházi látogatásokat kell lebonyolítania. Egy után a rendelőjében lesz.

– Mit akart, nem tudja?

– Azt nem mondta. De úgy hangzott, mintha fontos lenne. Tegnap este pedig egy bizonyos Tappinger professzor telefonált. Ő meghagyta a számát.

Bemondta, és én már tárcsáztam is Tappinger házát. Bess Tappinger vette fel.

– Itt Lew Archer.

– Jaj de jó – mondta azon a kislányos, erőszakos-nemi-közösüléses hangján. – Micsoda véletlen! Éppen magára gondoltam.

Nem kérdeztem meg, mit gondolt éppen rólam. Nem akartam tudni.

– Otthon van a férje?

– Taps egész délelőtt tanít. Ugorjon át egy csésze kávéra. Nagyon jó olasz kávét főzök.

– Köszönöm, de városon kívül vagyok.

– Ó! Hol?

– Hollywoodban.

– Az csak ötven mérföld. Ideérhetne, mielőtt Taps hazajön ebédre. Beszélni szeretnék magával, Lew.

– Miről?

– Kettőnkről. Mindenről. Egész éjjel ezen töprengtem... ezen a változáson az életemben... aminek maga is része, de tényleg, Lew.

Félbeszakítottam: – Sajnálom, Mrs. Tappinger. Dolgom van. Elégedetlen háziasszonyok lelki ápolása nem tartozik bele.

– Hát nem kedvel engem?

– Dehogynem kedvelem. – A nagy költekezők utolsó mohikánja ennyit nem tagadhatott meg tőle.

– Tudtam! Éreztem. Egyszer tizenhat éves koromban voltam egy jövendőmondó cigányasszonynál. Azt mondta, egy év múlva nagy változás áll be az életemben, megismerkedem egy jóképű, okos férfival, aki feleségül vesz majd. És így is lett. Feleségül mentem Tapshez. De a javasasszony azt is mondta, hogy harmincévesen újabb változásra számíthatok. És én érzem is, hogy közeleg már. Tisztára olyan, mintha megint terhes volnék, becsszó. Már azt hittem, kész, vége, ennyi volt az életem...

– Mindez nagyon érdekes – mondtam. – Majd egy másik alkalommal kivesézzük.

– De ez nem várhat.

– Muszáj.

– Azt mondta, kedvel.

– Én rengeteg nőt kedvelek.

Hülye megjegyzés volt.

– Én viszont nem kedvelek sok férfit. Maga az első, amióta csak...

Befejezetlenül halt el a mondat. Nem buzdítottam, hogy támassza fel. Nem szóltam egy szót sem.

Sírva fakadt, és letette a kagylót.

Bess valószínűleg skizó, nyugtattam magam, vagy belezavarodott a hálószobaregényekbe, vagy agyára ment a bezártság, a tanárfeleség- neurózis, vagy az öregedés első, rosszkor jött jele, mint a július negyedikei dér. Mindenesetre valami baja volt, és egy bölcs chicagói ember egyszer azt mondta nekem: „Soha ne feküdj le olyan valakivel, aki nálad is zűrösebb.”

De azért nehezen tudtam kiverni a fejemből Besst. Amikor kihoztam a kocsimat a parkolóból, és délnek indultam a San Diegó-i

gyorsforgalmin, úgy éreztem, feléje tartok, pedig a férjével akartam találkozni.

Délben már az irodája előtt várakoztam a bölcsészépületben. Tizenkettő után egy perccel bukkant fel a folyosón.

– Órát lehetne igazítani magához, professzor.

Megrándult az arca. – Ettől valahogy gépiesnek érzem magam. Pedig gyűlölöm ezt a merev ütemezést. – Kinyitotta és kitárta az iroda ajtaját. – Kerüljön beljebb.

– Tehát megtudott valamit Cervantesről.

Csak akkor válaszolt, amikor már mindketten ültünk, egymással szemben az íróasztal két oldalán. – Meg bizony. Amikor tegnap elváltunk, úgy döntöttem, ez egyszer sutba vágom az ütemtervet. Lemondtam a délutáni órámat, és elhajtottam a Los Angeles-i Állami Főiskolára azzal a képpel, amit kaptam magától. – Megpaskolta a mellzsebét. – Pedro Domingo a neve. Legalábbis ezen a néven iratkozott be az L. A.-i Államiba. Bosch professzor úgy véli, ez lehet az igazi neve.

– Tudom. Beszéltem Boschsal tegnap.

Tappinger bosszúsnak tűnt, mintha átnyúltam volna a feje fölött. – Allan nekem ezt nem említette.

– Azután hívtam fel, hogy maga elment tőle. Sok volt a dolga, alig tudtam kiszedni belőle valamit. Annyit azért elárult, hogy Domingo panamai.

Tappinger bólintott. – Többek között ezért is került bajba. Egy hajóról szökött meg, illegálisan tartózkodott az országban. Ezért változtatott nevet, amikor idejött hozzánk. A bevándorlásiak már keresték.

– Mikor és hol szökött meg a hajóról?

– Allan szerint valamikor 1956-ban, húszéves korában. San Pedrónál szállt partra. Talán azt gondolta, a hely szerencsét hoz neki. Mindenesetre a hajóról jóformán egyenesen az osztályterembe

lépett. Egy évig a Long Beach-i Államira járt – fogalmam sincs, hogyan sikerült felvétetnie magát –, aztán átment a Los Angeles-i Államiba.

Ott két évet töltött, és Allan Bosch eléggé alaposan megismerte. Körülbelül ugyanaz volt róla a benyomása, mint nekem – hogy nagyon intelligens, de problémás fiatalember.

– Milyen értelemben problémás?

– Társadalmi és kulturális értelemben. Történelmi értelemben. Allan amolyan trópusi Hamletnek festette le, aki a jelen valóságával próbál megbirkózni. Ami azt illeti, ez a leírás a legtöbb közép- és dél-amerikai kultúrára ráillik. Domingo problémái nemcsak személyes jellegűek voltak, hanem a korhoz és a helyhez is kötődtek. De kétségtelen, hogy a fény városába vágyott.

Tappinger professzor mintha megint előadásra készülődött volna. – A micsodába? – vágtam közbe.

– A fény városába. Így nevezem én a szellem és az intellektus világát, a múlt és jelen nagy elméinek párlatát. – Úgy kocogtatta meg a halántékát, mint aki maga is helyet vindikál magának e gyülekezetben. – Beletartozik minden, Platón ideáitól és Ágoston *Civitas Dei*-jétől egészen Joyce epifániáiig.

– Lassítson egy kicsit, professzor.

– Bocsásson meg. – Zavarba ejtette a közbeszólásom. – Szakzsargonban beszéltem?

Pedro dilemmája valójában igen egyszerű volt: egy szegény panamai, hazája minden reményével, bajával és frusztrációjával. A Santa Ana-i nyomornegyedből jött. Az anyja „kékhold” lány volt valami panamavárosi kabarében, Pedro meg nyilván zabigyerek. De becsvágyóbb volt annál, hogysem belenyugodjon a helyzetébe.

Sejtem, mit érezhetett. Én ugyan nem voltam zabigyerek, de Chicago nyomortanyájából vakartam ki magam, és megtapasztaltam, milyen volt éhezni a gazdasági válság idején. Sose jutottam volna be az egyetemre a katonai ösztöndíj nélkül. Így hát, mint látja, együtt

tudok érezni Pedro Domingóval. Remélem, nem büntetik meg túl szigorúan, ha majd elkapják.

– Nem fogják elkapni.

Észrevette a véglegességet a hangomban. Lassan rám emelte a szemét. Érzékeny, nőies szempár volt, szép is lehetett, mielőtt a gond kivörösítette a fehérét. – Történt vele valami?

– Meghalt. Agyonlőtte egy orgyilkos tegnap. Nem olvas újságot?

– Bevallom, ritkán nézek bele. De hát ez szörnyű. – Érzékeny szája eltorzult. – Van elképzelése, ki tehette?

– Az első számú gyanúsított egy Leo Spillman nevű szerencsejátékos. Ő a másik férfi azon a képen, amit adtam.

Tappinger elővette a zsebéből, és megnézte.

– Tényleg veszélyesnek látszik.

– Domingo is veszélyes volt. Ginnynek szerencséje, hogy élve megúszta.

– Miss Fablon jól van?

– Ahhoz képest, hogy egy hét leforgása alatt az anyját és a férjét is elvesztette, tűrhetően.

– Szegény gyermek. Szívesen találkoznék vele, hátha megvigasztalhatnám.

– Dr. Sylvesterrel beszéljen. Ő visel gondot rá. Éppen hozzá tartok.

Felálltam. Tappinger megkerülte az íróasztalt. – Sajnálom, hogy ma nem hívhatom meg ebédre – mondta agresszív precizitással. – Nincs rá időm.

– Nekem sincs. Adja át üdvözletemet a feleségének.

– Örülni fog. Nagy csodálója magának.

– Ez csak azért van, mert nem ismer igazán.

Szellemeskedésem nem jól sült el. A kis ember nyugtalan szemmel nézett fel rám.

– Aggódom Bessért. Olyan álmodozó, úgy elragadja a *Bovarysme.* És azt hiszem, maga sem tesz jót neki.

– Szerintem sem.

– Meg ne sértődjék, Mr. Archer, de ha szabad, arra kérném, ne találkozzék vele többet.

– Nem áll szándékomban.

Tappinger megkönnyebbültnek látszott.

28. FEJEZET

Úton a városba megálltam egy benzinkútnál, s a mellette levő telefonfülkéből felhívtam Christmant Washingtonban. Még ebédelt. A telefonkezelő átirányította a hívásomat az étterembe, s végül meghallottam a hangját:

– Itt Christman. Már régóta próbállak hívni, Lew. Sosem vagy az irodádban.

– Napok óta nem mentem be. Van még valami a barátunkról?

– Egy kevés. Néhány hónappal ezelőttig másodtitkár volt a panamai követségen. Fiatal volt ugyan az álláshoz, de úgy látszik, nagyon felkészült. Valamilyen tudományos fokozata van a párizsi egyetemtől. Mielőtt áthelyezték Washingtonba, ott volt harmadtitkár.

– Miért hagyta ott a diplomáciai szolgálatot?

– Nem tudom. Akivel beszéltem, azt mondta, magántermészetű okokból. Azt nem magyarázta meg, hogy ez mit jelent. De Domingo nem lett kegyvesztett, vagy ilyesmi, már amennyire ki tudtam deríteni. Ássak még mélyebbre?

– Nincs sok értelme – feleltem. – Megmondhatod az illetőnek, akivel a követségről beszéltél, hogy a srácot lelőtték tegnap Los Angelesben.

– Meghalt?

– De mennyire. Nyilván gondoskodni akarnak majd a tetemről, ha a rendőrség kiadja. Perlberg százados van megbízva az üggyel.

Késtem pár percet a Sylvesterrel megbeszélt találkozóról, de Sylvester még többet késett. Fél kettő körül ért be a klinikára, eléggé nyúzottnak látszott, és rögtön a rendelőjébe vezetett.

– Sajnálom, hogy megvárakoztattam, Archer. Gondoltam, jobb, ha benézek Ginny Fablonhoz.

– Hogy van?

– Azt hiszem, rendbe fog jönni. Most még kába a sokktól, és elég erős nyugtatókat is adtam neki. De már beletörődött az anyja halálába, meg a férjéébe is, és képes látni maga előtt némi jövendőt.

– Én továbbra is úgy gondolom, nem lenne szabad magára hagyni.

– Nincs egyedül. Jamiesonék rendelkezésére bocsátották a vendégházikót. Étellel is ellátják, és Peter természetesen ott áll szolgálatra készen – hiszen egész életében erre vágyott. Lehet, hogy hepiend lesz a dologból.

– Hepiend Peterrel?

– Nem lennék meglepve. – Féloldalasan, örömtelenül rám vigyorgott. – Tudja, én azt nevezem boldog házasságnak, ami alapvetően működik.

– A maga házassága hogy áll?

– Audrey és én elleszünk valahogy. Sok megbocsátanivalója van mindegyikünknek. De nem házassági tanácsadásért hívtam ide magát. Információim vannak. – Elővett egy barna borítékot az asztalfiókból. – Továbbra is keresi Leo Spillmant, ugye?

– Igen. És a rendőrség is.

– Mi lenne, ha megmondanám, hol és hogyan találja meg? Számíthatnék magától egy kis elnézésre?

– Magyarázza meg, mit ért ezen.

Ráharapott a hüvelykujjára, aztán szemügyre vette rajta a bemélyedést. – Tegnap túl sokat fecsegtem. Mivel kikészültem egy kissé. Az a helyzet, hogy maga most többet tud rólam, mint bárki a városban. És úgy fest, az újságok mindent ki fognak teregetni, ami ezzel a rémséggel kapcsolatos. Csak egy kis tisztességes szűkszavúságot kérnék magától a szerepemre vonatkozóan. Sok a vesztenivalóm.

– Mit akar elhallgatni?

– Nos, nem szeretném, ha a Spillmannel való együttműködésem részletei... Nem tekinthetnénk ezt orvos-páciens viszonynak? Hiszen alapjában az volt.

– Legalábbis az lett. A többi aspektusáról hallgatni fogok, ha tehetem.

– Aztán az a dolog Audreyval és Fablonnal... muszáj megszellőztetni?

– Szerintem fölösleges. Még valami?

– Nem akarok túl mohónak látszani – mondta, s közben óvatosan méregetett –, de az az összeg, amit Marietta kért tőlem kölcsönbe hétfőn... kezelhetnénk ezt is bizalmasan?

– Kétlem. Mrs. Strome is tud róla a klubban.

– Vele már beszéltem. Hallgatni fog.

– Én viszont nem.

Sylvester tekintete megkeményedett.

– Miért pont emiatt akadékoskodik? Ez a legkevésbé kínos az egészben.

– Ugyan mivel? A Spillman-Fablon-üggyel? Azt hittem, azt már elrendeztük.

– Részemről még nem egészen.

– De hát nem vádolhatja Mariettát zsarolással. Csak egy kis baráti kölcsönért folyamodott. Természetesen bíztam benne, hogy cserébe hallgatni fog a Spillman-dologról meg Audrey viszonyáról a férjével.

– Természetesen. Van még valami, amiről hallgatni kellene?

– Magának?

– Bárkinek. Szöget ütött a fejembe példának okáért, miért állt be magához dolgozni Ginny. Úgy tudom, recepciós volt itt vagy két évig.

– Igen, idén nyáron lesz két esztendeje, hogy kilépett. Visszament a főiskolára.

– Miért hagyta ott a főiskolát, hogy magánál vállaljon állást?

– Kimerítette a sok tanulás.

– Magának is ez volt a véleménye?

– Így könyveltük el a dolgot Mariettával. A lánynak változásra volt szüksége.

– Tehát nem magántermészetű okokból jött ide?

– Nem voltam a szeretője, ha erre gondol – mordult rám. – Csináltam pár aljasságot életemben, de fiatal leányokkal sosem kezdtem.

Felpillantott a falán lógó, bekeretezett diplomákra. Értetlen kifejezés ült a szemében, mint aki nem is emlékszik, honnan szerezte őket. Aztán messzire és egyre messzebbre fordult a tekintete, mintha elméje visszafelé kapaszkodna az idő görbéjén, élete kiindulópontjához.

Visszahoztam a jelenbe. – Azt akarta elmondani, hogyan találom meg Spillmant.

– Valóban.

– Ha tegnap kapom magától ezt az információt, sok bajt megtakaríthatott, sőt talán egy életet is megmenthetett volna.

– Tegnap még nem állt rendelkezésemre az információ. Illetve nem tudtam róla. Ma reggel akadtam rá, amikor utánanéztem Spillman kortörténetének. – Kinyitotta az előtte heverő dossziét. – Körülbelül három hónappal ezelőtt, február huszadikán másolatot kért tőlünk a kortörténetéről egy bizonyos dr. Charles Park Santa Tereséből. A kérést nem én teljesítettem – Mrs. Loftin szignálta a feljegyzést, de nekem elfelejtett szólni róla. Mindenesetre, ahogy mondtam is, most rábukkantam.

– Mit keresett?

– Annak akartam utánanézni, mennyire is volt beteg Spillman. Hát elég beteg volt, mit mondjak. Úgy látszik, még mindig az. Amint a feljegyzést megtaláltam, felhívtam dr. Park rendelőjét. Ő nem volt benn, de a titkárnője megerősítette, hogy Ketchel továbbra is a páciensük. Úgy tűnik, Spillman a Ketchel nevet használja Santa Teresában.

– Megszerezte az ottani lakcímét?

– Igen. Padre Ridge Road 1427.

Megköszöntem.

– Ne köszönje. Van egy megállapodásunk, ér, amit ér. De valamit még hozzátennék. El ne árulja Leo Spillmannek, hogy én uszítottam rá magát!

Félt Spillmantől. Szökő gázként sziszegett a hangjában a félelem, s mint szag maradt meg a fejemben. Úton északra, Santa Teresába felugrottam a lakásomra, és magamhoz vettem egy pisztolyt.

29. FEJEZET

Santa Teresa városa egy lejtőre épült, mely a tenger partjánál kezdődik, s egyre meredekebben, egyre magasabb gerinceken át emelkedik a parti hegység felé. Ezek közül a gerincek közül a Padre Ridge az első és a legalacsonyabb, s az egyetlen, amely belül esik a városhatáron.

Eléggé drága környék volt, jól karban tartott, régi házak együttese, nem egy közülük színpompás függőkerttel büszkélkedhetett. Közel s távol csak az 1427-es szám telke látszott elhanyagoltnak. A fagyalsövényre ráférte volna a nyírás. A meredek pázsitot felverte a gyom.

Még a rózsaszín stukkóval borított, piros cseréptetős ház is elhagyatottnak tűnt. Az elülső ablakok be voltak függönyözve. Az élet egyetlen jele egy kis ökörszem volt, amely éles hangon tiltakozott ellene, hogy a veranda felé közeledem.

Megemeltem és visszaejtettem az oroszlánfejet formázó kopogtatót, nem is igazán számítva válaszra. De nemsokára halk lépteket hallottam a ház hátulja felől. Az ajtó résnyire nyílt, nagydarab, középkorú nő állt benne vizes, kék vászon fürdőruhában.

– A nevem Archer. Itthon van Mrs. Ketchel?

– Megnézem.

A nő kilépett a lába körüli csempén formálódott pocsolyából, és eltűnt a ház hátuljában.

Belöktem a bejárati ajtót és beléptem, miközben élénken tudatában voltam a hónaljamban jóindulatú tumorként dagadó pisztolynak.

A folyosón több csukott ajtó is volt, de a végében levőt nem csukták be. Egy szobába láttam rajta, abból pedig üveg tolóajtón keresztül az úszómedence foltos-kék vizére.

Kitty csöpögve kapaszkodott ki a vízből. Átvágott a szobán, darázsderekú lábnyomokat hagyva a szőnyegen, és szembenézett velem az ajtóban. Fehér, tapadós fürdőruha volt rajta, sisak formájú fehér úszósapkája amazon őrszemhez tette hasonlatossá.

– Hordja el magát! Hívom a rendőrséget.

– Naná. Főleg most, hogy amúgy is tűvé teszik Leóért az egész államot.

– Semmi rosszat nem csinált. – Kényszeredetten hozzáfűzte: – Mostanában.

– Ezt inkább az ő szájából hallanám.

– Nem. Nem beszélhet vele.

Előrelépett, becsukva maga mögött az ajtót, s a mozdulata olyan hirtelen volt, hogy belém ütközött. Vállamra tette a kezét, hogy visszanyerje egyensúlyát, aztán hátrahőkölt, mintha tűzforró vagy éppen jéghideg volnék.

Megérezhette a zakóm alatt a pisztolyt. Visszatért belé a félelem. Úgy rángott az arca, mint aki mérget nyelt.

– Azért jött ide, hogy megöljön bennünket, ugye?

– Ezt már megtárgyaltuk egyszer. Magának agyára ment a gyilkolás.

– Mert túl sok... – Elharapta a szavát.

– Túl sok halált látott?

- Igen. Balesetek meg efféle. – Megpróbált ártatlan képet vágni. Most, hogy nem volt kifestve, s a csiricsáré haját elfedte, fiatalabbnak, valóságosabbnak tetszett. De ártatlannak nem.

– Mit akar tőlünk? Pénzt? Nincs pénzünk.

– Ne etessen, Kitty. Hiszen ez itt a pénzgyár központja.

– Igazat beszélek. Az a fazon, aki Martelnak mondja magát, meglógott a készpénzünkkel, a befektetéseinket pedig nem tudjuk realizálni.

– Hogyan jutott hozzá a készpénzükhöz?

– Ide kellett volna hoznia Leónak. Leo megbízott benne. Én nem, de Leo igen.

– Martelt agyonlőtték tegnap Los Angelesben. Úgyhogy még egy balesetet is elkönyvelhet a memóriájában. Százezer dollárnyi készpénz volt nála.

– És most hol van?

– Azt hittem, itt. Fekete pénz volt, ugye, Kitty?

Rángó mozdulatokkal kapta föl a két öklét a vállához, majd visszaejtette őket. – Nem vallok be semmit.

– Pedig ideje lenne, hogy kinyissa a száját, nem gondolja? Információszolgáltatással büntetlenséget lehet vásárolni, főleg adócsalási ügyekben.

Nem volt hideg a folyosón, mégis vacogni kezdett.

– Gyilkossági ügyekben – folytattam – már nem olyan egyszerű. De akkor sem engedheti meg magának, hogy befogja a száját. Leo vagy valamelyik embere nyírta ki Martelt?

– Leonak semmi köze ehhez.

– Ha mégis van, és maga tud róla, jobb, ha elmondja. Hacsak nem akar vele együtt a vádlottak padjára kerülni.

– Tudom, hogy nincs köze hozzá. Ki sem tette a lábát a házból.

– De maga igen.

Most már egész testében reszketett. – Ide hallgasson, mister, fogalmam sincs, mit akar művelni velünk...

– Maguk művelték azt önmagukkal. Amit másokkal művelünk, azt műveljük önmagunkkal is – íme az aranyszabály fordítottja, Kitty.

– Sejtelmem sincs, miről beszél.

– Három gyilkosságról. Tegnap Martel. Előtte való éjjel Marietta Fablon – mellesleg maga akkor Montevistában volt. Hét évvel ezelőtt pedig Roy Fablon. Emlékszik az illetőre?

Görcsösen bólintott.

– Mondja el, mi történt Fablonnal. Maga is ott volt.

– Előbb hadd kapjak magamra valamit. Megfagyok. Egy órája voltam a vízben Leóval.

– Kinn van a medencénél?

– Igen, a gyógytornászával dolgozik. A nő előtt ne mondjon semmit, jó? Ő nincs benne a buliban.

Kitty lehámozta a fejéről a gumisapkát. Vörös haja kivirágzott. Amikor az egyik csukott ajtót kinyitotta, rendetlen, rózsaszín női hálószobába láttam, az extra méretű ágy fölött plafontükörrel, sajna.

imentem. Tolókocsi állt a medence menti bútorok közt. A kék fürdőruhás nő, mellig a vízben, egy férfit tartott a karjai közt. A férfi holdvilágképe petyhüdt volt, teste ernyedt. Csak fekete szeme mutatott valami kontrollált felnőttéletet.

– Helló, Mr. Ketchel.

– Én köszönök helyette – mondta a nő. – Mr. Ketchelnek egy kis agyvérzése volt három hónappal ezelőtt, azóta egy szót sem beszélt, Ugye, kedves?

Csak a férfi szomorú fekete szeme válaszolt neki. Aztán félve felém fordult a szempár. Engesztelőn rám mosolygott. Nyál csordult a szája sarkán.

Kitty jelent meg a tolóajtóban, és intett, hogy menjek be. Flitteres nadrágot húzott, amely kacéran kacsingatott rám, magas nyakú angórapulóvert, s a kapkodva felrakott festéktől újra értelmetlen lett az arca. Elképzelni sem tudtam, mi a terve velem.

Egy kis elülső szobába vezetett, ahonnan nem lehetett látni az úszómedencét, és félrerántotta a függönyt. Megállt az ablakban, mintegy versenyre kelve a kilátással. Testének dudorai és mélyedései mellett jelentéktelennek és távolinak rémlettek a vitorlák a tengeren, mint csúcsosra hajtogatott fehér szalvéták egy fakókék asztalterítőn.

– Most már látja, mivel van tele a kezem? – kérdezte, kinyújtva a tenyerét. – Egy szegény, beteg kisöreggel. Járni nem tud, beszélni nem tud, még a nevét se tudja leírni. Nem tudja megmondani nekem, mi hol van. Nem tud megvédeni.

– Mitől kellene megvédeni magát?

– Leo egy csomó ellenséget szerzett élete során. Ha tudnák, hogy ilyen tehetetlen, ennyit sem érne az élete. – Csettintett az ujjával. – És az enyém sem. Mit gondol, miért bujkálunk itt az isten háta mögött?

Ami nem a Chicago-Vegas-Hollywood-tengely, az neki mind az isten háta mögött van, gondoltam. – Leo társa, Davis is a veszedelmek közé sorolandó?

– Ő a legnagyobb. Ha Leo meghal vagy kinyiffanják, azzal Davis nyeri a legtöbbet.

– A Skorpió Klub.

– Papíron máris az övé: az adóhatóság rákényszerítette Leót, hogy mondjon le róla. Azonkívül egy kis vitája is van Leóval.

– Beszéltem Davisszel tegnap este. Pénzt kínált, ha megmondom neki, hol van Leo.

– Szóval ezért jött?

– Ne hisztizzen. Elutasítottam.

– Tényleg?

– Tényleg. Miféle vitája van Davisnek Leoval?

Megrázta a fejét. Haja szálldosott a napfényben. Furcsa módon a narancsszedők melegedőtüzére emlékeztetett a rendező pályaudvaron. Annak az éjszakának bizarr, kényszerű meghittsége mint lehetőség még mindig ott lebegett Kitty és énközöttem.

– Ezt nem árulhatom el – mondta.

– Akkor majd elárulom én. Az adóhivatal el akarja kapni Leót a pénzért, amit lefölözött. Ha őt és a pénzt nem találják meg, de talán még ha megtalálják is, Davisre verik a balhét. Minimum bevonják az engedélyét rejtett érdekeltségnek való strómankodásért. Legrosszabb esetben pedig életfogytot kap egy szövetségi börtönben.

– Nem csak ő.

– Ha Leóra gondol, az ő hátralevő élete egy fabatkát sem ér.

– Na és az én hátralevő életem? – Megérintette szőrös angóramellét. – Még harminc sem vagyok. Nem akarok börtönbe menni.

– Akkor kössön üzletet.

– Adjam fel Leót? Soha.

– Semmit se csinálnának vele, az ő állapotában.

– De bezárnák. És akkor nem gyógytornázhatna. Nem tanulhatna meg újra beszélni, írni vagy… – A mondat közepén elhallgatott.

– Megmondani magának, hol a pénz.

Habozott. – Miféle pénz? Maga mondta, hogy a pénz eltűnt.

– A száz rongy igen. De információim szerint Leo milliókat fölözött le. Azok hol vannak?

– Bárcsak tudnám, mister. – Nyugodt álarca mögött, láttam, lázasan kalkulál a szeme. – Mit is mondott, hogy hívják magát?

– Archernak. Leo tudja, hol van a pénz?

– Azt hiszem, igen. Valamennyi még maradt az agyából. De sose lehet tudni, mennyit ért meg. Mindig úgy tesz, mintha mindent értene, amit mondok. Így hát a minap kipróbáltam rajta valami halandzsát. Ő meg csak mosolygott, és bólogatott.

– Mit mondott neki?

– Nem akarom elismételni. Egy sor csúnya szó volt arról, mi mindent megtennék neki, ha megtanulna beszélni. Vagy akár csak írni. – Idegesen keresztbe fonta a karját a mellén. – Beleőrülök, ha elgondolom, mi mindenen mentem keresztül, hogy egy kis nyugalomhoz és biztonsághoz jussak. A sok verés, amit kaptam tőle, meg a többi. Ne higgye, hogy nem lettek volna más lehetőségeim. De én Leóval maradtam. Most meg egy szál egyedül. Egyedül egy nyomorékkal, havi két rongyba kerül, csak hogy megéljünk – az orvosok és a terápia havi hatszázat emésztenek fel –, és fogalmam sincs, honnan teremtem elő a következő havit. – Felcsapott a hangja. – Pedig milliomos lehetnék, ha volna igazság!

– Volt helyette egy csomó hamisság.

Felvetette a fejét. – Én megdolgoztam azért a pénzért, éveken át gürcöltem érte. Ne mondja nekem, hogy nincs jogom hozzá. Jogom van a tisztes megélhetéshez.

– Ki mondta ezt magának?

– Nem kellett mondani. Egy nő az én külsőmmel... kedvére válogathat. – Gyerekes beszéd volt, önáltató, szánalmas. Képet kaptam belőle arról a magába zárt fantáziavilágról, amelynek kedvéért Leo Spillmanhez pártolt, és vele maradt, az ő méretesebb fantáziavilágában lelve oltalmat az élet elől.

– Talán inkább magát válogatták kedvükre mások. Miért nem csap fel dolgozó lánynak? Elég szép nagy darab.

De ő még mindig a kamaszkori álomparipán szállt. – Hogy merészel? Nem vagyok prostituált!

– Nem is úgy értettem. Vállaljon állást.

– Sohasem kellett megdolgoznom a betevőért, köszönöm szépen.

– Hát legfőbb ideje. Ha csak álmodozik tovább azokról az eltűnt milliókról, a végén beálmodja magát Camarillóba vagy Coronába.

– Ne merészeljen fenyegetni!

– Nem én fenyegetem magát, hanem az álmai. De ha a kisujját sem akarja mozdítani azért, hogy segítsen magán, akkor térjen vissza Harryhez.

– Ahhoz a hülyéhez? Aki folyton kórházba kerül?

– Mindent odaadott magáért.

Kitty hallgatott. Arca olyan volt, mint egy színes kép, mely kínkeservesen igyekszik megelevenedni. Először a szemében csillant meg az élet. Egy könnycsepp gördült végig az orcáján. Azon kaptam magam, hogy ott állok mellette, és vigasztalom. Aztán a feje mint valami műdália bukott a vállamra, és éreztem, ahogy testének bánatos kis mozdulatai kevésbé bánatossá válnak.

A gyógytornász kopogott és benyitott. Már utcai ruhában volt. – Indulok, Mrs. Ketchel. Mr. Ketchelt kényelmesen, biztonságosan

elhelyeztem a tolószékében. – Szigorú pillantást vetett ránk. – De ne hagyja túl sokáig odakinn.

– Nem fogom – mondta Kitty. – Köszönöm.

A nő nem tágított. – Esetleg adhatna valamit a múlt hétért meg a hétfő éjszakáért. Nekem is meg kell élnem.

Kitty átment a hálószobájába, és egy húszdollárossal tért vissza. Odalökte a nőnek. – Elég lesz egyelőre?

– Ha nincs több. Értse meg, én nem sajnálom maguktól a munkát, de ami jár, az jár.

– Meg fogja kapni, ne féljen. Ebben a hónapban egy kicsit késnek az osztalékcsekkek.

A nő hitetlenkedő pillantást vetett rá, és távozott. Kittyt majdnem szétvetette a méreg. Összeütötte a két öklét.

– A vén szatyor! Így megalázni engem.

– Tényleg számít osztalékokra?

– Dehogy, semmire sem számítok. Az ékszereimet kell pénzzé tennem. Pedig azokat még rosszabb időkre tartogattam.

– Hát, idén elég pocsék a nyár.

– Mi maga, időjós?

Elindult felém, egy régi dalt dúdolva arról, hogy mit lehet csinálni esős éjszakán. Melle gyengéden megbökött. – Bármit megtennék egy férfinak, aki segítene előkerítenem Leo pénzét.

Elszántan provokatív volt, de hiába, elszállt már a mi pillanatunk.

– Akár igazat is mondana végre?

– Miről?

– Roy Fablonról. Leo ölte meg?

Hosszú gondolkodás után válaszolt: – Nem volt szándékos. Baleset volt. Összeverekedtek... valamin.

– Valamin?

– Ha mindenáron tudni akarja, hát Roy Fablon lányán. Leo minél öregebb lett, annál inkább vágyott a pipihúsra. Kínos volt. Talán nem

kellett volna, de értesítettem Mrs. Fablont, hogy Leo üzletet akar kötni Fablonnal a lányáért.

– Megmondta Mrs. Fablonnak?

– Igen. Önvédelemből. De a lánynak is szívességet tettem vele. Mrs. Fablon alaposan kiosztotta a férjét, az pedig közölte Leóval, hogy nincs üzlet.

– Én csak azt nem értem, miért nem mindjárt az elején közölte ezt.

– Sok pénzzel tartozott Leónak, annak pedig ennyi elég is volt a zsaroláshoz. Na és persze Fablon úgy tett, mintha nem tudná, mire vonatkozna az üzlet. Érti.

– Értem.

– Úgy tett, mintha Leo valami filantróp lenne, vagy mi. Holott Leo a beteg anyja vérét is kimérné, pintjét tíz dollárért, de még az üvegért is betétet számítana fel. Mindenesetre az elképzelés az volt, hogy svájci iskolába küldi a lányt kikupálódni. És Fablon ezt óriásinak tartotta, míg a felesége ki nem szagolta. Őszintén szólva az a gyanúm, Fablon gyűlölte a lányát.

– Én azt hittem, inkább őrülten szerette.

– Néha nincs is sok különbség a kettő között. Ebben szakértő vagyok. Fablon akkor fordult a lánya ellen, amikor az teherbe esett valami fickótól, és ő mindent megtett, hogy elszakítsa tőle.

– Ki volt az illető?

– Nem tudom. Mrs. Fablon se tudta, vagy legalábbis nekem nem akarta megmondani. A lényeg, hogy Fablon aznap este odajött a klubbeli házikónkhoz, és közölte, hogy az üzlet ugrott. Összeverekedtek Leóval, és Leo alaposan helybenhagyta. Iszonyú öklei voltak, még betegen is. Fablon aztán kibotorkált a házikóból. A sötétben eltévedt, beleesett a medencébe, és belefulladt.

– Maga látta?

– Cervantes látta.

– Hazudott. A vegyi elemzés kimutatta, hogy Fablon sós vízbe fulladt. A medence meg édesvizű.

– Lehet, hogy most az. De akkoriban sós volt. Én már csak tudom. Naponta úszkáltam benne, két teljes héten át.

Hangja elidőzött az emléken. Lehet, hogy most zord idők szakadtak rá, és el kell adnia az ékszereit, de valamikor két teljes hetet töltött a verőfényes Tenisz Klubban.

– Mit mesélt Cervantes a dologról, Kitty?

– A medencében találta Roy Fablont, bejött, és megmondta Leónak. Csúnya helyzet volt. Leo már azzal bűncselekményt követett el, hogy az öklét használta. Aztán, hogy Fablon megfulladt, technikailag gyilkosság lett az esetből. Cervantes felajánlotta, hogy bedobja a holttestet a tengerbe, és megrendezi, hogy öngyilkosság volt. Már addig is sokat sündörgött Leo körül, s most ez volt az ő nagy pillanata. Amikor másnap otthagytuk a várost, őt is magunkkal vittük. Így aztán Leo nem a Fablon lányt küldte svájci iskolába, hanem a Cervantes gyereket a párizsi egyetemre.

Megmondtam Leónak, hogy szerintem hülyeséget csinál. Ő azt felelte, eddig minden sikerét annak köszönhette, hogy évekkel előre gondolkodott. Hasznára lesz még Cervantes, mondta, és a Fablon-ügy után bízhat is benne. Na, hát ebben tévedett. Amint Leo most utoljára megbetegedett, Cervantes azonnal ellene fordult. – Elmélyült a hangja. – Fura dolog ez Leóval. Mindenki rettegett tőle, engem is beleértve. Ő volt a nagymenő. De amint igazán megbetegedett, semmi ember lett belőle. Egy ilyen kis talpnyaló is, mint Cervantes, mindent elvehetett tőle.

– Hát igen, váratlan fordulat. Hogyan tette rá a kezét Cervantes a pénzre?

– Leo adta át neki, fokozatosan, az utóbbi három-négy évben. Cervantesnek valami kormányzati állása volt, motozás nélkül kelhetett át a határon. Valahol az országon kívül dugdosta el a pénzt, talán Svájcban, egy olyan számozott számlán.

Én nem hittem, hogy Svájcban volna az a pénz. Vannak számozott bankszámlák Panamában is.

– Mire gondol?

– Azon tűnődtem – mondtam –, vajon zsarolta-e Mrs. Fablon Leót a férje meggyilkolásáért.

– Naná. Eljött hozzá Vegasba, amikor a holttest előkerült. Elmondta, hogy megvédte őt a halottszemlén, s a legkevesebb, amit Leo tehet, hogy kisegíti őt. Leo tombolt, de azt hiszem, attól fogva rendszeresen küldött neki pénzösszegeket. – Elhallgatott, éles pillantást vetett rám. – Én mindent elmondtam magának Fablonékról. Megpróbálja lenyomozni nekem azt a pénzt?

– Nem mondok nemet. De két másik kliensem is van, és két másik gyilkosságon is dolgoznom kell.

– De azokban nincs pénz, nem?

– Nem csak a pénz számít az életben.

– Valamikor én is azt hittem. Mi maga, egy jótét lélek?

– Azt nem állítanám. Csak igyekszem nem rossztét lélek lenni.

Értetlenül nézett rám. – Nem értem magát, Archer. Miféle alak maga?

– Szeretem az embereket, és próbálok szolgálatot tenni nekik.

– És ebből kikerekedik egy élet?

– Legalábbis lehetővé teszi az életet. Egyszer maga is megpróbálhatná.

– Próbáltam – mondta Harryvel. De benne nem volt spiritusz. Én mindig a hülyéknél meg a nyomorékoknál kötök ki. – Vállat vont. – Na, megnézem Leót.

Leo türelmesen várakozott egy rácsos rekeszfal keresztcsíkos árnyékában. Inge, nadrágja lógott összeaszott testén. Úgy pislantott fel rám, amikor a közelébe értünk, mintha meg akarnám ütni.

– Nyúlszívű nyomoronc – mondta vidáman Kitty. – Ez itt az új barátom. Meg fogja keresni nekem a pénzt, aztán világ körüli útra

megyünk. Teveled meg tudod, mi lesz, vén marha? Benyomunk a megyei kórház nagytermébe. És soha senki sem fog meglátogatni.

Faképnél hagytam őket.

30. FEJEZET

Visszahajtottam Los Angelesbe, alkonyórán ott vacsoráztam, és sötétben tettem meg az út végét Montevistába.

Vera nyitott ajtót a Jamieson-házban. A színes kimonó volt rajta, fekete haja lazán terült szét a vállán. Ennyire azért még nem volt későn. Szép csendben hullott darabjaira a háztartás.

– Peter kinn van a vendégházban – mondta –, a lánnyal. – Mintha rossz néven vette volna, hogy másik nő is került hozzájuk.

A vendégház fehér, favázas házikó volt a kert alján. Fény vetült ki a félig felhúzott redőnyű ablakokon, felelevenítve a közeli virágágyak nappali színeit. Édes, azonosíthatatlan illatok szálldostak a levegőben.

Idilli helynek tűnt, nem egy folytatásos tragédia terepének. Rövid és édes az élet, édes és rövid, gondoltam.

Peter kiszólt: – Ki az?

Megmondtam neki, mire ajtót nyitott. Formátlan szürke pulóver és kigombolt gallérú fehér ing volt rajta, amely felfedte petyhüdt, vastag nyakát. Különös csillogást láttam a szemében. Lehetett egyszerű, ártatlan boldogság, de lehetett eufória is.

Ugyanilyen bizonytalan voltam a lánnyal kapcsolatban is a bútorkretonok élénkítette szobában. Egy lámpa alatt ült, könyvvel a térdén, nyugodtan és mozdulatlanul fekete ruhájában. Biccentett felém, ennyi volt az egész.

– Kerüljön beljebb – mondta Peter.

– Inkább maga jöjjön ki.

Kilépett, félig nyitva hagyva az ajtót. Májushoz képest szokatlanul meleg este volt, szellő se rebbent.

– Miről van szó, Mr. Archer? Nem szeretném egyedül hagyni Ginnyt.

– Egy percre sem?

– Egy percre sem – felelte büszkén.

– Jelentenivalóm van az apja haláláról. Nem hiszem, hogy ő szívesen hallaná. Nem öngyilkosság volt. De lehetett baleset.

– Szerintem Ginny hallani szeretné.

Kénytelen-kelletlen bementem, és enyhén cenzúrázva előadtam a történetet. Ginny higgadtabban fogadta, mint Peter. Peter lába ideges ritmust vert a padlón, mintha énjének egy megfékezetlen része szeretne elszaladni, még abból a szobából is, amelyben Ginny tartózkodik.

– Sajnálom, hogy elő kellett ásnom és maga elé kellett vetnem mindezt – mondtam a lánynak. – Mostanában úgyis elég sok mindent vetettek maga elé.

– Semmi baj. Már vége.

Reméltem is. Békés derűje azonban nem tetszett. Mintha egy szobor élettelen derűje lett volna.

– Kívánja, hogy eljárjak Mr. Ketchellel kapcsolatban?

Peter is várta a lány válaszát. De az csak megemelintette a kezét, aztán visszaejtette a könyvére. – Mi értelme lenne? Maga azt mondta, beteg vénember, szinte csak vegetál már. Olyan ez, mint azok a kiérdemelt bűnhődések Danténál. Egy nagy, erőszakos emberből magatehetetlen nyomorék lesz. – Tétovázott. – Miattam verekedett össze az apámmal?

– Mondhatni.

– Nem értem – szólt közbe Peter.

Ginny feléje fordult. – Mr. Ketchel ki akart kezdeni velem.

– És mégsem akarod, hogy megbüntessék?

– Minek? Évekkel ezelőtt volt. Szinte nem is ugyanaz az ember vagyok már – fűzte hozzá mosolytalanul. – Tudtad, hogy hétévenként teljesen megváltozunk, mármint vegyi értelemben? – Mintha vigaszt merített volna a gondolatból.

– Te angyal – mondta Peter. De azért nem ment a közelébe, nem érintette meg.

– Van egy másik lehetőség is – mondtam. – Előfordulhat, hogy mégsem Ketchel-Spillman a felelős az apja haláláért. Lehet, hogy valaki más talált rá, amint kábán bóklászott a klub területén, és az fojtotta bele az úszómedencébe.

– Ki tenne ilyet? – kérdezte a lány.

– Néhai férje a legvalószínűbb jelölt. Mellesleg róla is vannak friss információim. Panamában született, elég nehéz élete volt...

Ginny félbeszakított: – Tudom. Tappinger professzor felkeresett ma délután. Mindent elmesélt Francisről. Szegény Francis – mondta tétován. – Most már látom, hogy nem volt egészen normális, de én sem, hogy mindent elhittem neki. Viszont mi oka lett volna arra, hogy ártson Roy-nak? Én akkoriban még nem is ismertem őt.

– Talán azért fojtotta vízbe, hogy megzsarolhassa Ketchelt. Esetleg tanúja volt, hogy valaki más fojtotta vízbe, s aztán elhitette Ketchellel, hogy ő az oka.

– Szörnyű képzeletvilága van magának, Mr. Archer.

– Akárcsak a néhai férjének.

– Nem. Téved. Francis nem olyan volt.

– Attól tartok, maga csak az egyik oldalát ismerte. Francis Martel kitalált figura volt. Azt is elmondta Tappinger professzor, hogy eredetileg Pedro Domingónak hívták, s a panamavárosi nyomornegyed zabigyerekterméke volt? Mindössze ennyit tudunk a valódi emberről, a valódi életről, amely a magával való fantáziaéletbe kényszerítette bele őt.

– Nem akarok erről beszélni. – Úgy fonta maga köré a karját, mintha özvegyi gyászruháján át érezné már a valóság hidegét. – Kérem, ne beszéljünk Francisről.

Peter felkelt a székből. – Egyetértek. Mindez a múlté. És ma estére elég volt már a beszélgetésből, Mr. Archer.

Az ajtóhoz ment, és kinyitotta. A szobába beáradt az édes éji levegő. Ülve maradtam.

– Kérdezhetnék magától valamit négyszemközt, Miss Fablon? Mellesleg Miss Fablonnak szólítsuk mostantól?

– Gondolom, igen. Még nem töprengtem rajta.

– Nem marad sokáig Miss Fablon – mondta Peter ostoba-édeskésen. – Egy szép napon, hamarosan Mrs. Jamieson lesz belőle, ahogy eleve rendeltetett.

Ginny csüggedtnek és nagyon kimerültnek tűnt. – Mit óhajt kérdezni tőlem? – mondta halkan.

– A kérdés magántermészetű. Kérje meg Petert, hogy menjen ki egy percre.

– Hallottad, Peter.

A fiú mogorva képpel kivonult, tárva hagyva az ajtót. Hallottam, amint fel-alá csörtet a kertben.

– Szegény Peter – mondta Ginny. – Nem is tudom, mihez kezdenék most nélküle. De persze azt sem tudom, vele mihez kezdjek.

– Feleségül megy hozzá?

– Aligha van más választásom. Cinikusan hangzik, ugye? Pedig nem annak szántam. Csak éppen semminek sincs már értelme mostanában.

– Nem lenne tisztességes hozzámennie, ha nem kedveli.

– Ó, kedvelem én őt, mindig is kedveltem, jobban, mint bárki mást. Francis csak egy epizód volt az életemben. – Életunt póza mögött éretlenséget éreztem. Lehet, hogy érzelmi fejlődése megrekedt az apja halálánál.

Az is eszembe ötlött, mennyire hasonlít egymáshoz a város két ellentétes végéről származó Ginny és Kitty. Egyiküknek sem sikerült igazán túlélnie a szépség véletlenszerű adományát. Tárggyá változtatta őket, zombivá egy holt, sivatagos világban, s ezt éppoly fájdalmas elnézni, mint az értelmetlen kereszthalálokat.

– Maga és Peter együtt jártak valamikor, tőle hallottam.

– Igen. A középiskola nagy részében. Akkoriban még nem volt ilyen hájas – tette hozzá magyarázatképp.

– A szeretője volt?

Elsötétült a szeme, ahogy az óceán színe sötétül el mozgó felhők alatt. Mintha most először tapintottam volna rá az élete elevenére. Elfordult, hogy ne láthassak a szemébe.

– Mit számít az? – Vagyis igen.

– Petertől esett teherbe?

– Ha válaszolok – mondta elfordított arccal –, megígéri, hogy nem adja tovább? Senkinek, még Peternek sem?

– Rendben van.

– Akkor elmondom. Gyerekünk lett volna elsőéves főiskolás koromban. Peternek nem szóltam róla. Olyan fiatal volt, még a korához képest is. Nem akartam megijeszteni. Nem szóltam róla senkinek, csak Roynak, és később anyának. De azt, hogy ki az apa, nekik sem árultam el. Semmi kedvem sem volt hozzá, hogy kivegyenek a főiskoláról, és belekényszerítsenek egy borzalmas tinédzserházasságba. Roy nagyot csalódott bennem, a baba miatt, de azért kölcsönkért ezer dollárt, és elvitt Tijuanába. Igazi de luxe abortuszban részesített, orvossal, ápolónővel, higiénikus körülményekkel. De attól fogva mintha úgy érezte volna, hogy tartozom neki.

Színtelen volt a hangja. Mintha csak egy bevásárlókörútról mesélt volna. De éppen a látszólagos érzéketlensége mutatta, mekkora trauma nyűgözte az érzelmeit. Minden kíváncsiság nélkül kérdezte:

– Honnan tud a terhességemről? Azt hittem, senki sem tud róla.

– Nem számít, honnan tudok róla.

– De én csak Roynak és anyának szóltam.

– Ők pedig halottak.

Alig észlelhető remegés futott át rajta. Lassan, mintha fizikai ellenállást kellene legyűrnie, felém fordította a fejét, és az arcomba nézett.

– Azt hiszi, azért gyilkolták meg őket, mert tudtak a terhességemről?

– Lehetséges.

– Na és Francis halála?

– Arról nincs elméletem, Miss Fablon. Sötétben tapogatózom. Magának van valami elképzelése?

Megrázta a fejét. Fénylő haja lendült, szinte narcisztikusan simította végig hideg, fakó arcát.

Peter türelmetlen hangja hallatszott az ajtóból: – Bejöhetek végre?

– Nem, nem jöhetsz. Kifelé, nyugalmat szeretnék. – Felállt, jelezve, hogy a felszólítás rám is vonatkozik.

– De nem szabad egyedül maradnod – mondta Peter. – Dr. Sylvester szerint...

– Dr. Sylvester egy vénasszony, akárcsak te. Menj innét. Ha nem mégy, kiköltözöm. Még ma.

Peter kihátrált, én követtem. Ginny becsukta és bereteszelte mögöttünk az ajtót. A házikó hallótávolságán kívül Peter felém perdült.

– Mit mondott neki?

– Semmit.

– Valamit csak mondott, ami ilyen reakciót váltott ki.

– Feltettem neki egy-két kérdést.

– Miről?

– Arra kért, ne áruljam el magának.

– *Ő* kérte *magát,* hogy ne árulja el *nekem?* – Arca odahajolt az enyémhez. Nem láttam valami jól. Nagyon dühösnek és harciasnak hangzott. – Egy kicsit összezavarodott, nem? Magának én vagyok a megbízója. És Ginny is az én menyasszonyom.

– Könnyen jön-megy őnála a menyasszonykodás, nem?

Talán nem kellett volna ezt mondanom. Peter mocskos rohadéknak nevezett, és felém lendítette az öklét. Túl későn vettem

észre a sötétben, nem tudtam egészen kikerülni. Az ütéssel szinkronban lódítottam a fejemet, hogy mérsékeljem az erejét.

Nem ütöttem vissza, de felkaptam a kezeimet, hogy blokkoljam a következőt. Nem ütött újra, fizikailag legalábbis nem.

– Tűnjön el innen – mondta csukladozó hangon. – Végeztem magával. Magának vége van itt.

31. FEJEZET

Erkölcsi megpróbáltatás volt számomra hátat fordítani egy megoldatlan ügynek. Hazamentem Nyugat-Los Angeles-i lakásomba, és mérsékelten leittam magam.

Így sem aludtam valami jól. Az éjszaka kellős közepén felriadtam. Úgy kopogott az ablakon az eső, mintha celofán zörögne. A whisky hatása múlóban volt, és egy pillanatra pánik fogott el, amint megképzettem magam előtt: középkorú férfi, egyedül fekszik a sötétben, miközben elsuhan mellette az élet, akár a forgalom a sztrádán.

Későn keltem, és elmentem reggelizni. A reggeli lapok nem számoltak be új fejleményekről. Felmentem az irodámba, és vártam, hogy Peter meggondolja magát, és felhívjon.

Igazából nincs is szükségem rá, hajtogattam magamban. A pénzéből maradt még valamennyi. De Perlberggel anélkül is meg az ő montevistai befolyása nélkül is tovább dolgozhatok a Martel-gyilkosságon. Egy nagyon fontos okból mégis szerettem volna, ha újra felfogad. Azt hiszem, éjszakai magányomban képzeletbeli fiat nemzettem magamnak, egy szegény, kövér, buta fiút, aki ital helyett ételbe fojtja a bánatát.

A nap felperzselte a reggeli ködöt, és megszárította a járdákat. A depresszióm nehezebben szállt el. Jó ómenek után kutatva néztem át a postámat.

Érdekesnek látszó boríték érkezett Spanyolországból, Franco tábornok képével a bélyegeken, Senor Lew Archernak címezve. A levél így szólt: „Cordiales Saludos![14] A messzi Spanyolországból írunk önnek, hogy felhívjuk becses figyelmét új, eredeti spanyol díszítőelemekkel ékes Fiesta bútorcsaládunkra, mely éppolyan

[14] Szívélyes üdvözlet.

izgalmas, mint a *corrida*,[15] és éppolyan színes, mint a *flamenco.* Tekintse meg bármelyik Nagy Los Angeles-i fióküzletünkben."

A reklámküldemények sokasága közül legjobban a Las Vegas-i Kereskedelmi Kamara prospektusa tetszett. A város nevezetességei közül felsorolta az úszást, a golfot, a teniszt, a bowlingot, a vízisíelést, az éttermeket, a show- műsorokat és a templomokat, de a szerencsejátékról szót sem ejtett.

Ez ám az ómen. Még mindig a prospektuson mosolyogtam, amikor felhívott Perlberg százados.

– Sok a dolga, Archer?

– Nem mondhatnám. Rám unt a kliensem.

– Pech – mondta derűsen. – Tehetne mindkettőnknek egy szívességet. Volna kedve beszélni Martel mamájával?

– Az anyjával?

– Hát nem azt mondom? Ma reggel röpült ide Panamából, és visítva követeli, hogy adjuk ki a fia tetemét, no meg nyújtsunk neki tájékoztatást. Maga többet tud az ügy hátteréről, mint én, és arra gondoltam, ha elintézné ezt a dolgot, esetleg megtakarítana nekünk egy nemzetközi incidenst.

– Hol van most?

– A Beverly Hills Hotelban bérelt lakosztályt. Jelenleg alszik, de várja magát ma délután, mondjuk kettő tizenötre? Ő aztán remek kliens lenne magának.

– És ki fizetne érte?

– Ő, ki más? Tele van lével.

– Azt hittem, szegény, mint a templom egere.

– Tévedett – mondta Perlberg. – A főkonzultól hallom, hogy egy panamavárosi bank elnökhelyettesének a felesége.

– Hogy hívják az elnökhelyettest?

– Rosalesnak. Ricardo Rosalesnak.

---

[15] Bikaviadal.

Ez volt a neve az Új-Granada Bank elnökhelyettesének, aki levélben értesítette Marietta Fablont, hogy több pénzre nem számíthat.

– Boldogan felkeresem Mrs. Rosalest.

Felhívtam Allan Bosch professzort a Los Angeles-i Állami Főiskolán. Azt mondta, szívesen ebédel velem, hogy tájékoztasson Pedro Domingóról, de az időproblémája továbbra is fennáll.

– Én mennék oda magához, professzor úr. Van éttermük a campuson?

– Három étkezőnk is van – felelte. – A Cafeteria, az Inferno és az Észak Teteje. Egyébként újabban Kaliforniai Állami Főiskola a nevünk.

– Az Inferno érdekesen hangzik.

– Viszont annál kevésbé érdekes. Csak egy önki. Találkozhatnánk esetleg az Észak Tetejében. Az Északi Épület tetején van.

A főiskola a város keleti szélén terül el. A hollywoodi gyorsforgalmiról a San Bernardinó-ira tértem, arról pedig a Keleti sugárútnál hajtottam le. A campus egy kettészelt dombféle volt, telezsúfolva épületekkel. Parkolóhelyet alig láttam. Végül a tanári karnak fenntartott parkolóban állítottam le a kocsit, és fellifteztem az Északi Épület ötödik emeletére.

Bosch professzor fiatalos külsejű, harmincvalahány éves férfi volt, elég magas ahhoz, hogy centert játszhasson egy kosárcsapatban. Tartása kissé görnyedt, mint általában a nagydarab embereké, tekintete fényes, de kiábrándult. Hadarva, közép-nyugati akcentussal beszélt.

– Meglep, hogy időben ideért. Jó hosszú út. Az ablaknál foglaltam asztalt.

A nagy, zajos terem keleti oldalához vezetett. Az ablakon át Pasadenára meg a hegyekre láttam.

– Szóval azt akarja, hogy mondjam el magának, amit Pedro Domingóról tudok – mondta Busch a hagymalevesünk fölött.

– Igen. Ő is és a rokonai is érdekelnek. Tappinger professzor szerint az anyja amolyan „kékhold” lány volt. Ez a bártündér panamai megfelelője, nem?

– Nagyjából igen. – Bosch fészkelődött a székén, és a szeme sarkából rám pillantott. – Mielőtt továbbmennénk, miért nem írtak a lapok Pedro haláláról?

– Megírták. Tappinger nem említette, hogy álnevet használt?

– Lehet, nem emlékszem. Nagyon izgatottak voltunk, összevissza beszéltünk mindenféléről.

– Tekintete megállapodott az arcomon. – Milyen álnevet használt?

– A Francis Martelt.

– Érdekes. – Nem mondta meg, hogy miért.

– Igen, láttam azt a beszámolót a lövöldözésről. De nem gengsztergyilkosságnak titulálták?

– Igen, annak.

– Maga viszont kételkedik benne.

– Egyre inkább.

Bosch abbahagyta az evést. Nem érdekelte már a levese. Amikor a miniatűr sülthús-adagja megérkezett, akkurátusan darabokra vágta, de azt is ott hagyta.

– Úgy tűnik, egyfolytában én kérdezek – mondta. – Érdekelt Pedro Domingo. Jó esze volt, zavaros, de briliáns. És sok élet volt benne.

– Hát, az már elszállt.

– Miért használt álnevet?

– Ellopott egy csomó pénzt, és nem akart lebukni. És persze meg akarta játszani magát egy lány előtt, aki bolondult a francia nyelvért. Úgyhogy francia arisztokrataként pózolt, Francis Martelnak nevezte magát. Jobban is hangzik, mint a Pedro Domingo, főleg Dél-Kaliforniában.

– És majdnem eredeti is – mondta csendesen Bosch.

– Eredeti?

– Legalább annyira, mint általában a genealógiák. Pedro anyai nagyapját Martelnak hívták. Ha nem is éppen arisztokrata, mindenesetre művelt párizsi volt. Ifjú mérnökként jött át Franciaországból a *La Compagnie Uniuerselle*-lel.

– Nem tudok franciául, professzor úr.

– *La Compagnie Uniuerselle du Canal Inteoceanique de Panama.* Így keresztelte el Lesseps a csatornaépítő vállalatát – grandiózus név egy nagy bukáshoz. Valamikor 1890 előtt ment csődbe, és grandpére Martel minden pénzét elvesztette. Úgy döntött, Panamában marad. Amatőr ornitológus volt, nagyon érdekelte az ottani növény- és állatvilág.

A végén többé-kevésbé maga is bennszülött lett, utolsó éveit egy faluban töltötte valami lánnyal. A lány Pedro szerint az első cimarronok, vagyis szökött rabszolgák leszármazottja volt, akik Francis Drake oldalán harcoltak a spanyolok ellen. Azt állította, rajta keresztül Drake leszármazottja ő is – ez magyarázhatja a Francis keresztnevet –, de szerintem ez már csak merő genealógiai fantazmagória volt. Pedro fantáziavilágban élt.

– Ami akkor válik igazán veszélyessé – mondtam –, ha kezdi komolyan venni az ember.

– Igen, alighanem. Nos, ez a parasztlány volt Pedro anyai nagyanyja. Az anyja és Pedro tőle kapták a Domingo családnevet.

– Ki volt Pedro apja?

– Azt nem tudta. Úgy vettem ki, maga az anyja sem tudta. Az asszony elég zűrös életet élt, enyhén szólva. De fenntartotta a nagyapai tradíciót, jóval az öreg halála után is.

Panamában egyébként is elég komoly a francia tradíció. Pedrót az anyja nemcsak spanyolul, hanem franciául is tanította. Együtt olvasták a *grandpére* könyveit. Az öreg meglehetősen művelt volt – könyvtárában La Fontaine éppúgy megtalálható volt, mint Descartes és Baudelaire és Pedro elég rendes francia képzésben részesült.

Megértheti, miért volt olyan fontos a számára a nyelv. Egy nyomornegyedbeli fiú, akinek indián és rabszolgavér éppúgy csörgedezik az ereiben, mint francia. A franciaság volt az ő egyetlen különlegessége, vagy a különlegességének egyetlen reménye.

– Honnan tudja mindezt, professzor úr?

– Elég sok időt töltöttem a fiúval. Ígéretesnek tartottam, sőt nagy ígéretnek, ő pedig boldog volt, hogy társaloghat valakivel, aki ismeri Franciaországot. Ugyanis ott töltöttem egy évet ösztöndíjjal – tette hozzá lekicsinylő hangsúllyal. – Azonkívül a haladó francia esszékurzusomon szokásom – mellesleg Tapstől lestem el –, hogy arról íratok a diákjaimmal, miért éppen ezt a nyelvet választották. És Pedro egy fantasztikus dolgozatot kerekített a nagyapjáról meg a *gloire*-ról – a dicső Franciahonról. Csillagos ötöst adtam rá, amit már évek óta nem tettem. Ebből az esszéből származik a legtöbb információm róla.

– A nyelvet ugyan nem beszélem – mondtam –, de nagyon szeretném látni ezt a dokumentumot.

– Visszaadtam Pedrónak. Azt mondta, hazaküldte az anyjának.

– Őt hogy hívják, nem tudja?

– Secundina Domingónak. Az anyja második lánya lehetett.

– Családnevéből ítélve sosem ment férjhez.

– Úgy tűnik, nem. De voltak férfiak az életében – mondta szárazon Bosch. – Egy este Pedro túl sok bort nyakalt nálam, és mesélt az amerikai tengerészekről, akiket az anyja haza szokott vinni magával. Ez a világháború alatt történt, Pedro akkor még kicsi volt. Csak egy szobájuk volt az anyjával, s a szobában is csak egy ágyuk. Ha az anyjának vendége volt, neki a lépcsőpihenőn kellett várakoznia. Néha az egész éjszakát ott töltötte.

Imádta az anyját, és azt hiszem, ez volt az az élmény, ami átbillentette a normalitás határán. Azon az estén, amit említettem, amikor olyan sokat vedeltünk a *uin ordinaire*-ből, egy egészen vad szónoklatba kezdett a hazájáról mint a világ agyontaposott

keresztútjáról, meg önmagáról, e haza sarának esszenciájáról, a fehér-indián- négerről. Sőt mintha egyenesen a Nombre de Dios-i Fekete Krisztussal, azzal a híres panamai vallási szoborral azonosította volna magát.

– Messiási hóbortban szenvedett?

– Azt én nem tudom. Nem vagyok pszichiáter. Szerintem Pedro egy tönkrement költő volt, egy jelképező-idealizáló lélek, aki túlontúl sok problémát örökölt. Kétségkívül voltak rögeszméi, de még azoknak is volt valami értelmük. Panama nem csak egy ország volt a számára, nem csak egy földrajzi láncszem Észak- meg Dél-Amerika között. Lényegi kapocsnak látta a hazáját lélek és test, fő és szív között – és azt vallotta, hogy az észak-amerikaiak elszakították ezt a kapcsot. – Tűnődve hozzáfűzte: – És most ráadásul meg is öltük őt.

– Öltük?

– Mi, észak-amerikaiak.

A sötét húsdarabokat tologatta a lassan alvadó zsírban a tányérján. Kinéztem a hegyek felé. Fölöttük lökhajtásos gép metszett éppen fehér sebet az égbe.

Tetszett nekem a kép, amit Allan Boschról nyertem. Más volt, mint a Tappinger-féle idősebbek, akik annyira el vannak foglalva önmagukkal meg a munkájukkal, hogy teljesen elvadulnak az emberektől. Bosch őszintén érdeklődött a diákjai iránt. Megpróbáltam szavakba is önteni mindezt.

Vállvonogatással leplezte, hogy örül a bóknak. – Tanár vagyok. Semmi más nem szeretnék lenni. – Rövid szünet után, melyet a körülöttünk nyüzsgő diákok hangzavara töltött ki, így szólt: – Nagyon elszomorított, amikor Pedrónak kereket kellett oldania. Azt hiszem, ő volt a legérdekesebb hallgatóm, az lllinois-t is beleértve. Csak ezen a két helyen tanítottam, ott meg itt.

– A barátja, Tappinger szerint nyomában volt az igazságügy.

– Igen. Pedro illegálisan lépett be az országba. Először Long Beachből kellett távoznia, aztán meg innen, mindig egy lépéssel a

bevándorlásiak előtt. Ami azt illeti, én magam figyelmeztettem, hogy szimatolnak utána. És nem is szégyellem – tette hozzá halvány mosollyal.

– Nem fogom feljelenteni, dr. Bosch.

Mosolya kesernyés lett, védekező. – Sajnos nincs Ph. D.-m. Elbuktam a doktori szigorlaton az Illinois-i Egyetemen. Nekifuthattam volna még egyszer, de valahogy nem láttam értelmét.

– Miért?

– Taps már elment onnan akkor. Én voltam az egyik kedvence, így hát megörököltem utána egy bizonyos adag rosszindulatot is. És az sem tett jót a lelkemnek, ami vele történt, Úgy gondoltam, ha ez megtörténhet a szakterületem egyik legígéretesebb kutatójával, akkor bárkivel megtörténhet.

– Miért, mi történt vele lllinois-ban?

Bosch összeszorított szájjal hallgatott. Vártam egy darabig, aztán más megközelítést alkalmaztam.

– Még mindig vezető kutatója a szakterületének?

– Az lenne, ha legalább egy kicsi esélyt kapott volna rá. De hát nem jut ideje a munkájára, s ez az őrületbe kergeti. Az ösztöndíj-odaítéléseknél is mindig kihagyják. Még előléptetésre se számíthat, egy olyan isten háta mögötti helyen sem, mint Montevista.

– Miért?

– Gondolom, nem tetszik nekik a frizurája.

– Vagy talán a felesége frizurája?

– Igen, nyilván neki is köze van hozzá. De őszintén szólva semmi kedvem a tanári kari pletykákhoz. Pedro Domingóról, alias Cervantesről akartunk beszélni. Ha van még vele kapcsolatban kérdése, állok rendelkezésére. Ha nincs...

– Honnan vette a Cervantes nevet?

– Én ajánlottam neki aznap este, amikor lelépett. Mindig is Don Quijote-típusnak láttam.

Arra gondoltam, de nem mondtam ki, hogy magára Boschra még pontosabban illene a terminus. – És egyenesen Tappingerhez küldte őt?

– Nem. Lehet, hogy egyszer-másszor említettem neki Tapset. De Pedro egy lány miatt ment Montevistába. Elsőéves volt az ottani főiskolán, állítólag nagy nyelvtehetség...

– Ki mondta ezt?

– Taps, de ami azt illeti, én is beszéltem vele. Taps hozta fel magával a tavaszi művészeti fesztiválunkra. Sartre *Zárt tárgyalás*- át adtuk elő, s ő még sohasem látott modern francia darabot. Pedro is ott volt, és nyomban fülig beleszeretett.

– Honnan tudja?

– Ő mondta. Még szonetteket is mutatott, amelyeket róla meg az eszményi szépségéről írt. Tényleg bájos jószág volt, az a makulátlan mézszőke fajta, és igen fiatal, nem több tizenhatnál vagy tizenhétnél.

– Ma már nem olyan fiatal és nem olyan makulátlan, de még most is bájos jószág.

Leejtett villájának csörrenése beleolvadt az általános csörömpölésbe. – Ne mondja, hogy maga is ismeri!

– Ő Pedro özvegye. Múlt szombaton esküdtek.

– Nem értem.

– Ha az egészet elmesélném, attól csak még inkább elromlana a kedve. Pedro hét évvel ezelőtt feltette magában, hogy feleségül veszi a lányt – talán éppen azon az estén, amikor itt, az előadáson látta. Nem tudja, próbált-e kapcsolatba kerülni vele aznap este, vagy bármikor utána?

Bosch elgondolkodott. – Szinte biztos vagyok benne, hogy nem. Sőt teljesen biztos. Amolyan titkolt szenvedély volt ez, amit úgy imádnak a latin népek.

– Akár Dante és Beatrice.

Meglepődve nézett rám. – Maga olvasta Dantét?

– Valamennyit legalábbis. De bevallom, most egy másik szemtanút idéztem. Az illető szerint Pedro úgy követte tekintetével a lányt, ahogyan Dante követte Beatricét.

– Ki az ördög mondta ezt?

– Bess Tappinger. Ismeri?

– Persze hogy ismerem. Ő aztán igazi szaktekintély Dante és Beatrice kérdésében.

– Tényleg?

– Nem szó szerint értettem, Mr. Archer. De Bess és Taps is eljátszották ezt a szerepet a maguk idejében: az intellektuelt és az eszményi lányt. Nagyon szép plátói kapcsolat volt köztük, amíg... amíg az élet le nem sújtott rájuk.

– Fogalmazhatna egy kicsit világosabban? Érdekel engem az az asszony.

– Bess?

– Mondjuk inkább, hogy a Tappinger házaspár. Hogy értette azt, hogy lesújtott rájuk az élet?

Szemügyre vette az arcomat, mintha a szándékaimban próbálna olvasni. – Nos, éppenséggel elmesélhetem. Úgyis mindenki ismeri már a történetet az ország összes nyelvi és irodalomtanszékén. Bess másodéves francia szakos volt az Illinois-i Egyetemen, Taps pedig a tanszék üdvöskéje, felívelő csillaga. Amolyan plátói viszony alakult ki köztük. Ők voltak Ádám és Éva a bűnbeesés előtt. Héloíse és Abélard. Romantikus túlzásnak hangzik, de nem az. Így volt.

Aztán közbeszólt a hétköznapi élet, ahogy már említettem. Bess teherbe esett. Taps persze feleségül vette, de az egész ügyet igen rondán vezényelték le. Az illinois-i campus borzasztóan puritán volt akkoriban. S ami még rosszabb, a lányhallgatók dékánhelyettese maga is szerelmes volt Tapsbe, s ezek után mint egy véreb vetette rá magát. Nemkülönben Bess szülei: amolyan Oak Park-i filisztertípusok. Az lett a vége, hogy erkölcsi elvetemültség címén kirúgták s ezzel az isten háta mögé száműzték Tapset.

– És azóta egyfolytában ott is van?

Bosch bólintott. – Tizenkét éve. Hosszú büntetés egy apró vétségért, amely épp elég gyakori mellesleg. Rengetegszer előfordul, hogy egy tanár feleségül veszi a diákját, akár kényszerből, akár szabad akaratából. Tapsszel csúnyán kitoltak véleményem szerint, és ez tönkretette az életét. De igencsak eltértünk a tárgytól, Mr. Archer.

– A fiatalember a karórájára pillantott. – Fél kettő, és nekem megbeszélésem lesz az egyik hallgatómmal.

– Mondja le, és jöjjön velem. Nekem sokkal érdekesebb megbeszélésem lesz.

– Igazán? Kivel?

– Pedro anyjával.

– Maga viccel.

– Bárcsak úgy lenne. Ma reggel repült ide Panamából, és a Beverly Hills Hotelban szállt meg. Lehet, hogy szükségem lesz tolmácsra. Mit szól hozzá?

– Rendben van. Menjünk külön kocsikkal, hogy ne kelljen visszafuvaroznia.

32. FEJEZET

A szálloda recepcióján találkoztunk újra. Néhány percet késtem a megbeszélésről, a portás azonnal felengedett.

Az asszony, aki a lakosztály nappalijába betessékelt bennünket, ötvenéves lehetett, s még mindig jóképű az aranyfogai és a szemét övező mély karikák ellenére is. Tetőtől talpig feketébe öltözött. Pézsmaillatú parfüm lebegett körülötte, mint valami füstszag, a kiégett nemiség aurájával ruházva fel őt.

– Seriora Rosales?

– Igen.

– Lew Archer magánnyomozó vagyok. A spanyoltudásom nem valami jó. Remélem, ön ért angolul.

– Igen, beszélek angolul. – Kíváncsian nézett fel a mellettem álló fiatalemberre.

– Bemutatom Bosch professzort – mondtam. – A fia barátja volt.

Váratlan, inkább mohó, mint vendégszerető érzelmi gesztussal kézen fogott s a szobán átvezetve kétoldalt maga mellé ültetett bennünket. Keze durva munkásnőkéz volt, kitörölhetetlenül beleevődött a kosz. Angoltudása jó volt, de nehézkes, látszott, hogy kemény munkával szerezte.

– Pedro mesélt magáról, Bosch professzor. Ön nagyon jó volt hozzá, és én hálás vagyok ezért.

– Ő volt a legjobb diákom. Fogadja részvétemet a haláláért.

– Igen, hatalmas veszteség. Nagy embereink egyike lehetett volna belőle. – Felém fordult. – Mikor adják ki a holttestét, hogy eltemethessem?

– Egy-két napon belül. A konzuljuk elintézi a hazaszállítását. Ezért igazán nem kellett volna átjönnie.

– A férjem is ezt mondta. Azt mondta, maradjak csak otthon, mert maguk letartóztatnak, és elveszik a pénzemet. De hát hogy

tehetnének ilyet? Panamai állampolgár vagyok, és ő a fiam volt. A pénz, amit Pedrótól kaptam, az enyém. – Kérdő daccal beszélt.

– Az öné és a férjéé.

– Igen, persze.

– Régóta házasok?

– Két hónapja. Valamivel több mint két hónapja. Pedro elégedett volt a házasságommal. Egy villát kaptunk tőle ajándékba La Crestá-ban. Pedro és Senor Rosales, a férjem jó barátok voltak.

Mintha a házasságát próbálta volna igazolni, mintha azt gyanította volna, hogy annak is köze van a fia halálához. Pillanatig sem kételkedtem benne, hogy érdekházasságról van szó. Ha egy bank elnökhelyettese bármelyik országban feleségül vesz egy kétes hátterű, középkorú nőt, annak komoly üzleti oka kell hogy legyen.

– Üzlettársak voltak?

– Pedro és Senor Rosales? – Buta arckifejezést öltött, s félig-meddig alkudozó gesztussal emelintette meg a tenyerét és a vállát. – Én nem értek az üzlethez. Annál hihetetlenebb, hogy a fiam milyen remek üzletember lett, *n'est-ce pas?* Nagyon jól kiismerte a *Bourse*-t– itt önöknél Wall Streetnek mondják, ugye? Összerakta és ügyesen fektette be a pénzét – mondta mintegy ritmikus önhipnózisban.

De azért sejtenie kellett a valóságot, mert hozzátette: – Ugye nem igaz, hogy gengszterek ölték meg Pedrót?

– Nem tudom, hogy igaz-e vagy sem, senora. A gyilkost még nem kerítették kézre.

Bosch közbeszólt: – Nekem azt mondta, kétli, hogy gengsztergyilkosság volt.

A nő vigaszt merített ebből. – A fiamnak természetesen semmi köze sem volt holmi gengszterekhez. Remek ember volt, nagyszerű ember. Ha nem hal meg, ő lehetett volna a külügyminiszterünk, vagy akár az elnökünk is.

Azért szövögette egyre ezt a fantáziahálót, hogy jó előre elrejtse a netán előbukkanó igazságot. Semmi kedvem sem volt vitába szállni a gyászával, de azért megkérdeztem:

– Ismeri Leo Spillmant?

– Kit?

– Leo Spillmant.

– Nem. Kicsoda Leo Spillman?

– Las Vegas-i szerencsejátékos. A fia a társa volt. Sosem említette magának Spillmant?

Megrázta a fejét. Nem láttam jelét, hogy hazudna. De bánatos mélységek voltak fekete szemében, mélység mélységet követett bennük, akár az inkáknál is ősibb történelmi rétegek.

– Maga azt hiszi, ez a Leo Spillman ölte meg a fiamat?

– Tegnapig azt hittem. Pedro rengeteg pénzt sikkasztott Spillmantől.

– Sikkasztott? – Boschhoz fordult. – *¿Que está* dicendo?[16]

Bosch kelletlenül válaszolt neki: – Mr. Archer úgy véli, az ön fia pénzt lopott Mr. Spillmantől. Én erről nem tudok semmit.

Az asszony lélegzete sziszegett aranyfogai között. – *Está diciendo mentiras. Pedro hizo su fortuna en Wall Street.*[17]

– Azt mondja, maga hazudik – tolmácsolta udvarias élvezettel Bosch.

– Köszönöm, a lényeget felfogtam. – Az asszonyhoz fordultam: – Nem merő szórakozásból hozakodom elő ezekkel a részletekkel, senora. Ha meg akarjuk tudni, mi történt a fiával, a pénz kérdésébe is bele kell mennünk. Én azt hiszem, a pénzéért gyilkolták meg.

– Az új felesége? – kérdezte indulatosan.

– Jó kérdés. A válasz csakis az lehet, hogy nem, de érdekelne, miért tette fel egyáltalán.

---

[16] Mit mond?

[17] Hazudik. Pedro a Wall Streeten szerezte a vagyonát.

– Ismerem a nőket, és ismerem a fiamat. Ő grandió... nagy-nagy szerelemre volt képes. Az ilyen férfiakat mindig becsapják a nők.

– Úgy tudja, Pedrót is becsapták?

– Ő ezt gyanította. Megírta nekem, hogy attól tart, a nő, akit feleségül akar venni, nem szereti őt. Beszélni kívánok ezzel a nővel.

– Nem jó ötlet – mondtam. – Négy nap leforgása alatt elveszítette az anyját és a férjét is. Hagyja őt békén, senora.

Ám az asszony higgadtan állhatatos maradt.

– Én többet vesztettem nála. Beszélni kívánok vele. Jól megfizetem, ha elvisz hozzá.

– Sajnálom. Nem tehetem.

Hirtelen felkelt. – Akkor csak az időmet vesztegeti.

Az ajtóhoz ment, és kitárta előttünk. Örültem, hogy távozhatok. Amit megtudhattam, amire szükségem volt, azt megtudtam, a fekete pénzéből meg a vele járó fekete gyászából pedig nem kértem.

– Elég csúnyán viselkedett vele – mondta Bosch a liftben. – Az én szememben ártatlannak és naivnak tűnt.

– Megengedheti magának. Nyilvánvaló, hogy a férje a machinátor. Piócaként tapadt rá meg a pénzére, az amerikai kormány egy centet sem fog látni belőle.

– Nem értem. Mire célzott azzal, hogy Pedrót a pénzéért ölték meg? Az anyja csak nem lehet a gyilkosa.

– Nem, és a gyilkos valószínűleg azt sem tudta, hogy a pénz időközben átszármazott az anyára.

– Így a végtelenségig bővül a gyanúsítottak köre, nem?

Allan Bosch azonban érzékeny lélek volt, s lehet, hogy megsejtette, milyen irányba mozdult el a gondolkodásom. Amikor a liftből kiléptünk, elbúcsúzott, s úgy indult volna máris, akár egy sprinter.

– Még nem végeztem magával, Allan.

– Hogyhogy? Sajnos nem sokat segíthettem. Azt hittem, hosszabban beszélgethetünk majd az asszonnyal.

– Beszélgettünk vele. Többet elárult, mint amire számítottam. És most magával szeretnék beszélgetni.

Betuszkoltam a bárba, egy párnázott boksz belső ülésére. Át kellene másznia rajtam, ha kereket akar oldani.

Rendeltem két gin-tonikot. Bosch ragaszkodott hozzá, hogy a magáét ő fizeti.

– Ugyan miről beszélgethetnénk még? – kérdezte morózusan.

– A szerelemről és a pénzről. És Tappinger professzorról meg az ő nagy hibájáról az lllinois-i Egyetemen. Maga szerint miért kell bűnhődnie érte tizenkét év múltán is?

– Fogalmam sincs.

– Nem lehet, hogy újból elkövette?

– Nem egészen értem, mire céloz. – Bosch vakargatni kezdte a tarkóját. – Taps boldog házasságban él. Három gyereke van.

– A gyerekek nem föltétlenül elrettentő tényezők. Ismertem olyan férfiakat, akik a gyerekeik ellen fordultak, mert a kölykök arra emlékeztették őket, hogy már nem fiatalok. Ami pedig Tappingerék házasságát illeti, az közel van a töréspontoz. Az asszony a végsőkig el van keseredve.

– Butaság. Bess egy angyal.

– De nem a férje szemében – mondtam. – Könnyen lehet, hogy újabb angyalt talált magának a diákjai között.

– Ugyan dehogy! Tappinger nem kezd ki a diákjaival.

– Egyszer már megtette, maga mesélte...

– Nem kellett volna.

– És ez a viselkedésminta ismétlődni szokott. Munkám során épp elég tapasztalatom volt olyan férfiakkal és nőkkel, akik képtelenek felnőni, és elviselni, hogy megöregszenek. Egyre fiatalabb partnerekkel próbálják megújítani önmagukat.

A fiatal férfi arca elfintorodott az undortól. – Mindez igaz lehet. De semmi köze Tapshez, és őszintén szólva visszataszítónak tartom ezt a témát.

– Számomra sem kellemes, elhiheti. Kedvelem Tappingert, és rendes is volt velem. De a kellemetlen tényekkel akkor is szembe kell néznünk, ha olyan emberekről van szó, akiket kedvelünk.

– De maga nem tényekkel áll elő, hanem csak spekulál, olyasmi alapján, ami tizenkét évvel ezelőtt történt.

– Biztos benne, hogy le is zárult akkor? Maga mondta, hogy hét éve Tappinger felhozott ide egy elsőéves lányt egy színdarab megtekintésére. Más diákok is voltak abban a társaságban?

– Azt hiszem, nem.

– Bevett szokás, hogy egy professzor hatvan-hetven mérföldnyire viszi el egy elsőéves hallgatóját, hogy megnézzenek egy színdarabot?

– Lehet. Nem tudom. Különben is, Bess velük volt.

– Ezt miért nem mondta eddig?

– Sejtelmem se volt róla, hogy fontos lehet – mondta némi iróniával Bosch. – Tappinger professzor nem egy szexuális pszichopata. Nincs szüksége kísérőre a nap huszonnégy órájában.

– Őszintén remélem. Maga azt mondta, beszélgetett azzal a lánnyal. Ő mondott valamit Tappingerről?

– Mem emlékszem. Régen volt.

– Látta őket együtt?

– Igen. Hármasban jöttek hozzám vacsorázni, s utána mentünk el megnézni a darabot.

– Hogyan viselkedett egymással Tappinger és a lány?

– Úgy tűnt, kedvelik egymást. – Egy pillanatra tágra nyílt az arca – valami eszébe juthatott –, majd szorosan összezárult. Félig felkelt az ülésről. – Nézze, fogalmam sincs, hová akar kilyukadni...

– Dehogy nincs. Szeretők módjára viselkedtek?

Bosch lassan, óvatosan válaszolt: – Nem egészen értem, mire céloz ezzel a kérdéssel, Mr. Archer. És azt sem látom, mi köze ennek a jelenhez. Végül is hét évvel ezelőtti dolgokról beszélünk.

– Három gyilkosság történt az elmúlt hét esztendőben, és mindháromnak köze van Ginny Fablonhoz. Megölték az apját, az anyját és a férjét.

– Jóságos Isten, csak nem Tapset gyanúsítja?

– Még nem tudom. De higgye el, a kérdéseim lényegiek. Tehát szeretők voltak?

– Bess azt hitte. Én végig úgy gondoltam, hogy képzelődik. Lehet, hogy tévedtem.

– Mondja el, mi történt.

– Igazából nem valami sok. Bess az előadás kellős közepén felállt, és kiment. Együtt ültünk: Bess köztem és Taps között, a lány pedig Taps másik oldalán. Bess egyszer csak felpattant, és kibotorkált a sötétben, utánamentem. Attól féltem, rosszul van, és tényleg ki is adta magából a vacsorát a parkolóban. De inkább erkölcsi rosszullét volt, mint fizikai. Mindent kitálalt nekem Tapsról meg a Fablon lányról, meg arról, hogy az a lány megrontja...

– A *lány* rontja meg a *férjét?*

– Bess ezt állította. Többek közt ezért nem vettem őt komolyan. Látnivalóan terhes volt akkoriban, és maga is tudja, micsoda őrült féltékenységre képesek a nők ilyen állapotban. De azért lehetett valami abban, amit mondott. Végül is Bess sem volt idősebb, mint az a lány, amikor Taps belehabarodott. – Bosch úgy elvörösödött, mint akit fojtogatnak. – Tisztára júdásnak érzem magam, ahogy mindezt előadom itt.

– És akkor Tappinger micsoda?

Bosch belekortyolt az italába. – Értem, mire gondol. Nem éppen Krisztus-figura. De azért ég és föld a különbség aközött, hogy valaki kikezd egy csinos lánnyal, meg aközött, hogy meggyilkolja a szüleit. Ez egyszerűen elképzelhetetlen.

– A gyilkosság mindig az. Még a gyilkosok sem tudják elképzelni, különben nem követnék el. Hánykor kereste fel magát a minap, kedd délután Tappinger?

– Négykor. Előre megbeszéltük, és hajszálpontosan érkezett.

– Mikor beszélték meg?

– Alig egy órával előtte. Telefonált, és megkérdezte, mikor érnék rá.

– Honnan telefonált?

– Azt nem mondta.

– Milyen lelki állapotban futott be?

– Úgy faggat, mint valami ügyész, Mr. Archer. De maga nem ügyész, úgyhogy nem válaszolok erre a kérdésre, és más kérdéseire sem.

– A maga barátját, Pedrót kedd délután lőtték agyon Brentwoodban. A másik barátja, Tappinger egy óra körül indult el Montevistából. Egy és négy között volt ideje és lehetősége a gyilkosságra meg arra, hogy áthajtson magához takarózni.

– Takarózni?

– A magánál tett látogatásával indokolta, hogy miért mondta le a kedd délutáni óráját, s jött Los Angelesbe. Ért Tappinger a kézifegyverekhez?

Bosch nem volt hajlandó válaszolni.

– Ő maga említette nekem, hogy katonai ösztöndíjjal került be az egyetemre – mondtam tehát szolgált valamelyik fegyvernemnél. Ért Tappinger a pisztolyokhoz?

– A gyalogságnál szolgált. – Bosch lehorgasztotta a fejét, mintha az egyre gyarapodó bizonyíték önnön bűnösségét támasztaná alá. – Taps tizenkilenc-húsz éves fiatalemberként részt vett Párizs felszabadításában. Nem... nem lehet őt könnyedén venni.

– Magam is így vélem. Szóval milyen lelki állapotban futott be magához kedden?

– Nem vagyok szakértője a lelki állapotoknak. Feszélyezettnek, szinte zavartnak tűnt. Persze, évek óta nem láttuk egymást. És épp akkor hajtott le a gyorsforgalmiról. A San Berdoo-i gyorsforgalmi pokoli tud... – Elharapta a szavát. – Taps nagyon feldúltnak látszott,

nem tagadom. Jóformán hisztérikus lett, amikor azonosítottam a képen Pedro Domingót, és közöltem vele az alapvető tényeket a fiúról.

– Mit mondott?

– Mondani nemigen mondott semmit. Görcsös nevetés vett erőt rajta. Mintha az egész valami irtó jó vicc volna.

33. FEJEZET

Bess Tappinger jött ajtót nyitni, a hároméves kisfiú a szoknyájába kapaszkodott. Rongyos, kopott, ujjatlan pamutruha volt rajta, mintha máris az elhagyott feleség szerepéhez öltözött volna. A homlokára kötött szalag alatt csurgott az arcáról a verejték. Amikor megtörölte az arcát az alkarjával, láttam, hogy kiborotvált hónalja is izzadságtól csillog.

– Miért nem szólt, hogy jön? Éppen a házat takarítom.

– Látom.

– Megvárja, míg lezuhanyozok? Borzalmasan nézhetek ki.

– Az az igazság, hogy pompásan néz ki. De nem a kilátásért jöttem. Itthon van a férje?

– Nem. Nincs. – Levert volt a hangja.

– A főiskolán van?

– Nem tudom. Jöjjön be. Főzök kávét. És megszabadulok a kicsitől. Még úgysem aludt délután.

Elvezette a tiltakozó gyereket. Amikor jó negyedóra múlva visszajött, már megfürdött, átöltözött, és megfésülte sűrű, sötét haját.

– Ne haragudjon, hogy megvárakoztattam. Muszáj volt megtisztálkodnom. Amikor pocsékul érzem magam, folyton rám jön a takaríthatnék.

– Leült mellém a díványra, hogy szagolhassam, mennyire tiszta.

– És mitől érzi pocsékul magát?

Hirtelen előrebiggyesztette vörös alsó ajkát. – Nem akarok beszélni róla. Tegnap lett volna hozzá kedvem, de magának nem volt. – Felpattant, és elém állt, csinosan, még mindig remegve a várakozástól, mintha a teste, ami belevitte ebbe a házasságba, valahogyan ki is tudná juttatni belőle. – Én magát egyáltalán nem érdeklem.

– Ellenkezőleg, itt, most szeretnék lefeküdni magával.

– Akkor miért nem teszi? – Nem mozdult, de a teste mintha még masszívabban lett volna jelen.

– Gyerek van a háznál, és férj a kulisszák mögött.

– Taps nem bánná. Szerintem éppen ezt akarta elősegíteni.

– Ugyan miért?

– Szeretné, ha beleszeretnék egy másik férfiba... hogy nyugta legyen tőlem. Merthogy ő is szerelmes egy másik lányba. Évek óta.

– Ginny Fablonba.

Mintha a névtől elgyengült volna a térde, egyszerre visszaült mellém. – Szóval tudja. Mióta?

– Ma tudtam meg.

– Én az elejétől tudom.

– Igen, hallom.

Gyors oldalpillantást vetett rám. – Tapsszel beszélt róla?

– Vele még nem. Allan Boschsal ebédeltem az imént. Ő mesélt egy hét évvel ezelőtti estéről, amikor ő, maga, a férje és Ginny együtt voltak egy előadáson.

Bólintott. – Sartre *Zárt tárgyalás*-a. Azt is elmondta magának, mit láttam?

– Nem. Azt hiszem, ő sem tudja.

– Igen, nem mondtam el neki. Képtelen voltam, senkinek sem mondtam el. Aztán egy idő után az, amit láttam, már nem is tűnt valóságosnak. Valahogy összeolvadt a darabról való emlékeimmel, amely három, időtlen lélektani pokolba zárt emberről szól. Taps mellett ültem a félsötétben, egyszer csak hallottam, hogy felnyög vagy felsóhajt, mintha fájdalmai lennének. Odanéztem. A lány keze a... a combján volt. Taps az élvezettől nyögdécselt.

Nem akartam elhinni, pedig a saját szememmel láttam. Olyan rosszul lettem, hogy ki kellett mennem. Allan Bosch utánam jött. Már nem emlékszem pontosan, mit mondtam neki. Azóta szándékosan kerülöm, hátha egyszer még faggatózni kezdene Tapsről.

– Mitől félt?

– Nem is tudom. De igen, tudom. Attól féltem, ha az emberek megtudják, hogy Taps megrontotta azt a lányt, vagy az rontotta meg őt... attól féltem, hogy elveszítené az állását, s az állásnak még a reményét is. Láttam, mi történt az lllinois-i Egyetemen, amikor Taps meg én... – Elhallgatott. – De maga erről nem tud.

– Allan Bosch mesélte.

– Allan egy pletykafészek. – De azért megkönnyebbültnek látszott, hogy nem neki kell elmondania. – Azt hiszem, maradt bennem némi bűntudat abból az időből. Szinte úgy éreztem, Ginny Fablon *engem* játszik el újra. Ettől persze nem gyűlöltem kevésbé, de a nyelvemet megkötötte. Ezt az egész hét évet azzal töltöttem, hogy a férjem szerelmi viszonyát rejtegettem, még magam előtt is. De mától fogva nem teszem.

– Mi történt ma?

– Kora reggel, hajnalban idetelefonált az a lány. Taps a dolgozószobában aludt, mint már évek óta mindig, s az ottani melléket vette fel. Én meg belehallgattam a másikon. A lány pánikban volt... valamilyen hideg pánikfélében. Azt mondta, maga zaklatja őt, és ő nem bírja tovább ezt a színlelést, főleg mivel azt sem tudja, mi történt voltaképpen. Aztán megkérdezte Tapstől, ő ölte-e meg az apját és az anyját. Taps azt felelte, persze hogy nem, a kérdés is nevetséges, ugyan mi oka lett volna rá? Mire a lány, hogy a szülei ugye tudtak a babáról, meg hogy ő volt az apja.

Bess nagyon hadart már. Most az ajkához illesztette az ujjait, mintha hallani akarná, mit is mondott az imént.

– Ki árulta el nekik, Bess?

– Én. Egészen annak az első évnek a szeptemberéig befogtam a szám. Azon a nyáron, amikor az én babám megszületett, ez a lány eltűnt. Azt hittem, megszabadultunk tőle. Aztán egyszer csak megjelent az évkezdő *Cercle Français*-partinkon. Taps maga vitte haza aznap este... szerintem Cervantestől akarta távol tartani. Amikor visszajött, összevesztünk, ahogy már mondtam magának. Tapsnek

volt képe azt állítani, hogy engem éppúgy érdekel Cervantes, mint ahogyan őt a lány. Aztán mesélt a lány abortuszáról. Abban is én voltam a hibás, mivel létezem. Gondolom, vele együtt térdre borulva kellett volna siratnom Ginnyt.

Hát sírtam is, vagy két hétig egyvégtében. Aztán nem bírtam tovább. Felhívtam a lány apját, és meséltem neki Tapsról. A pasasnak egy-két nap múlva nyoma veszett, és én magamat okoltam az öngyilkosságáért. Akkor elhatároztam, hogy soha többé nem pakolok ki semmiről. – Megint mintha saját szavait hallgatta volna vissza. Értelmük beleszivárgott a szemébe, és sötéten ömlött el benne. – Maga mit gondol, a férjem ölte meg Mr. Fablont és Mrs. Fablont?

– Meg kell kérdeznünk tőle, Bess.

– Maga szerint ő volt, ugye? – Már miközben kérdezte, bánatosan bólogatott. – Ginny anyja idetelefonált múltkor este.

– Melyik este?

– Hétfőn. Nem aznap éjjel lőtték agyon?

– Tudja jól, hogy igen. Mit mondott?

– Tapset kérte, s az a házban vette fel, így nem tudtam belehallgatni. De nem sokáig beszélgettek. Taps azt mondta, majd még beszélnek, azzal elment.

– Elment a házból?

– Igen.

– Hánykor?

– Jó későn lehetett. Már lefekvéshez készültem. Aludtam, amikor hazajött.

– Ezt miért nem mondta eddig?

– Akartam, tegnap délelőtt. De maga nem adott rá lehetőséget. – Szeme tágra nyílt és vak, mint egy szoboré.

– Ma reggel más is elhangzott még a telefonban?

– Taps azt mondta a lánynak, hogy szereti, mindig is szerette, és mindig is szeretni fogja. Ekkor közbeszóltam. Valami rondát mondtam, csak úgy kiszaladt a számon. Olyan rettenetesnek tűnt,

hogy képes így beszélni egy másik nővel, miközben a három gyerekünk itt alszik a házban.

Hálóingben kimentem hozzá a dolgozószobába. Most jártam ott először, amióta a kicsi fogant – az volt az utolsó boldog időszakunk. – Elhallgatott, figyelt, nem sír-e álmában a hároméves. De a házban akkora volt a csend, hogy a konyhai csap csöpögését is meghallottuk. – Azóta olyan az életünk, mintha jégen táboroznánk, tavi jégen. Egyszer csináltuk apussal, Wisconsinban. Az ember szilárd földként gondol a jégre, pedig mély, sötét víz van ott alul. – Lenézett a lába alatti kopott szőnyegre, mintha szörnyek úszkálnának alatta. – Bizonyos értelemben én magam is összejátszottam velük, hát nem? Fogalmam sincs, miért csináltam, vagy miért éreztem úgy, ahogy. Hiszen az én házasságom volt, amit az a lány feldúlt, de valahogy mintha kívül lettem volna az egészen. Csak egy esküvői vendég voltam. Úgy éreztem, mintha nem az én életem volna. Mintha az én életem még el sem kezdődött volna.

Ültünk, és hallgattuk a csöpögő csendet. – Azt akarta elmesélni, mi történt, amikor ma hajnalban kiment a dolgozószobába.

Vállat vont. – Gondolni se bírok rá. Taps ott ült az asztalánál, pisztollyal a kezében. Olyan soványnak és hegyes orrúnak rémlett, a haldoklókat látjuk ilyennek. Attól féltem, agyonlövi magát, ezért odamentem, és elkértem tőle a pisztolyt. Az egész majdnem pontosan a fordítottja volt annak, ami aznap éjjel történt, amikor a kicsi fogant. És a pisztoly is ugyanaz volt.

– Ezt nem értem.

– Én vásároltam azt a pisztolyt négy évvel ezelőtt, hogy megöljem magam – mondta. – Ócska revolver volt, egy zálogházban találtam. Taps minden estéjét a lánnyal töltötte, úgy téve, mintha különórákat adna neki, és én nem bírtam tovább. Elhatároztam, hogy mindhármunkat elpusztítom.

– A pisztollyal?

– A pisztolyt magamnak tartogattam. Mielőtt használtam volna, felhívtam Mrs. Fablont, és elmondtam neki, mit fogok csinálni és miért. Természetesen ő is tudott a viszonyról, de azt nem tudta, hogy ki a férfi. Tapset egyszerűen csak Ginny konzulensének hitte, amolyan atyai figurának a háttérben.

Mindenesetre felkutatta Tapset, bárhol volt is éppen, az meg hazarohant, és elvette tőlem a pisztolyt. Örültem neki. Nem akartam használni. Még azt is sikerült bebeszélnem magamnak, hogy Taps szeret. Pedig őt csakis az érdekelte, hogy megússza a botrányt – az újabb botrányt.

Mrs. Fablon sem akart botrányt. Kényszerítette Ginnyt, hogy maradjon ki a főiskoláról, és vállaljon állást valami klinikán, a kórház közelében. Egy ideig azt hittem, vége a viszonyuknak. Ismét terhes voltam, a harmadik gyerekünkkel, és Taps nem fog elhagyni, hiszen megígérte. Azt mondta, az öngyilkossághoz szerzett pisztolyt bedobta az óceánba.

De hazudott. Megtartotta, és azóta is rejtegette. Amikor el akartam venni tőle ma reggel, rám fogta. Azt mondta, halált érdemlek, amiért kimondtam azt a ronda szót Ginny füle hallatára. Ő makulátlanul tiszta és szépséges, mondta. Én meg egy undorító varangy vagyok.

Akkor levettem a hálóingemet, nem is tudom, miért, csak azt akartam, hogy lásson engem. Azt mondta, olyan a testem, mint egy férfiarc, mint egy hosszú, röhejes férfiarc, rózsaszínű, vádló szemekkel, orratlan orral, mint a született vérbajosoké, és egy hülye kis szakállal. – Végighúzta a kezét a mellétől a köldöke tájáig, majd tovább a teste középpontja felé.

– Kiparancsolt onnan, azt mondta, lepuffant, ha még egyszer beteszem a lábam az ő saját szobájába. Visszajöttem a házba. A gyerekek még aludtak. Sötét volt még. Csak ültem, és néztem, ahogy világosodik. Nem sokkal pirkadat után hallottam, hogy Taps kimegy,

és elhajt a Fiattal. Elindítottam a gyerekeket az iskolába, aztán takarítani kezdtem. Azóta egyfolytában takarítok.

– Azt mondja, a férje nincs a főiskolán?

– Nincs. A dékáni hivataltól idetelefonáltak, hogy nem beteg-e. Azt mondtam, beteg.

– Magával vitte a revolvert?

– Nem tudom. Azóta nem jártam a dolgozószobájában, és nem is megyek oda. Maradjon csak piszkos.

Gyorsan átkutattam a dolgozószobát. A pisztoly nem volt ott. De az egyik asztalfiókban vagy húsz változatot találtam annak a „könyvnek" a kezdő oldalából, amelyet Tappinger tervezett írni a francia hatásokról Stephen Crane életművében. A legfrissebb verzió, amelyen akkor dolgozott, amikor hétfőn idejöttem, az íróasztal tetején hevert.

„Stephen Crane – így kezdődött – istenként lakozott elméje gyémánt városában. Hol lelhetett e város prototípusára? Athénban vajon, a Nyugat márvány öntőmintájában, vagy ama mennyei modellben, melyet Ágoston a *Civitas Dei*-ben hagyott ránk örökül? Netán Párizsban, a Művészetek Városában? Bizony mondom, Manet *Olympe*-jának súlyos, hideg szánalmával tekintett ő önnön ringyótestére. Bizony mondom, elméje fényvárosát Koré ágyékának sarából hozta a felszínre ő."

Színtiszta zagyvaléknak tűnt. Egyúttal azt is jelezte, hogy Tappinger szétesőben van, már akkor szétesőben volt, amikor először tettem be ide a lábam.

A reménytelen kézirat mellett ott feküdt a Martelnak szánt öt kérdés nyers fogalmazványa:

1. *Les liaisons,* alkotók, eredeti, újabb?
2. „Hypocrite lecteur"
3. Ki tartotta bűnösnek Dreyfust?
4. Hová helyezte Descartes a lelket? (tobozmirigy)

5. Ki hozta ki Jean Genet-t a börtönből?

Látva a kérdések sorrendjét, ahogyan Tappingernek eszébe jutottak, egyszeriben rádöbbentem személyes jelentőségükre. Talán azt akarta tudat alatt jelezni velük, mik azok a dolgok, amik az őrületbe kergetik: egy veszélyes nemi kapcsolat, az álszentség, a bűn és a bebörtönzés, a mirigybe zárt emberi lélek.

Furán egyoldalúnak pedig azért tűntek ezek a kérdések, mert válaszok is voltak egyúttal, amelyeket bizonyos fajta kódban préselt ki magából Tappinger erkölcsi és emocionális konfliktusa. Döbbenten idéztem fel, hogy az ötödik kérdésre Sartre a válasz, s eltűnődtem, vajon Tappinger bizarr tudósi kódjában nem arra a hét évvel azelőtti esti előadásra utalt-e vele.

34. FEJEZET

A pisztoly hiánya csakis azt jelenthette, hogy Tappingernél van. Kimentem, és a kocsim csomagtartójából elővettem a magamét, a hónaljtokkal együtt. Mivel gyerekek is voltak az utcán, visszamentem a házba, hogy ott szíjazzam fel.

– Meg fogja ölni őt – mondta Bess. Máris özvegynek látszott.

– Nem akarom használni, csak ha kényszerít rá. De meg kell védenem magam.

– Mi lesz a gyerekekkel?

– Az csakis magától függ.

– Miért kell, hogy tőlem függjön? – kérdezte kislányos hangján. – Miért kellett velem megtörténnie ennek?

Rossz férfihoz mentél hozzá rosszkor rossz okokból, feleltem némán. Fölösleges lett volna kimondanom. Ő is tudta. Erről beszélt nekem a maga fura, összefüggéstelen módján, amióta csak megismertem.

– Maga legalább életben maradt. Ezért is hálásnak kell lennie, Bess.

Türelmetlen, szinte fenyegető mozdulattal emelte fel az öklét. – Nem akarok életben maradni, így nem.

– Pedig érdemes. Még az is kiderülhet, hogy a saját élete a magáé.

A kilátás megrémisztette. – Ne hagyjon egyedül.

– Muszáj. Hívja fel valamelyik barátjukat.

– Nincsenek barátaink. Már réges-rég elmaradtak tőlünk.

Elveszettnek látszott a saját házában. Búcsúcsókot akartam adni neki. Nem volt jó ötlet. Mozdulatlan volt a szája, a teste merev, mint egy deszkaszál.

Miközben a városon át a Fablon-ház felé hajtottam, egyfolytában szívet tépő, nyugtalanító alakja járt az eszemben. Tudatának szintje

alatt, lenn, ahol fénylő szörnyek úszkálnak a hideg sötétben, Bess talán szerelmes volt férje szerelmi viszonyába.

Ginny otthon volt, és ott volt a férfi is. Szürke Fiatja a tölgyfa alatt állt. Amikor bekopogtam, ketten jöttek ajtót nyitni. A férfi szeme vörös volt, arca fakó. A lány reszketett.

– Maga talán rá tudja venni, hogy fogja be a száját – mondta Ginny. – Órák óta csak beszél és beszél.

– Miről?

– Megtiltom, hogy elmondd. – Tappinger hangja rekedt volt, természetellenes. – Menjen innen – szólt rám.

– Kérem, maradjon – mondta Ginny. – Félek tőle. Megölte Royt és a többieket. Erről beszélt egész nap – a különféle okokról, hogy miért kellett megölnie Royt. És folyton más okkal hozakodik elő. Hogy például meglátta Royt, amint ott térdelt a medence mellett, le akarta mosni az arcáról a vért, mire ő úgy megsajnálta, hogy belelökte. Ez az eutanáziaok. Van aztán a Szent György és a sárkány ok: Roy Mr. Ketchel kezére akart játszani engem, és neki meg kellett akadályoznia ezt.

Vad és megvető volt a hangja. Tappingernek rángatózott az arca. – Kérlek, ne gúnyolódj velem.

– Szerinted ez gúnyolódás? – A lány felém fordult. – Az igazi ok azonban nagyon egyszerű. Maga is rájött már tegnap este. Teherbe ejtett, és Roy valahogy megtudta, hogy Taps az apa.

– Maga velem azt hitette el, hogy Peter volt.

– Tudom. De nem falazok tovább Tapsnek.

A férfi úgy szisszent fel, mint akibe beledöftek. – Ne beszélj így. Még meghallja valaki. Menjünk be.

– Én jól érzem magam itt.

A lány szilárdan megvetette a lábát az ajtóban. Tappinger nem merte otthagyni. Hallani akarta, amit mond.

– Mit keresett akkor este a Tenisz Klubban, professzor?

Elfordult, de aztán megmerevedett a tekintete. – Merőben szakmai okokból mentem oda. Miss Fablon február óta a hallgatóm volt. A tanácsadója voltam, és ő megbízott bennem.

– De még mennyire – mondta a lány.

Tappinger tovább fűzögette szavai fonálját, mintha ez volna egyedüli támasza az űrben: – Bizalmasan közölte velem, hogy apja egy Mr. Ketchel által létesítendő ösztöndíjjal svájci iskolába akarja küldeni őt. Úgy éreztem, oktatói tanácsom hasznos lehet a számukra, elmentem hát a klubba, hogy felkínáljam.

De elkéstem kissé. Láttam Mr. Fablont a pázsiton támolyogni, s amikor megszólítottam, nem ismert fel. Odabotorkált a medencéhez, bizonyára azért, hogy megmossa vérző arcát, s mire észbe kaptam, már bele is esett. Én nem tudok úszni, ezért egy póznával próbáltam kihúzni, amit e célból tartanak ott, egy olyan kampós...

– Úgy érted – mondta Ginny –, hogy azzal nyomtad le a víz alá.

– Nevetséges vád. Miért hajtogatod ezt folyton?

– Francistől szemtanúi beszámolót kaptam róla a minap. Akkor még nem hittem neki... azt gondoltam, féltékenységből találta ki. De most már elhiszem. Látta, amint belökted Royt, és a víz alá nyomtad a póznával.

– Miért nem lépett közbe, ha tényleg ott volt? – kérdezte Tappinger pedánsan. – Miért nem jelentette az esetet?

– Nem tudom. – A lány elmeredt mellettem a hanyatló nap felé, mintha attól félne, hogy az magára hagyja itt a hideg sötétben. – Sok mindent nem értek.

– Hétfőn este beszélt ezekről a dolgokról az anyjának?

– Egyik-másikról igen. Megkérdeztem tőle, igaz-e, hogy Taps belefojtotta Royt az úszómedencébe. Talán nem kellett volna. Nagyon kikészült a gondolattól.

– Tudom. Én is beszéltem vele, miután maga elment. Azután pedig ő beszélt Tappingerrel telefonon. Az volt az utolsó beszélgetése. Tappinger idejött, és agyonlőtte.

– Nem igaz – mondta a férfi minden meggyőződés nélkül.

– Dehogynem igaz, Taps. – Ginny hangja komor volt. – Meggyilkoltad őt, aztán másnap eljöttél Brentwoodba, és Francist is meggyilkoltad.

– De hát egyiküket sem volt okom meggyilkolni. – Kérdő hangsúly volt a tagadásában.

– Bőven volt okod.

– Micsoda? – kérdeztem mindkettejüktől.

Szembefordultak, és egymásra néztek, mintha mindegyikük úgy érezné, a másik van birtokában a válasznak, az összetett válasznak. Főbe kólintott különös hasonlóságuk, a nem- és korbeli különbségek ellenére. Magasságra és súlyra szinte egyformák voltak, s egyformán csinos és szabályos volt az arcuk is. Akár testvérek is lehettek volna. Bárcsak azok lettek volna.

– Milyen okokból kellett megölni Martelt? – kérdeztem.

Csak nézték egymás arcát, mintha álomfigurák volnának egymás álmában, melyeket értelmezni kell.

– Féltékeny voltál Francisre, igaz? – kérdezte végül Ginny.

– Nevetséges.

– Hát akkor nevetséges vagy, ugyanis te hoztad szóba először. Azt akartad, hogy csináljam vissza az egészet.

– Micsodát? – kérdeztem.

Egyikük sem szólalt meg. Tétova szégyenérzettel bámultak rám, mint a tiltott játékon kapott gyerekek.

– Azt tervezte, hogy megöli, és megörökli a pénzét, ugye? – mondtam. – Csak hát mindig a szélhámost ejtik át. Maga annyira eltelt a szertelen álmaival, hogy elhitte az ő hazugságait. Nem tudta, vagy ha tudta, fütyült rá, hogy a fiú egy adócsalótól lopta a pénzét.

– Ez nem igaz – felelte Ginny. – Francis az egész élettörténetét elmesélte nekem a hétvégén. Igaz, hogy szegény gyerekként kezdte Panamában. De anyja révén egyenes ági leszármazottja volt Sir Francis Drake-nek, és volt egy pergamentérképe, amely nemzedékről

nemzedékre öröklődött a családjában, és azon rajta volt Drake elrejtett kincsének pontos lelőhelye. Francis megtalálta a kincset, a több mint egymillió dollárt érő perui aranyat, a panamai tengerparton, Nombre de Diós közelében.

Nem vitatkoztam vele. Nem számított már, mit hisz, vagy mit színlel.

– És az sem igaz – folytatta –, hogy meg akartuk ölni őt, vagy bárki mást. Az eredeti terv szerint Peterhez kellett volna hozzámennem. Aztán elváltam volna tőle, és a végkielégítésből Taps meg én elmehettünk volna...

A férfi gyors, kurta ívekben rázta feléje a fejét. Haja lobogott, mint egy nőé.

– Európába tanulni?

– Igen. Taps úgy gondolta, ha visszamehetne Franciaországba, meg tudná írni a könyvét. Évek óta próbált már belefogni. És nekem is elegem volt. A nyomorúságos szeretkezésekből a kocsi hátuljában, az ő irodájában, egy-egy motelszobában. Sokszor úgy éreztem, a campuson, sőt az egész városban mindenki tud rólunk. De soha senki nem szólt egy szót sem.

– Ne mondd el neki mindezt – figyelmeztette Tappinger. – Ne ismerj be semmit.

A lány vállat vont. – Mit számít már?

– Szóval eredetileg azt tervezte, hogy hozzámegy Peterhez, aztán elválik tőle, ugye? – kérdeztem.

– Igen, de nem akartam megtenni. Csak azért egyeztem bele, mert nagyon kellett a pénz. Mindig kedveltem Petert. Aztán amikor Francis idejött, és megkérte a kezem, megváltoztattam a tervet. Francisnek nem tartoztam semmivel.

– Vonzódtál hozzá. – Önkéntelenül tolultak Tappinger szájára a szavak, mintha bábuként használná őt egy hasbeszélő.

– Mondom, hogy féltékenykedtél rá.

– Féltékenykedtem? – fröcsögte Tappinger. – Hogyan féltékenykedhettem volna? Hiszen nem is láttam, amíg... – Elharapta a szavát.

– Amíg le nem lőtted – fejezte be Ginny.

– Mondom, hogy nem lőttem le. Honnan tudtam volna, hol keressem?

– Én adtam meg neked a címet. Nem lett volna szabad. Miután lelőtted, Francis megmondta, hogy te voltál. Azt mondta, ugyanaz az ember tette, aki meggyilkolta Royt.

– Csak azért mondta ezt, mert gyűlölt.

– Miért gyűlölte? – kérdeztem.

– Mert Ginny a szeretőm volt.

– Tehát bevallja?

Tátogva kereste a szót, amely átsegítené az űrön. – Plátói értelemben volt a szerelmesem.

A lány megvetően nézett rá. – Még csak férfi se vagy. Már bánom, hogy valaha is hagytam, hogy hozzám érj.

Tappinger remegett, mintha átragadt volna rá a lány didergése. – Ne beszélj így velem, Ginny.

– Mert te olyan *sensitif* vagy? Kábé annyira vagy szenzitív, mint egy veszett kutya. És még annyira se vagy tisztában a cselekedeteid súlyával, mint a veszett kutyák.

– Hogy merészelsz ilyen tiszteletlenül bánni velem? – jajdult fel a férfi. – Csak egy tudatlan lány voltál. Én nővé tettelek. Bebocsátottalak elmém meghitt lakába...

– Ja, tudom, a fény városába. Csakhogy nincs már abban semmi fény. Az utolsó szikrája hétfő éjjel hunyt ki, amikor meggyilkoltad Mariettát.

Tappinger hirtelen egész testével feléje dőlt, mintha rá akarna támadni. De a mozdulata lefékeződött. Én is jelen voltam.

– Ezt nem bírom elviselni. – Sarkon fordult, és beügetett a nappaliba.

– Legyen óvatos – mondta Ginny. – Pisztolya van odabenn. Rá akart beszélni, hogy legyünk mindketten öngyilkosok.

A pisztoly bocsánatkérően köhhentett. Annak a szobának a padlóján elterülve találtuk Tappingert, amelyben Mariettát lelőtte. A revolver, amelyet az asszonnyal és Martellal szemben használt, sötét lyukat ütött a halántékába. A táska pénz az ajtó mögött állt, mintha holtában sem merte volna szem elől téveszteni.

Fogtam a revolvert, amelyben még volt három töltény, és átmentem a szomszédba, hogy telefonáljak a rendőrségre. Peter nagyon izgatott lett. Vissza akart jönni velem a Fablon-házba, hogy vigyázzon Ginnyre. Holott őrá kellett vigyázni. Megparancsoltam neki, hogy maradjon veszteg.

Jól is tettem. A lány a nappali padlóján feküdt, szemben Tappingerrel, arcélük úgy illeszkedett össze, mint két forma, amelyet ugyanabból a fémlemezből metszettek ki. Ott feküdt a férfival, némán, mozdulatlanul, míg csak kinn az úton fel nem harsantak a szirénák. Akkor felkelt, megmosta az arcát, és hidegvérűen rendbe szedte magát.

[8] „Algéria francia”: az OAS nevű terrorszervezet jelszava 1961-62-ben.